

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H.M. WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

YARALI
YARALI

H.M. WARD
NEW YORK TIMES BESTSELLER

YARALI

Hayat berbat. Ve Sidney ne zaman toparlanacak olsa, ters giden bir şeyler daima oluyor. Hiçbir zaman iyi değildi ama bu sefer farklı. Bu sefer "iyi" doğru bir kelime bile değil.

Peter "mükemmel"in insanda vücut bulmuş hâli. Araftan düşmüş bir melek sanki. Çünkü kabul edelim, bu kadar yakışıklı bir adam, aynı zamanda yaramazdır da. Buraya onun hayatını mahvetmek için gönderilmiş olmalı.

Peter, seksi mavi gözleri, koyu renk saçları ve kaslı vücuduyla güzelden de öte. Büyüleyici zekâsını da katarsak Peter, Sidney'nin bir erkekten isteyebileceği her şeye sahip ama tam mercimek fırına verilmek üzereyken Peter ona kapıyı gösterir. Sidney utança oradan ayrılır. Olabilecek en kötü tanışma randevusunun sonu. Hayatı bundan daha kötüye gidemezdi herhâlde ama gitti.

Ertesi sabah ise her şey başına yıkılır. Geçen akşam, onu yarı çıplak gören delicesine yakışıklı adam, sınıfta karşısında ders anlatıyor!

YARALI

Yaralı

Orijinal Adı: Damaged

Yazarı: H.M. Ward

Çevirmen: Murat Can Buluz

Editör: Dilda Eşiyok

Düzeltili: Özge Özdemir

Kapak Uygulama: İlknur Muştu

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2013, H.M. Ward

H.M. Ward aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Nisan 2014

ISBN: 978-605-5175-53-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş

Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04

Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88

Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://antey.org>

YARALI

H.M. WARD

Çeviri
Murat Can Buluz

Birinci Bölüm

Sinirlerim damarlarım boyunca yayılıyor, beni koşturmak isteyen spastik bir fikirle vücudumu dolduruyordu. Telaşma karşı koymak için üstün bir çaba gösterip fiyakalı restorandan içeri girdim. Bu sabah yurttan çıktıktan sonra en iyi arkadaşım Millie bana birkaç hüznü hikâye anlatmıştı. Anlaşılan, bu akşam dörtlü buluşmamızı isteyen seksi bir çocukla tanışmış. İlk cevabım *saçmalama* oldu.

Geçen sefer bana birini ayarlamaya çalıştığımda gergin bir kleptomanyağın tekiyle buluşmamla sonuçlanmıştı. Bazı şeyler doğru gitmedi diyelim. Hesap haricinde masadaki her şeyi silip süpürmüştü. Bundan bir önceki sefer de aynı derecede korkunçtu. Bazı sözlü imaları kaçırdım ve buluşmamız biber gazına bulanmış bir yüzle son buldu.

Tamam, belki bu benim suçumdur. Belki çok gergin, belki de çok güvenilir değilim. Sorun şu ki kötü bir şey olunca onu hiç olmamış gibi eskiye döndürmenin bir yolu yok. Hayatta herhangi bir *Delete*¹ tuşu yok. *Delete*'e basıp sil baştan başlayamam. Kaç kişiyle birlikte olursam olayım aklım o gecede tutuldu kaldı uzun zaman önce.

¹ İngilizce silmek anlamındaki kelime. Bilgisayar klavyelerindeki silme tuşu anlamında kullanılmıştır. (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çoğu günler geçmişim, dokunduğum her şeye gölge yapacak kadar yakınımda duran pembe bir ip parçasına asılı dört yüz elli kiloluk bir ayı gibi peşime düşüyordu. Fakat bazen bu canavar ayağa kalkıp beni pençeliyordu. Bana vurup o korkunç geceye beni tekrar çekiyordu ve tek yapabil-diğim çığlık atmamaya çalışmaktı.

Flört etmek geçmişimi kışkırtıyordu. Neredeyse, sanki hemen arkamda, kaldırımda bu canavarın pençelerinin sesini duyuyordum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Avuç içlerim terliyordu. Bunu aşmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Çok uzun zamandır sürüyordu bu. Yaşamım beni yaşıyordu. Boynumdaki pembe ipli şey benmişim gibi hissediyordum. Bir hata bana boyun eğdiriyordu. İşte bu yüzden, o gece boy gösteriyordum. Bu yüzden deniyordum. Bunu aşamadığımda geriye düşüyor ve geçmişimi yeniden yaşamaktan bıkmış bir hâle geliyordum. Eşek kadar şımarık bir kız olmaktan sıkılmıştım artık.

Hayatımı değiştirmek istiyordum. Bir erkekle konuştuğum her an beni boğan korkudan kurtulmak istiyordum.

Farklı davranmaya karar vererek restoranın önünde durdum ve sahte bir gülümsemeyle sinir sistemimi kontrol etmeye çalıştım. Gülümseme içimde derinlerde bir yerde duruyordu. Onu içimden hızlıca çekip çıkardım ve yüzüme yapıştırdım. Bu gülümseme, yanlış kullanımdan ötürü sertleşmiş ve plastik gibi hissettiriyordu. Sahte olmaktan nefret ederim. Bundan nefret ediyordum. Nabzım daha hızlı atıyordu. Kapının kulpuna kadar ilerledim ve nihayet kapılara bakabilirdim. Kapılar, işlenmiş demir tutamaçları olan dövülmüş bakırdan yapılmıştı. Demirin soğukluğunu elimde hissediyordum. Ana kapıyı içeri doğru itip içeri adımımı attım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arkasında sevinçle parıldayan sarışın bir hostesin olduğu tahta oymalı bölme tam önümdeydi. Kız bana gülümsüyordu. Kapitone koltuklarda bekleyen birkaç kişi vardı ama içerisi çok da kalabalık değildi.

Öne doğru bir adım attım ve “Birisiyle randevum vardı. Burada olup olmadıklarına bakabilir miyim?” diye sordum.

Hostes beni başıyla onayladı ve kızı geçtim. İçerisi loştu. Alçı duvarlar canlı, sıcak renklerle boyanmıştı. Koyu perdeler iri kapıların üstünü örtüyor ve odanın tam ortasında büyük bir şömine bulunuyordu. Bakırla işlenmiş, tavana kadar uzanan taştan bir bacası vardı.

Daha önce buraya gelmemiştim. Millie benden daha sonra geleceğini söylemişti ama Brent’in arkadaşı Dustin - benim flörtüm - ilk gelmiş olmalıydı. Dört saattir masada oturmuş bekleyen benim yaşlarımda yalnız bir adam aradı gözlerim. İçeride yavaşça yürüdüm, ancak ortada benim tarifime uyan kimse yoktu. Ensemdeki tüyler diken diken olurken ayakta durup durmadığımın farkına varmadan bir anlığına öylece durdum. Birisi bana bakıyordu. Bana baktığını arkamda hissediyordum. Yavaşça dönüp salonu taramdım. Mücevher maviliğinde bir çift göz arkamda ışıldıyordu. Kalbim çarpıyordu. *Vay canına, gerçekten de seksiymiş.* Zar zor nefes alarak yavaşça masasına doğru gittim.

Gözleriyle yavaşça vücudumu süzüyor ve büyük bir zevkle beni izliyordu. Bu şehvetli ve seksi tavrı mideme kramp girmesine yol açtı. İçimde kelebekler uçuşuyor, midemi ters çeviriyor ve her adımında bir yarasa kadar büyüyordu içimde. Yaklaştıkça daha çok heyecan duyuyordum. Millie’nin bana bu kadar seksi birini ayarlaması mümkün müydü? İnanamıyordum. Hafif bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. Artık sahte bir gülümseme de değildi üstelik.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve başka yöne bakamadım. Topuklarım kalp atışlarımla uygun bir ritimde tıkırdıyordu ve birden masasının önünde belirdim.

Gözlerinin içine bakarak, “Selam,” demeyi başardım. Gözleri çok canlıydı. Sanki birisi çizmiş gibi... Mükemmel biriydi. Eğer sesi de görünüşü gibi mükemmelse eriyip bir su birikintisine dönüştüğüm. Dustin oldukça yakışıklıydı.

Ağzının kenarı kalktı ve kendimden geçercesine gülümsedim. “Asıl sana selam.” Ah, o ses... Düşündüğümünden de ateşliydi. Ses tonunda bir zenginlik vardı. Ayrıca sırtışı ve gamzesi... Dizlerimin bağı çözülecekmiş gibiydi. Onunla belki de hiçbir şey yaşayamayacağımı biliyor olsam da uzun zamandır gördüğüm en çekici adamdı. Bana bakma şekli beni ısıtıyordu. Karşısındaki sandalyeye elimi koyup arkaya çektim. Sandalyeme yerleşirken gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Ne diyeceğimi bilemedim, gülümsedim ve bir klişeyle başlama yoluna gittim. “Ee, buraya sık sık gelir misin?”

“Sen daha iyi bilirsin,” dedi benden gözlerini ayırmadan. Sanki karşısında oturduğuma inanamıyor gibiydi. Et-kileyici bakışı kalbimi hızlandırıyordu. Bu adam güzelden de öteydi. Kusursuz, dağınık, kahverengi saçlarının koyu bukleleri yüzüne, gözlerine çok yakın bir yere kadar uzanıyordu. İleri uzanıp saçlarının ne kadar yumuşak ve ipek-si olduğunu parmaklarımın arasından geçerken hissetmeyi inanılmaz arzuluyordum. Bu dürtümü bastırdım. Karşımda oturan adam, durmadan konuşan Teksas erkekleri gibi değildi. Bu adam hemen hemen hiçbir şey söylemedi ve beni esir aldı.

Garson gelip bir şey sipariş etmek isteyip istemediğimi sordu. Bir kadeh şarap rica ettim. Garson gidince bir saniye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadar şehvetli bir sessizlik oldu. Gözlerim adamın geniş göğüs kafesine ve dolgun, güzel dudaklarına yoğunlaştı. Beni endişelendirdi. Yani bu adamın bendeki etkisi sihir gibiydi. Zar zor iki kelime konuşmuştu ve ateşli bir karmaşaya dönüşüyordum şimdi. Sessizliği bozdu ve peçetemi kucağıma koyup ona baktım. “Biliyor musun, hiç düşündüğüm gibi biri çıkmadın.”

“Gerçekten mi?” diye sordu sırtarak.

Utanarak başımı salladım ve garson elinde bir kadeh şarapla tekrar belirdi. “O zaman, şimdi ne düşünüyorsun?” diye sordu ben şarabımdan bir yudum alırken.

Utangaç bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. Ergen kızlar gibi hissediyordum ama şarap bana cesaret verdi. Omuz silkip kirpiklerimin altından ona baktım. “Bu gecenin güzel bir gece olacağını düşünüyorum.”

“En azından ilginç olacak.” Kendini etraftaki erkeklerin çoğundan farklı kılıyordu. Kendine güveniyordu. Omuzlarında, bana kendine güvendiğini, burnu havada olmaya eğilimli biri olduğunu gösteren bir eğim vardı. Oturduğumuz bölümde, kendi tarafında, arkaya doğru yayılmış beni izliyordu. Baş döndürücü gözlerini yüzüme doğru yöneltti ve ben konuşurken kaşı bir kez seğirdi.

O kadar heyecanlıydım ki konuşmadan duramadım. “Evet, işte böyle. Buraya ilk kez geliyorum. Şehrin bu kısmına hiç geçmemiştim. Her şey öyle uzak ki. Buradan eve kadarki alana dört tane şehir sığar. Ancak sanırım Teksas’ı Teksas yapan şey de bu. Yayılan şehir...”

Başını salladı. “Teksas böyle olabilir. Sende belli belirsiz bir aksan mı fark ediyorum? Hmm, pardon, ismin neydi?”

Güldüm. Belli belirsiz bir aksan yeterli bir yorum değildi. Baştan aşağı bir aksandım. “Sidney.”

Gözlerinde muzip bir bakışla öne doğruldu. “Avustralyalı mısın? Haydi canım!” Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bana sataştığını biliyordum. “Sadece New Jersey’de böyle konuştuklarını düşünüyordum.” Göz kırptı ve sırıttı.

Güldüm. Gardımı düşürüyordu. Bugünkü buluşmanın felaket geçeceğini beklemiştim ama bu adam mükemmel görünüyordu. Aklımın bir köşesinde Millie’nin nerede kaldığı vardı ve geç kaldığı için ona minnettardım. Gülüyor ve Dustin’le flört ederek eğleniyordum. Onunla oturmaya devam ettikçe gerginliğim azaldı. Bu inanılmazdı. Kabuklarımı kırıyor ve beni eskiden alışık olduğum kıza dönüştürüyordu. “Adım Sidney. Cherry Hill, New Jerseyliyim, seni ukala.”

“Seninle tanıştığıma memnun oldum, Sidney. Ayrıca fazlasıyla can sıkıcı bir geceyi aydınlattın.” Kadehini kaldırdı ve içmeden önce başını salladı. Bu pohpohlayıcı bir ‘haydi şeref!’ hareketiydi ve bende kendisi hakkında daha çok şey öğrenme isteği uyandırdı. Yani, kim yapıyordu bunu? O farklıydı ve ona hayran oluyordum.

Bir an ona baktım. Bana bakma şeklini sevdim. İsmimi söyleme şeklini sevdim. Ondan hoşlandım. “Bir işe yaradığıma sevindim. Çok ince biriyimdir.” Parmaklarım masadaki çatal bıçakları bana doğru çekti ve etrafındaki peçeteyi açıp kucağıma koydum.

Güldü. “Bunu görebiliyorum.”

Millie’nin sesi arkamda yankılandı. “Sidney, buradasın! Restoranın diğer tarafında oturuyorduk. Seni arıyordum.” Millie gösterişli bir eteği olan küçük, tatlı bir elbise giymişti. Sanki mahvolmuşum gibi bana bir bakış attı ve orada eli belinde dikildi.

Flörtüme gülümsedim ve yanıma gelmeyen Millie’ye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

döndüm. Ona baktım ve neden yanıma kıvrılıp oturmadığını merak ettim. “İçeri girdiğimde telefonumu kapattım. Bu ince beyle konuşurken tekrar açamazdım, öyle değil mi? Haydi ama Millie, gel otur. Eminim Brent de birkaç saniye içinde gelecektir.” Brent gelmiş mi diye Millie’nin arkasından baktım.

Millie başını iki yana salladı. Kuşkuyla gülümsedi. Yanıma uzandı. “Brent zaten burada, seni çılgın. Şimdi benimle gel ve bu hoş adamı yalnız bırak.” Adama ve ardından bana baktı.

Yüzümdeki gülümseme soldu. Millie’ye baktım, nabzım hızlandı ve sonra yerinde oturan bu güzel adama döndüm. Dehşet üzerime soğuk bir çarşaf gibi örtüldü ve kaskatı kesildim. Omzuna bakıyordum. Göz göze gelemiyordum. “Buluşacağım kişi sen değilsin, değil mi?” Bana gülerek kafasını iki yana salladı. Yüzüm kıpkırmızı oldu ve aynı anda sinirden gözlerim döndü. Nedense beni rencide etti. Yani anlayacağınız, ne zamandır orada oturuyordum ve yanlışlıkla onunla oturduğumu söylemeye bile zahmet etmemişti.

Sesimi yükselttim, adamı tersleyerek ciyakladım. “Ne zaman söyleyecektin bana?”

Eğleniyor gibi görünerek omuz silkti ve güzel çenesindeki kirli sakalını ovuşturdu. “Beni tavlamaya çalıştığını düşünmüştüm.” Ağzım ‘O’ şeklini aldı ve gözlerimi kırpmadan bir saniyeliğine adama dik dik baktım. Yüzümü ellerimin arasına aldım ve kendi kendime *aman Tanrım, aman Tanrım* diye fısıldadım. Kafamı kaldırıncaya gülüşünü gördüm ve sesini duydum. “Çok iyi iş çıkarıyordun, doğrusu. Sana bir yemek ısmarlamayı isterdim.”

Bu cümle hiçbir şeyi daha iyi hâle getirmedi.

Millie hastaymışım gibi bana baktı. Elini bileğimin etrafında hissettim ve beni çekti. Ayağa kalktım ve onu masanın etrafından takip ettim. Yüzümün kızarmasını durduramadım. Beni boğan bu aptal duygudan kurtulamadım. Masanın altında çömelip saklanmak istedim. Oradan uzaklaşırken adamın gözlerinin üstümde olmasından bana sıcak bastı. Omzumun üzerinden bile şöyle bir bakmadım. Yapamadım ama aman Tanrım, bakmak istiyordum. Adam öylesine mükemmeldi ki... Neden böyle şeyler hep benim başıma geliyordu?

İkinci Bölüm

Bu restorana daha önce hiç gelmemiştim. İçeri girdiğimde tüm katın bir çember şeklinde olduğunu ve tüm masaların görünebildiğini düşünmüştüm ama öyle değildi. Duvarın arkasındaki bu bölüm bara bağlanıyordu. Bu tarafta da masalar olduğunu fark etmemiştim ve görünüşe bakılırsa Millie ve çocuklar orada oturuyordu.

Millie bir süredir konuşuyordu, fakat ben o kadar utanmıştım ki onu gerçekten dinlemiyordum. Şöminenin diğer tarafındaki bir bölmede sonunda durdu ve Brent'in yanına geçti. Flörtüm de Brent'in yanında göründü. Tanrım, eski sevgilime benziyordu. Sinirlerim her zamanki gibi çatışmaya girdi içimde ve eski sevgilimle bu adam arasındaki benzerlikler korktuğum gibi çok çarpıcıydı. Gözlerimin ardında eski hatıralarım canlandı. Bu hatıraları sanki biraz önce yaşamış gibi taze hissediyordum. Oturmak istemedim. Kaçmak istedim. Parmaklarım kolyemin altındaki gizli yaramı sıyrıyordu. Çılgına döndüm ve belki de biraz dehşete düştüm.

Kes şunu. Kendi kendimi azarladım. Bu adam seni incitmedi. Otur yerine. Otur yerineyi kafamın içinde tekrar tekrar fısıldadım. Korkunun hayatımı yönlendirmesine izin ve-

remezdim. Beni yeterince uzun bir süredir geride tutuyordu zaten. O gece bunun üstesinden gelecektim. Geçmişimin beni ezmesine çok kereler izin vermiştim. Az önce çekici bir erkekle konuşmayı başardım. Bunu halledebilirdim. Eskiden olduğum kız olabiliirdim. Güçlkle yutkundum ve oturdum. Millie bana kıyamadı ve beni rastgele bir masada seksi bir erkekle konuşurken bulduğundan bahsetmedi.

Az önce yaşadıklarımın silkinip kurtulmaya çalıştım. Böylece asıl randevuma odaklanabiliirdim. Dustin'i görünce korku yavaş yavaş boğazıma ilerliyordu.

Millie ben oturduktan sonra bizi tanıştırdı. "Sidney, bu Brent ve onun arkadaşı Dusty."

Dusty sevimli bir kovboydu. Saçını arkaya doğru düzeltti ve yana doğru ayırdı. Kolalı ve beyaz bir batılı gömleği giyiyordu. Masanın altında arabamdan daha pahalı olan cinsten bir çift şık kovboy çizimleri de olduğuna iddiaya girebiliirdim.

İç çektim ve "Merhaba," dedim. O gecenin milyon kez daha berbat geçeceğini düşünmemeye çalıştım ama kendimi durduramadım da. Bu randevuda daha önce bulunmuşum. En azından ben bulunduğumu düşünüyordum. Boğucu duygular geri döndü. Sırtım kaskatı kesildi. Adama yakın olmak beni asabileştiriyordu. Zihinsel olarak kendime sakin olmam konusunda telkinlerde bulundum ama işe yaramadı. Yapamıyordum. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüm kaslar sıkıca bağlı ve kaçmak için hazırlardı.

Gergin bir biçimde adama gülümsedim ve peçetemi masadan alıp kucağımda açtım. Giymiş olduğum küçük siyah elbisenin önüne doğru alçalan bir bisiklet yakası vardı. Elbisenin üst kısmı kıvrımlarıma yapışıyor ve etek kısmı belimde kabarıyordu. Kendimi çekici hissediyordum, ancak adamın bana bakış şekli beni geriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Koltuğumda yönümü değiştirip Millie'ye bir bakış attım. Çoktan coşmuştu bile ve gözlerini Brent'den ayırmıyordu. Bana bu kadar yakın oturup kendi dünyasında olması inanılmazdı. Brent de onu sarıp sarmalamıştı.

Dusty - gözlerini isteksizce yüzüme döndürmeden önce gözleri alenen göğüslerimdeydi - yeterince güzelmışim gibi, "Bu gece yağmur yağmaması iyi oldu," dedi.

"Niye ki?"

Bana doğru sırtıttı ve "Çünkü şekerler yağmurda erir," dedi. Taşra aksam kendini gösterdi ve bana yırtıcı bir sırtıtışla gülümsedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Kaşlarımın perçemlerimde kaybolana kadar yüzümde yavaşça hareket etmelerini hissettim. Gergin bir şekilde tebessüm edip güldüm. Millie'nin daha sonra beni bunu dediğim için öldüreceği herhangi bir şey söyleyemedim. Anı bir masadan bağırarak kaçma dürtüsü tüm vücuduma yayıldı. Belki de mutfak alev alsa buradan kaçabilirdim. O yöne doğru umutla bakıverdim.

Millie ve Brent konuşuyorlardı. Birbirlerine doyamıyorlarmış gibi sokulmuşlardı. Millie, Brent'in dediği bir şeye kıkır kıkır güldü ve sonra bana baktı. Millie'nin dikkati tekrar Brent'e dönmeden önce bir anlığına ona gülümsedim.

Belimi koltuğa dayadım ve başka bir yerde olmayı diledim. Fakat oradaydım. Millie için oradaydım. Derin bir nefes aldım ve sınırlarım beni kontrolü altına almadan önce sınırlarıma hâkim oldum.

Dusty'nin bakışlarını yüzümde hissettim. Çok kısa bir bakış attı ve şimdi bakışlarının yeniden göğüs kafesim üzerinde olduğunu biliyordum. Koltuğumda kımıldadım ve oturma bölümünün köşesine doğru ondan kaçtım.

Dusty koltuğunda arkaya doğru kayıldı ve sordu, "Fe, ne okuyorsun?"

Sinirlerim mideme sarhoş yarasalar gibi aniden batıverdi. Onları içimde uçuşan kelebeklere dönüştürmek için her şeyimi verirdim o an. Çok gergindim. Kendimi çok kötü hissediyordum ama oradan ayrılmayı reddettim. Bunu yapmak zorundaydım. Normal bir gecede normal bir buluşmam olmalıydı. Eğer bunu yapabilirsem bunu hayatıma da uygulayabilirdim. Sadece yemeğini ye, adamı öp, seviş ve evine git. Arkadaşlarımın yaptığı buydu. Bunu yapabiliirdim. Yapabiliirdim. Ayıcık kafasını kaldırdı ve bana bir bakış attı. Lanet olası ayıcık.

Cevap vermem çok uzun zaman aldı. Dusty yavaşça elimin arkasına dokundu. Parmağını elimde dolandırdı ve “Henüz karar vermediysen sorun değil. Sadece temel şeylerden başlıyordum,” dedi.

Elini sakın aniden çekme. Kalbim daha hızlı atıyordu. Kaburgalarım kırılmak üzereydi. Sahte gülümsememi bulup gergince kıkırdadım. “Kararsız değilim. İngilizce okuyorum. Sen ne okuyorsun?”

“İşletme.” Dusty gözlerimin içine bakmaya çalışıyordu, ancak ben ne zaman ona baksam karm boşluğum buz gibi oluyordu. Tanrım, tam bir harabeydim. Diğer adamla konuşmak daha kolaydı.

Gözlerine bakmak için kendimi zorladım ve kafamı bir kayaya çarpmayı tercih etmeme rağmen Dusty’ye yeniden gülümsedim. “Hım, ticarete mi atılmak istiyorsun?”

“Onun gibi bir şey. Belki bir dükkan açarım ya da babaminkilerden birinin başına geçerim. Henüz tam bilmiyorum. Dersleri tamamladıktan sonra bitirme projemi yapmam lazım, yani daha zaman var.” Kolunu kaldırdı ve arkamdan doladı.

Nefes alamıyordum. Sanki iki dörtlük bir ritim tuttur-

muş gibi dokunuyordu bana. Kolu üzerime yerleşince daha da kötü oldu. Kahretsin. Neden orada oturamıyordum ki? Neden her dokunuş beni böylesine deli ediyordu? Daha iyi olacaktım, Tanrı'ya yemin ederim ki olacaktım.

Peki, neden hâlâ böyle davranıyorsun ki? Kafamın içindeki bu küçük ses tam bir kaltaktı. Ayıcıkla işbirliğindeydi.

Brent kafasını salladı ve Millie'ye bugünkü dersten bahsetti. Millie gülüyordu.

Dusty omzumun köşesini ovuşturuyor, açıkta kalmış tenime dokunuyordu. Elbise kolsuzdu. Bir an başka bir yere gittim, anılarda kayboldum. Eski sevgilimin ellerini üzerimde hissettim. Geçmiş ve gelecek birbiriyle çarpıştı. Daha da kaskatı oldum. "Sakin ol, ısırmayacağım ve Brent buna kefil olabilir. Aşağılığın teki değilim."

Brent, "Aşağılık-metresi iki civarında gösteriyor, endişelenmene gerek yok, Sidney," dedi ve sırtıttı. Gözleriyle omzumun üzerinde duran arkadaşının kolunu süzdü. "Bu arada ben..."

Millie göğsüne bir şaplak attı ve güldü. "Sen mükemmel-sin. Yerinde olsam hiçbir şeyimi değiştirmezdin." Brent'e doğru yatıp onu öptü. Benim yüzüm kızardı ve başka tarafa baktım. Hata. Bunu yaptığımda Dusty izliyordu. Gözlerimiz kilitlenmişti ama bu iyi bir his değildi. Unutmak istediğim her şeyi bana anımsatıyordu.

Garson beni kurtardı ve Millie sipariş verecek kadar bir süre Brent'e yumulmayı bıraktı. Ortaya aperatif bir şeyler söyledik. Dusty ailesinden ve evinden daha çok bahsetti. Ağzına bir parça karides attı. "Peki ya sen? Ailen buraya gelmeni destekledi mi?" Dusty bir şekilde aramızdaki boşluğu kapatmıştı. Omuz omuza, dip dibeydik. Ondan kaçmanın bir yolu da yoktu. Bir kere daha yerimden kımıldarsam yere düşecektim.

Ailemden bahsedince tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Yeteri kadar alelade bir soruydu, dolayısıyla normal bir ses tonuyla cevaplamaya çalıştım. “Evet, tabii ki desteklediler. Hangi aile çocuklarının üniversiteye gitmesini istemez ki? Ayrıca bu okul süper.” Dengesizdim. Yalan söylüyordum. Benim budala ailem nerede olduğumu bile bilmiyordu.

Dusty yanıma doğru yanaştı. Saçlarımdan bir bukleyi parmaklarının arasına doladı. Ona dönüp bir bakış attım ve saçlarım elinden düştü. “Çok ateşli görünüyorsun bu gece.” Gözlerim derhâl bakışlarını başka yöne çevirdi. Daha fazla ona bakmadığım hâlde Dusty’nin gözlerinin tenimde olduğunu hissedebiliyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Dusty bana doğru yanaştı ve elini dizime koydu yavaşça. Çok yavaşça... Tepki vermeyecektim. Bunu yapabiliirdim. Yapabiliirdim. Bu normal bir dokunuştı.

Bu normaldi. Normal olmak istiyordum. Bunu çok istiyordum ama gözlerim sızlıyordu. Nabzım, sanki birisi beni elinde baltayla kovalıyor gibi atıyordu. Kıpırdamadan durmaya kendimi zorlayarak ona yeniden gülümsedim. Dusty gülümsememi yanlış anladı. Eli eteğimin altından kaydı, bacağımın yarısına kadar çıktı - teni tenimde - ve bacağı-mı sıktı. Bana dokundu ve dünyam değişti. Oradaydım ama aklım geçmişte, unutmak istediğim anıları tekrar yaşarken kaybolmuştu.

Kaslarım benim rızam olmadan tepki verdi. Beni koltuğumdan fırlattı; ayağa kalkıp masaya çarptım ve tüm servis takımlarını sarstım. Bu çok ses çıkardı. Ellerimi uzatıp bazı bahanelerle durumu kıvırmaya tam hazırlanırken kendi etrafımda dönüp garsona tosladım. Adam kafasının üzerinde yemek tepsisini - bizim yemeklerimizi - tutuyordu. Ona çar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

pınca tepsi yana düşüverdi. Tüm başlangıçlar ağır çekimde yana doğru kaydı ve tepsinin yanından düştü. Tabaklar yere çarpınca çok gürültülü bir şangırtı koptu.

Bir anlığına paralize oldum. Dusty bana *bu da ne şimdi* bakışı attı. Millie ve Brent de aynı hareketi yaptılar. Dik dik baktıklarını anladım ve açıklayamadım. Bilmiyorlardı. Ağzım açık kalmıştı ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Kaçtım. Geceyi daha berbat etmeden, kendimi daha fazla rezil etmeden ayrıldım oradan. Hızla çıkışa doğru yürüdüm; bağırıma ağlamaya ya da her ikisine de hazırdım. Benim kahrolası sorunum neydi? Bunu ben istedim. Dusty'nin bunu yapmasına izin veren bendim. Aynı son seferdeki gibiydi. Görüntüler gözümün önünden geçiyordu ama gözyaşlarım beni körleştirdi. Ana kapıyı itip çıktım ve neredeyse bordüre takılıp düşüyordum.

Gece ayazı yüzüme çarpınca yavaşladım. Kimse peşime düşmemişti. Hiçbiri geri dönmemi istemiyordu. Derin bir nefes aldım. Son yarım saat duygusal bir lunapark treni gibi geçmişti. Önce kendimi küçük düşürdüm, sonra da yakalandım. İçten içe korkudan sindim. Tam bir budalaydım.

Kemerli girişin altında durup anahtarlarımı bulmak için çantamı eşelerken yukarı baktım ve birden kalbim sarsıldı. Bu, o çekici adamdı. Otoparkta siyah bir arabanın önünde eli belinde duruyordu. Durma şekli dikkatleri geniş omuzlarına ve biçimli karnına çekiyordu. Motor kapağının açık olduğunu fark etmeden önce zevkle seyrettim onu. Onunla neden konuşabiliyordum ki? Bu adam beni hiç panikletmiyordu. Kendimi şu dönüştüğüm deli gibi değil de, eski ben gibi hissetmişim. Eskiden kim olduğumu özledim. Eski beni özledim. Hâlâ içimde bir yerlerde kilitli bir şekilde saklandığını biliyordum.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki dönüp bana baktı. Sesini duyabileceğim kadar yükseltti ve “Bunu ikimizin de güzel bir gece geçirmekte olmadığına yoruyorum,” dedi.

Bir an adama dik dik baktım. Kalbim hâlâ atıyordu. Felç geçirme tehlikesi içindeydim. Ne yaptığımı düşünmeden önce adamı başımla selamladım ve ona doğru yürüdüm. Seksi Çocuk’un yanında durup, “Tamamıyla berbattı,” dedim. Gerginliğimin bir kısmı omuzlarımdan kalktı. Bu adam her kimse o ‘eski arkadaş’ duygusuna sahipti. Bunu anlayamıyordum. İsmini dahi bilmediğim hâlde sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyordum. İlginç...

İçimi çektim ve motora baktım. “Arabada sorun mu var?”

Parmaklarını saçlarında oynatıp, “Öyle görünüyor. Çalışmayacak ve bu yeterince denemediğimden değil,” dedi. Kollarımı göğsümde kavuşturup arabaya nasıl baktığını izledim ve şunu söyleyebilirdim ki neye baktığından haberi bile yoktu. Açıkçası benim de haberim yoktu ama bu işlerden biraz anlıyordum. Sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdüm, kapıyı çekip açtım ve koltuğa oturdum.

Motoru çalıştırmaya çalışırken beni izliyordu. Motor çalışmadı. Küçük göstergelere baktım ve aküyü fark ettim. Adam şimdi yanımda duruyordu. “Ne yani, tamir edebilir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece öyle davranıyorum. Bu, daha ilginç akşamlara neden oluyor.” Başıma ne geleceğinden emin olmadan adama doğru sırtıttım. Normalde asla rastgele tanıştığım erkeklerle konuşmam ama artık o rastgele biri sayılmazdı, öyle değil mi? Seksi Çocuk’un

yüzü düştü ve bana inandığını fark ettim. Güldüm ve “Şaka yapıyorum. Arabalardan biraz anlarım. Mesela bunun bu gece herhangi bir yere gidemeyeceğini biliyorum,” dedim.

“Niyeymiş o?”

“Şarj dinamon bitmiş görünüyor. Ya da egzoz borusuna bir hamster tıktırdın...” Yüzüm düştü. Ahmakça bir şey yapıp yapmadığını merak ettim. Üniversitedeki çocuklar kızlarla konuşabilmek için tüm bu saçma sapan şeyleri yaparlardı. Arabadan çıktım ve kapıyı çarptım. Sonra başımı eğdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Arabanın çalışmama nedeninin bu olduğunu söyleme bana.”

Güldü ve böyle bir şey söyleyebildiğim için şok olarak bir elini göğsüne bastırdı. “Hayır, öyle bir şey yapmadım! Ayrıca yanlışsam düzelt ama öncelikle bana doğru gelen sendin. Gelmekte olduğunu bilmediğim bir kızla buluşabilmek için buraya daha önce gelip kendi arabama sabotaj yapmadım.” Gülme şekli bulaşıcıydı. Sanki daha fazlasını söyleyebilmeyi diler gibi ellerini koyu saçına götürdü ama başka bir şey demedi. Ağzının kenarları yuvarlaklaştı ve tüm tenimi karıncalandıran bir bakış attı bana.

Ona doğru bir adım atıp gülümsedim. “Ben sana gelmedim!”

“Geldin. Hemen şurada.” Restoranı işaret ediyordu. Tüm yumuşak hatlarıyla ve büyük mavi gözleriyle yüzü ciddiye. “Benim masama sen oturdun ve beni huzursuz ettin. Daha önce hiç böyle güzel bir kadın alenen bana asılmamıştı. Çok utandırıcıydı.”

Gülümseyişim ağzımın şok içinde açık durmasını zorlaştırmıştı. Ağzım açık kaldı ve sonra sırtışımda dudaklarımı birbirine çarparak kapattı. “Ben yapmadım!” Bana sataştı-

ğını biliyordum ama kendimi durduramadım. Bunu durdurmak istemiyordum ve aslında bu esnada güldüğümü fark ettim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Hatırlıyormuşçasına parmağıyla dudağına yavaşça vurdu. “Yaptın. Şarap söyledin ve işleri karıştıracakımı farz ettin. Gerçekten, Sidney, gelecekte kendini biraz daha iyi kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın.” Arabasına göz atıyor gibi yaparak gözlerinin kenarıyla bana baktı.

Bana yem attığını biliyordun ama onu görmezden gelemezdim. Oradan çekip gidemezdim ve gitmek de istemiyordum. Bana o feci dudaklarıyla gülümsedi. Bu, onu öpmemi çok istememe neden oluyordu. Taktiğimi değiştirdim. Onu devirip düşeceği kadar dengesini sarsmak istiyordum. Önüne doğru bir adım attım ve perçemlerimin altından ona baktım. “Tamam, beni yakaladın. Senden hoşlanıyorum. Seni istiyorum. Ellerimi senden uzakta tutamıyorum. Ama söyle bana güzel adam, senin de beni en az bu kadar istediğinin farkındaysam neden kendimi kontrol etmeye zahmet edeyim?” Yavaşça ona bir adım daha yaklaştım. Gözlerine doğru bakarken bedenlerimiz bir nefes uzaklıktaydı.

Gülerek, “Etmemeliydin,” demeye çalıştı. Beni izliyor, ne yapacağımı bekliyordu. Kalbimin attığını hissettim. Gözleri dudaklarıma ve sonra tekrar gözlerime döndü. Vücudumun her bir santimi titriyordu. Ellerini üzerimde hissetmek istiyordum. Dudaklarını ağızda istiyordum. Bakışlarına bakılırsa onun da bunu istediğini biliyordum.

Yakınına sokulup ona iliştim. Nefesini dudaklarımda hissettim. Kokusu kafamın içini doldurdu ve onu içime çektim. “Her zaman bu kadar karşı konulamaz mısın?”

“Her zaman bu kadar çekingen misin? Seni çaresizce öp-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mek isteyen adama dudaklarını bu kadar yaklaştırıp sadece flört mü etmek istiyorsun?”

Konuşunca ellerim saçına döndü. Ona usul usul dokundum ve nefesinin aksayışını dinledim. Bu bana bir heyecan dalgası gönderdi ve cesaret verdi. Aramızda küçük bir alan vardı. Heyecan o kadar güçlüydü ki bir saniye daha duramadım. Ona doğru sokuldum ve dudaklarımı onunkilere sürttüm. Güzel Adam orada durdu. Şaşkın görünüyordu. Hareket etmiyordu. Bana karşılık vermedi. Hayal kırıklığı beni istila etti. Öpüşmemi yarıda kesip aşağı baktım. Ne kadar zor nefes aldığımı, beni ne kadar tahrik ettiğini saklayamıyordum.

Reddedilmek bana yakışmadı. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Dönüp gitmek üzereydim ki parmaklarının çene mi kaldırdığını hissettim. Gözlerinin içine baktım ve orada ummadığım bir şeyler gördüm.

Hafifçe gülümsüyordu. “Dileme. Sadece prensip olarak, gösterişli otoparklarda yiyiştığım rastgele kızların ismini bilmek isterim.”

Güldüm. “Otoparkın da gösterişli olduğunu fark etmemiştim.”

“Gösterişli ve Bayan Sidney, bana soy isminizi bahşeder miydiniz?”

“Kim böyle konuşur ki,” diye güldüm.

“Sanırım ben.”

“Sidney Colleli.” Üst dudağımı ısırdım ve ona baktım.

“Peter Granz.” Sesi derin ve zengindi. İsmi söyleyiş biçimi içimi eritti. Öpme şekli daha da iyiydi. Yavaşça. Peter dudaklarımı kendininkilere doğru çekti ve beni hafifçe öptü. Bu tüm vücuduma elektrik gönderdi ve ayak parmaklarımın birbirine dolanmasına neden oldu. Ona doğru so-

YARALI

kuldum ve hissetme biçimini sevdim. Vücudumun her bir parçası karıncalanıyor, daha fazlasını istiyordu. Öpücük çok hafif, çok kısaydı. Peter geri çekildiğinde zar zor nefes alabiliyordum.

Hırıltılı bir sesle, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Üçüncü Bölüm

Her an Dusty'nin kapıdan çıkıp geleceğinden endişelenerek restorana dönüp bir bakış attım. Oradan ayrılmaya istekli bir şekilde Peter'a baktım ve "Eve gitmek ister miydin?" diye sordum.

Peter başını salladı ve "Bu harika olurdu," dedi.

Sırıttım. Kızlara özgü bir fıkırdama içimde kabardı ve hepsini yuttum. Harika bir adamla arabamda yalnız kalacaktım! Beynimi hissedemedim. Öpüşme sırasında bedenimi terk etmişti.

Peter otopark boyunca ve arabaya kadar beni takip etti. İkimiz de araca atladık ve motoru çalıştırdım. Otopark boyunca seyrettim ve yola çıkınca sordum, "Hangi yoldan?"

Bana süklüm püklüm güldü. "Bilmiyorum. Buraya yeni geldim." Yüzündeki gülüş müthişti. Çok erkeksi ve mükemmel görünüyordu.

Güldüm ve ona baktım. "Nerede yaşadığını bilmiyor musun?"

"Nerede yaşadığımı biliyorum. Sadece buraya göre nerede kaldığını bilmiyorum. Buraya yeni taşındım."

"Aa, ne zamandır buradasın?"

Peter süklüm püklüm gülümsedi. “Birkaç haftadır ama buralara ilk kez geldim. Şehir genişliyor. Yola çok dikkat kesilmediğimi kabul ediyorum ve yer yön duygum pek mükemmel değil. Bu civara gelmek için arabadaki navigasyon cihazımı kullanıyordum. Yarın yeni bir işe başlıyorum ve bir şeyler yemek için kendimi dışarı atmıştım. Hazır yemekten sıkılmaya başladım. Burayı duymuştum ve denemeye karar verdim. Sonra seninle karşılaştım ve gerisini biliyorsun.” Peter’ın kendine has rahat bir tarzı vardı. Koltukta geriye doğru gömüldü ve camdan dışarı baktı. Doğuyu gösterdi ve “Sanırım şu yolda oturuyorum,” dedi.

Gülmemi engelleyemedim. “Çöp toplama alanı var orada. Başka bir şey yok o tarafta.”

Peter camdan dışarı bakarken koyu kaşları birbirine çekildi ve sonra bana döndü. “Bundan emin misin? Ev ben çıkarken tam tersine güzel görünüyordu.” Öne doğru eğildi ve camdan dışarı baktı. Karanlıktı. Gökyüzü beyaz yıldızların normal parıltıları dışında kapkaraydı. Yol kenarlarındaki tek dekor, yerden kemikli parmaklar gibi çıkmış Mesquite² ağaçları ve gevrek, kurak otlardı.

Arabayı sürerek sordum: “Oturduğun sitenin ismi ne?” Otoyola girmem gerekirse sapağı kaçırmayayım diye ya-vaşça sürmeye gayret ediyordum.

“Rigdedwood ya da onun gibi bir şey. Üniversiteye giden cadde üzerinde.” Peter bana bakıyordu. Gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Bunu belirtmek istemiyor, ancak üst dudağımı ağızma götürüyor ve azar azar ısıırıyordu. Bakışlarından doğan sıcaklık beni heyecanlandırıyordu. Ko-

² Güneybatı ABD ve Kuzey Meksika gibi bölgelerde yetişen bir tür kurak bölge ağacıdır.
 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nuşunca sesi öyle derindi ki içimden geçen dalgalanmalar yolluyordu. “Bunu yapmaya devam et ki seni öpeyim.”

“Yoldayız,” dedim ve dudağımı serbest bırakarak ona baktım.

“Mantıklı olduğunu söylemedim. Sadece yapmak zorunda olduğumu söyledim. Dudakların inanılmaz ve sen böyle yapınca, bu bende onları azar azar yeme isteği uyandırıyor.” Sıcaklık anlamsız bir gülümsemeyle elmacık kemiklerime tümenden yayıldı. Peter sırttı. “Ne kadar da tatlı. Seni utangaç.”

“Kapa çeneni,” dedim, vişne kırmızısı elmacık kemiklerimin normale dönmesini bekleyerek güldüm.

“Hayır, bu çok tatlı. Sevdim bunu.”

Otoparkına girerken konuşmasını kesti. Peter restorandan beş dakika uzaklıkta yaşıyordu. Muhtemelen şehre geldiğindeki ilk gördüğü şey bu restorandı.

“Hangisi?” diye sordum hangi tarafa döneceğime karar vermeye çalışırken. Site devasaydı. Bazı arkadaşlarım burada bir voleybol sahası, bir kulüp binası ve yüzme havuzu olduğu için burada kalıyorlardı. Ben ve Millie ise yurttan yaşıyor ve böyle bir yerin ancak hayalini kurabiliyorduk.

“Şu taraftan,” diye gösterdi ve ben de sitenin arkasına sürdüm. Peter dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra bana dönüp baktı. “Bir kahve için içeri gelmek ister misin?”

Bir an ona bakakaldım. Kahretsin, çok yakışıklıydı. Onu daha yakından tanımak istiyordum ama ne istediğini tam anlamamıştım ve saat çok geçti. Tek gecelik ilişki insanı değildim. Konu erkekler olunca yeterince derdim vardı. Bunun yanı sıra sonuna kadar benim olacak birini istiyordum. Liseli kızlar gibi konuşuyordum. Ya da ellilerden kalma...

Belki düzgün bir ilişkimiz de olurdu ki bu harika olurdu. Aklım karmakarışık.

Çıldırımamın ortasında ona baktım. “Bu seks için bir şifre mi, yoksa gerçekten kahve mi içeceğiz?”

Peter güldü ve başını göğsüne koyarak şoka uğramış numarası yaptı. “Aman Tanrım! Bu yüzden mi Starbucks’taki kadınların hepsi benimle *kahve* içmeye çalışıyor?”

Omzuna bir şaplak attım ve başımı iki yana salladım. Yüzümdeki gülümseme arabaya bindiğimizden beri solmamıştı. Aracı otoparka çektim ve ikimiz de aşağı indik. Onu ikinci kata kadar takip ettim, çünkü bütün o Starbucks yorumundan sonra kahvesini istemediğimi düşündürmek istemedim. Havadan sudan muhabbet ettik ve bana daha çok sataştı. Ben de ona sataştım. Bu doğalmış gibi geliyordu. Sahte değildi ve korkmuyordum. Bu kadar zamandır yalnız olduğum için bıkmıştım. Bir organizasyon hayatımı başka bir gidişata yöneltmişti. Hayatımı eski hâline getirmek istiyordum. Bu baş aşağı düşüşten kurtulmak ve bazı şeylerle iyileşmek istiyordum. Ben bir hasarlı maldım ve bunu biliyordum.

Peter elini cebine uzattı ve anahtarlarını bulup çıkardı. O bunları yaparken onu izliyordum. Omuzları güçlü ve kaslıydı; biçimli karnıyla birlikte güçlü bir vücuda hükmediyorlardı. Parmaklarımı karnının üzerinde gezdirip parmak uçlarımin bu sıkı kaslara değışini hissetmek istiyordum.

Peter kapıyı açarken bana dönüp baktı. Benim ne düşündüğümü biliyor gibi güldü ve “Önce sen,” dedi.

Dairesine adımımı attım ve her yerde kutular gördüm. Bazıları açılmamıştı, ancak çoğunun üstü kapıdan çıkıp kaçmadan önce bir şey bekliyormuşçasına yırtılarak açılmıştı. “Pespaye evime hoş geldin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Pespaye değil ve çöplükten de çok daha güzel. Sadece kutuları yerleştirmen gerekiyor.” Etrafa bakındım. Duvara dayanmış bir kanepe vardı. Peter salondaki küçük mutfığa girdi ve kahveyi hazırlamaya başladı.

“Aç mısın?” diye seslendi bana. “Bir şeyler yedin mi? Dışarı çıktığında kızgın görünüyordun. Yeme şansın olmadı diye tahmin ediyorum.” Peter kapı aralığında duruyordu. Düşündüğümde daha fazla şeyin farkına varmıştı.

“Böyle iyi. Kahve yeterli.”

“Ah, *kahve*,” dedi ve bana göz kırptı.

“Öyle değil! Aman Tanrım, sen çok...” Güldüm ve kutulardan kanepeye doğru yöneldim.

Başını mutfaktan çıkarıp duvarın üstünde tuttu ve “Ben çok ne? Çok sevimli? Çok erkekse? Çok seksi? Çok...”

“Çok sinir bozucusun!” Tabii ki bunu kastetmiyordum. Ne zaman gülümsemeyi bıraksam yeniden beni yıl başı ağacı gibi aydınlatıyordu.

“Ah. Çok seksi ya da tamamen gideri var diyeceğini umuyordum. Bu yaşanabilir olurdu.” Göz kırptı ve tekrar mutfığa girerek kayboldu. Ona cevap vermeden önce, bana, “Hmm, burada birkaç dilim soğuk bir şeyler var. Sana bir sandviç getireceğim. Bana sadece birkaç saniye ver,” dedi. Etrafında döndüğünü duyabiliyordum ve itiraz etmedim. Acıkmıştım. O şarap haricinde hiçbir şey yiyip içmemiştim ve akşam yemeği olarak şarap genellikle iyi bir plan olmazdı.

Kendimi kanepede daha rahat bir pozisyona taşıdım, topuklularımı çıkardım, ayaklarımı altıma çekip kanepenin kolunda topladım. Kanepe Peter gibi kokuyordu. Yüzümü yumuşak süete koydum ve onun kokusunu içime çektim.

Misk kokulu ve erkeksiydi. Tanrım, güzel kokuyordu. Eğer kanepeler seksi olsaydı, bu kanepede kapak mankeni olurdu. Burnumu kola dayayarak derince içime çektim.

Peter, elinde tabakla yeniden görünmek için o anı seçmişti ve durdu. Bana, yüzünde, eğlenerek şoke olmuş bir tepkiyle dik dik baktı. “Burnunu kanepeme mi siliyorsun?”

“Hayır!” Hızlıca doğruldum. Çok hızlıca. Panikledim. Bana deliymişim gibi baktı. Muhtemelen de öyleydin, yani çocuğun kanepesini burnumla soluyordum. Olayı saptırmaya ihtiyacım vardı. Herhangi bir şey. Beynime ulaştım ve orada olan tek şeyi çekip çıkardım.

En iyi şuh kadın sesimi kullanarak ona göz kırptım ve “Dikkatini biraz kahveyle dağıtabilir miyim?” diye sordum.

Peter’in yüzü gülerken kıpkırmızı oldu. Öne doğru birkaç adım attı ve tabağı elime verdi. Tabağı minnetle aldım. Kısa bir süre sandviçi çekip ayırmak ve arkasında saklanmayı düşündüm. Peter’ın bana bakış şekli yüzümdeki gül kırmızısını geçirmeye yardımcı olmuyordu. Kanepesine burnumu silerken yakalanmıştım. Tanrım, bundan daha kötü bir şey düşünemezdim. Muhtemelen tımarhaneden kaçtığımı düşünüyordu.

Çok uzunca bir süre sessizce durduk ki bu beni gergin yapıyordu. Lokmalarımın arasında temel şeyleri sordum. “Ee, taşralı gibi konuşmuyorsun ama nereli olduğunu tahmin edemiyordum.”

“Connecticut. Yankeeler³ şehri, yani seninle aynı yerden Bayan Jersey.”

³ Yankee Kuzey Amerika’da yaşayan insanlara verilen genel bir lakaptır. Genelde New York Yankees beysbol takımıyla da ünlü olduğundan New York ve New Jersey bölgesinde yaşayanlara bu lakapla hitap edilir. (Ç.Ş.)

“Buraya iş için mi taşındın?”

Peter kafasını salladı. “Evet. Kariyerimi değiştirmemin zamanı gelmişti.” Bunu söylerken başını benden başka yöne çevirdi, bakışları yere düştü. Daha fazlası; güçlü bir şey vardı ama baskı yapmak istemedim. “Buradan bir anda teklif geldi ve Teksas’ın değişik olacağını düşündüm. Bu yüzden kabul ettim ve tüm ailemi sinir etmeyi başardım. Sonuncusu bonus oldu.” Kanepeye oturmadan önce yüzünü bana doğru kaldırdı.

“Evet, ailem de bana kızgındı buraya geldiğimde. Bana aileyi terk etmekle ilgili eski İtalyan günahını yüklediler. Sanki bensiz işlevsizlermiş gibi.” Sandviçimi ısırdım ve başımı iki yana salladım. “Ailem o kadar birbirine bağlıdır ki hiçbirimiz bir başkasının haberi olmadan nefes bile alamayız. Oradan kurtulduğuma minnettardım. Biraz alana ihtiyacım vardı.” Sandviçi bitirdim ve tabağı koyabileceğim bir yer aradım.

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Peter bana gülümsedi ve tabağı elimden aldı. “Dürüst olmak gerekirse, sen burada şimdiye kadar anlaşılabildiğim ilk insansın. Diğerleri sanki bir film setinden kaçmış gibiler.”

“Değil mi? Biliyorum. Buraya ilk taşındığımda bunu Millie’ye ben de demiştim. Açıkçası bir grup insana söylemiştim. Tek gülen Millie olmuştu ki bu da onda iyi arkadaşlık hamuru olduğunu göstermişti. Diğerleri ise bana somurtmuştu.”

“Millie, seni benim masamdan gelip alan kız mı?” diye sordu Peter mutfağa gidip kahveleri getirmeden önce.

Başım la onayladım. Mutfaka doğru tekrar yürüyünce. “Baksana, senin buluşacağım kişi olmadığımı anlayanca ne yapmayı planlıyordun?” diye sordum.

Peter bana bir fincan kahve getirdi ve yeniden yanıma oturdu. “Biriyle buluşacağını bilmiyordum. Ancak sen anladığında anladım, belki birkaç saniye öncesinde. Bakışların öyle güzeldi ki. Dışarı çıktığında durup bana bir şeyler söylemene memnun oldum.” Peter kahvesinden bir yudum alırken kupasının üzerinden bana baktı. Bu mavi gözler sarhoş ediciydi. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Yanımda duran kutuya kahvemi koyana kadar bir süre oradan buradan muhabbet ettik. Sohbet ettiğimiz süre boyunca ona doğru çekildiğimi hissediyordum. Onda bir şeyler vardı, ona dair bir şey beni kendisine çekiyor ve herhangi birine bağlandığımdan daha çok bağlanıyordum ve nedense korkmuyordum. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Peter’ın kendine has rahat bir tarzı vardı. Bana baktığında bu gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyordu. Ancak gözlerinin ardında, hayatı, açığa vurduğundan daha zormuş gibi bir bakışı vardı. Bunu onda hissedebiliyordum. Cins cinse çekermiş, benim hayatım da hiç kolay değildi. Bu kadar kırılgan, ezilmiş, hassas başka birini bulduğum an hemencecik ona ilgi duyardım. Sorun bu kişilerden çok bulunmamasıydı. Diğer insanların, işler kötü gittiğinde yere uzanıp öylece ölüp ölmediklerini ya da daha fazla sağ kalamayacak kadar işleri zorlaştırıp zorlaştırmadıklarını bilmiyorum. Diz çökmeyi reddettim, taşa dönüşmeyi reddettim. Hayatımdaki acılar hayatımı mahvetmeyecekti. Buna izin vermeyecektim. Aynı inancı Peter’ın gözlerinde de gördüm ve sesinde duydum. Arkasında bıraktığı bir şey, onu korkutan biri vardı. Espriler, bu kibirli sırtış ve baş döndürücü gözler bunu benden gizlemek içindi ama orada olduğunu

biliyordum. Benim gibi yaralıydı. Bu, beni ona görmezden gelinemeyecek kadar kuvvetli bir şekilde çekiyordu.

Peter uzanıp boş kupasını aynı kutunun üzerine koydu. Vücudunun vücuduma yaptığı gibi kolu koluma süründü. Kokusunu içime çektim. Tanrım, güzel kokuyordu. Bu bizi daha da güçlü bir şekilde birbirimize çekiyordu. Koltuğunda doğrulduğunda birbirimize çok yakın oturuyorduk. Peter'ın safir gözleri benimkilere kilitlendi ve midem serbest düşüşe geçti. İşte buydu. Bunu hissedebiliyordum. Bu adamlarla yatabilir ve son seferkini silebilirdim. Zaten yeterince yol almıştım. Sadece birkaç adım, birkaç dakika daha kalmıştı. Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim.

Ayrıca adam gerçekten onunla olabilecekmışim gibi hissetmemi sağlıyordu. Ona dokunmak istiyordum ki bu çok garipti. Uzun süredir hiç böyle hissetmemiştim. Beni sanki hayata geri döndürmüştü ve tam da o an, tek yapabildiğim orada oturmak ve saçında parmaklarımı gezindirmeme karşı koymamdı. Bana dokunuşunu hissetmek istiyordum. Tüm gece boyu bana iliştiği o öpücüğü dudaklarımda istiyordum. Peter'ın nefesi nefes verdiğinde boynuma değiyordu. Sıcacık ve mükemmeldi. Bana doğru yaklaşınca kalbim daha hızlı atıyordu. Gözleri yüzümü inceliyor, her detayı aklına kaydediyordu. Sinirlerim baş döndürücü bir öngörüyle midemi altüst etti.

Peter ellerini kaldırdı ve nazikçe yanağımı severek yüzümün bir yarısını okşadı. Bunun üzerine gözlerimi kapadım ve elinin üzerine yaslandım. Her bir parçam yaşama kanatlarını çırpıyordu. Sesim boğazıma takılı, konuşamıyordum. Aramızda yayılan heyecanı hissediyor ve âdetâa eriyordum. Erimek istiyordum. Bir süreliğine düşünmeyi

durdurmak istedim. Hayatıma devam etmek ve öpüşünde kaybolmak istedim. Bu benim için çok ilginçti ama kendimi geri çekmedim. Aksine kendimi devam etmek için zorladım.

Sıcaklık vücuduma yayıldı ve dudaklarını tatmak, Peter'ı üzerime çekmek isteğiyle ona doğru santim santim ilerlediğimi hissettim. Peter'ın parmakları saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, kafasını eğdi ve dudakları dudaklarımı kapladı. Beni ne kadar etkilediğini saklayamayarak sarhoş olmuşçasına nefesini içime çektim. Peter'ın alt dudağı benimkine sürtündü. İlk başta tereddütle beni yavaşça öptü. Her öpücük, daha fazlasını isteyip istemediğimi bilmek istercesine yavaş ve kararsızdı. Alt dudağıma dişleriyle yavaşça ısırıklar kondurarak öptü ve ona karşılık verdim. Ona doğru sokuldum ve ağzımı aşağı yukarı onunkine denk gelecek şekilde bastırdım. Dilinin dudaklarımın birleştiği yere değip onları ayırmak istercesine öpüşünü hissettim. Dili yavaşça dudaklarıma sürtündü. Bir kere, iki kere... ve dudaklarımı araladım. Diliyle dudaklarımın kenarlarına sürtünürken Peter beni daha şehvetli öptü. İnledim ve durmasını istemeden ona doğru sokuldum. Vücudumun her parçası yanıyordu. Her yanım dokunuşuna aşırı duyarlı bir hâldeydi. Elleri tenime değince havada süzülecek gibi hafifledim.

Kendimi Peter'a daha çok bastırdım ve güçlü vücudunun kıvrımlarını hissederek parmaklarımı sırtına doğru gezindirdim. Peter'ın elleri belime doğru kayıp tişörtümün altından kayarak karşılık verdi. Bana dokunması iyi geliyordu. Nabzım daha hızlı atıyordu. Durduramıyordum. Hızlı nefes alışımı ya da bana ne yaptığını gizleyemiyordum. Peter'ın dokunuşu beni tutuşturmuştu. Onu kendime doğru çektim

ve kanepesine uzandık. Ne onun ne de benim dudaklarım durmuyordu.

Daha önce hiç bu şekilde karşılık verdiğim olmamıştı. Daha önceleri de ateşli öpüşmeler yaşamıştım ama bu seferki gibi değillerdi. Bu daha derinlere işleyen bir bağdı. Öpüşü ruhuma ağırlık yapan çapayı yakalayan bir ok gibi geçmişti içimden. Bir şeyden emin olduğum çok az zaman olmuştu ve şu an bunlardan biriydi. Peter Granz farklıydı. Dokunuşundan sesine kadar her şey beni ona yaklaştırıyordu.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini çözmek için çalışıyordu. Kumaşı geriye doğru çekince, heykel gibi oyulmuş göğüs kafesi ve kaya gibi sert karın kaslarını ortaya çıkarıncasına yere düştü. Nefes nefese kaldım ve parmaklarımı vücudunun kenarlarında gezindirdim. Elimi göğsünden kaydırıp parmaklarımla midesine doğru inerken Peter beni izliyordu. Elim beline değince bir an gözlerinin içine baktım.

“Çok güzelsin,” dedi soluyarak.

Peter kafasını alçalttı ve boynuma bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapadım ve vücuduma yayılan duyguların tadını çıkardım. Elleri yavaşça ne kadar ileri gidebileceğini denancesine elbisemin üst kısmındaydı. Avuçları göğüslerime sürtünce kulağına doğru inledim. Kalçalarını ona doğru bastırdım ve ne kadar sertleştiğini, beni ne kadar çok istediğini hissettim.

Peter, geride sıcak bir iz bırakarak boynumdan aşağı doğru öpüyordu beni. Dudakları çok ateşliydi. Öpüşü benim her bastırduğında sırtım kanepeden havaya kalkıyordu. Düz duramıyordum. Yaptığı her şey karşılık vermemi sağlıyordu. Ellerim sırtını buldu ve kaslarını okşadı. Kasları

çok sıkı, çok güçlüydü. Peter bir bacağı kenara koyarak ağırlığını diğer yöne verdi. Beni izleyerek elbisemin yakasına dokundu ve askısını aşağı doğru bastırdı. Derinden ve yavaşça nefes alarak onu izledim. Bana bakınca gözleri kapandı. Parmakları diğer askımı omzumdan düşene kadar nazikçe ittirdi. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Bunu istediğimi biliyordum. Peter elbisemin üstünü aşağı doğru kaydırdı.

Transparan, siyah bir sütyen giyiyordum. Her şeyi görebiliyordu. Peter'm gözleri göğüslerime doğru inmeden önce bana asla doymayacak gibi beni içine çekiyordu. Dudakları ilk önce bana sataşırcasına sütyenimin üzerinde gezindi ve göğüs uçlarımı ağrıtabilecek kadar sertleştirdi. Mantıklı düşünceler vücudumu terk etti. Kendimi ona doğru bastırarak altında inliyordum. Bu, bana doğru yaptığımı hissettirdi ve bunu istiyordum. Dudaklarını tenimde hissetmek istiyordum. Dilinin vücuduma küçük vuruşlarını hissetmek istiyordum. İnledim ve ellerimi koyu saçlarına doladım. Sırtım dikleşti ve beni dudaklarına daha da sıkı dayadı. Peter'ın elleri sütyenimin askılarına doğru hareket etti. Askılardan birini çözdü ve altındaki yumuşak teni ortaya çıkardı.

Çıplak omzumu öptü. Dudakları, göğsüme uzanan ateşli öpücüklerden oluşan yolu yakarak aşağı doğru kaydı. Kıvrımlarımda gezinen ateşli ve ağır elini hissettim. Beni ellerinde hissederek bir anlığına tuttu. Peter'ın başparmağı göğüs ucuma dokundu ve kalçalarımın ona doğru hareket etmesini sağladı. Güçlkle nefes alarak adını söyledim ve beni öpmesi, orama dokunması için yalvardım. Dudakları tenime değdi ve eridim. Tüm vücudum ona karşılık veriyordu. Vücudumun her bir santimetresi yanıyor, ateşli ve

- başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu - onu istiyordu. Peter kalın bir haz bulutunda kaybolana kadar beni öptü ve ısırdı. Kalçalarım ona doğru sallanıyor, daha fazlasını istiyorlardı.

Bu, ellerini bacaklarıma doğru indirip parmaklarını yavaşça eteğimden içeri gezdirince olmuştu. Bacaklarım açık kalmıştı. Nefesimi tuttum. Ellerinin elbisemden kayıp bacaklarımla arasındaki ateşli noktaya ulaşmasını istiyordum. Peter beni izleyerek yavaşça hareket etti. Elleri iç çamaşırımın dışında bana nazıkçe dokunarak geziniyordu. Bu hareketi beni çıldırtıyordu. Bana neler yaptığını biliyor-muşçasına beni izleyerek sataşmasına daha fazla dayanamı-yordum. Tırnaklarım kolunu yakaladı ve çizdi. Bu hareket sanki Peter'm hâlâ kalmış olan iradesini kırdı ve saniyeler içinde üzerime çıkıp beni kanepeye daha sıkı bastırdı. Elleri bacaklarımla arasında, dudakları ise göğsümdeydi. Binlerce değişik duygunun yayıldığı vücudum ellerinde kıvranıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde yüksek çalan telefon ziline kadar her şey mükemmeldi. Telefon mutfakta çalıyor, boş evde yankılanıyordu. Peter durdu. Kulak tırmalayıcı ses durmayacaktı. Çalmaya devam ettikçe etti. Peter omzumda iç çekti. Kendini yukarı itene kadar bir anlığına hâlâ aynı pozisyondaydık.

Kanepenin kenarında oturdu, telefona aldırış etmedi ve başını ellerinin arasına aldı. Zorlukla nefes alarak, "Özür dilerim Sidney ama bunu yapamam," dedi.

Bunu dediğinde içimde bir şeyler paramparça oldu. Ne olduğunu anlamıyordum. Açıklama yapmak yerine ayakta durdu ve diğer tarafa döndü. Yüzünü göremiyordum. Çıplak sırtı tüm kaslarının sıkılığıyla karşımdaydı. Peter, bana doğru dönmeden önce elini başının üzerine koydu ve tavana

bakarak yüksek sesle bir of çekti. Bana baktığında kalbim duracaktı. Eğer önceden seksi olduğunu düşünüyorduksam şu an çok daha seksiydi. Göğüs kafesinin her bir kıvrımı bir sanat eseri gibi oyulmuştu sanki. Ancak o gözler, o aklımdan çıkmayan gözler beni afallatmıştı. Ne düşündüğünü ya da neden düşündüğünü bilmeden ona baktım.

Telefonun sesi kesildi. Koca bir sessizlik vardı, evi dalga dalga dolduruyordu. Nefes alamıyordum. Peter tişörtünü aldı ve tekrar boynundan geçirdi. Bunu yapınca kendimi gizleyerek sütyenimin askısını ve elbisemi düzelttim. Kendimi çok gergin ve ürkek hissettim. Neden kendini geri çektiğini bilmek istiyordum. Daha önce hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı. Onunla çok fazla şey yapıp böyle davranmasına yol açtığımı için kendimi çok ahmak hissettim. Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Sırtına bir bakış attım. Benden bir kol mesafesi uzakta duruyordu. “Özür dilerim Peter. Olayların bu şekilde gelişeceğini düşünmemiştim. Buraya gerçekten sadece seninle konuşmak için gelmiştim.”

Söylediğim şey kelimesi kelimesine doğruydı. Onunla yatmak gibi bir niyetim yoktu ama bir kez dudakları dudaklarıma değince bir süreliğine normal, bitmek bilmeyen acı ve damarlarımda akan pişmanlık dışında bir şeyler hissetmek istedim. Kendimi kaybedeceğim, her şeyi unutacağım, hayatıma devam etme şansımın olabileceği bir an olabilirdi bu.

Açgözlüydüm. Çok kereler dersimi almıştım. Hayır demeliydim. Normal bir kız gibi karşılık verip utangaç olmalıydım. Olay şu ki ben normal değildim. Çok fazla şey olmuştu. Boğazım düğümleniyordu. Peter’a bakamıyordum.

Peter’ın gözleri yüzümü aradı. Bakışlarını üzerimde his-

settim ama başımı kaldırmadım. Ellerini ceplerine koyarak bakışlarını yere düşürdü. “Biliyorum. Kahve...” Sanki daha fazlasını söyleyecek gibi oldu ama söylemedi. Kaşlarının altından bir saniyeliğine bana bir bakış attı.

Midem ayaklarıma indi. Panik, suçluluk ve öfke birbirine karışıp beni kötü hissettirdi. Peter başını kaldırmadı. Başka bir şey söylemedi.

Aramızdaki sessizlik cayır cayır yanarcasına çınılıyordu. Gitmem gerekiyordu. Her bir parçam kaçmak istiyordu. Aşağılanmak bana yakışmıyordu. Gülümsemeye çalıştım, ancak bunun yanlış olduğunu hissettim. Çenem kaskatıydı.

Peter’a bir şey söylemekten - ortamı yumuşatacak herhangi bir şey - başka bir şey düşünemiyordum. Böylelikle çantamı alacağım ve “Sandviç için teşekkürler,” diyecektim. Son sözlerim, aslında kastetmediğim bir imayla taşarak ağzımdan çıkmıştı. Yanlış bir zamanda sözlerim boğazımda düğümlendi. Dehşete düşmüştüm. Ona baktım.

Mahcup bir bakış Peter’ın yüzüne yayılmıştı. *Aman Tanrım*. Bunu daha önce görmemiştim ama utangaçtı. Bu adamın içinde ürkek bir erkeğin izleri kalmıştı. O an ölebilirim diye düşündüm. O mükemmeldi. O mükemmeldi ve kendini benden geriye doğru çekiyordu.

Peter kendinden emin, soğukkanlılığını yeniden topladı ve utangaç yönünü kilitleyip kaldırdı. Bana doğru uzandı ve yanağına öptü. “Her şey için teşekkürler.”

Başka birkaç şey daha konuştuk, ancak ona tutunma hissim azalmıyordu. Oradan ayrılmak zordu. Onu da bir şekilde acıtmışım gibi hissettim ama orada duramazdım. Bu olanlardan sonra olmazdı. Atlatacağım tarzda bir şey değildi ve onu bir daha göreceksam bu arkadaşça olmayacaktı.

olmayacaktı. Beni yeterince görmüştü ve kıcıma tekmeyle basması tekrar etmek isteyeceğim bir şey değildi. Peter'ı kapıya kadar takip ettim. Herhangi bir şey söylemedi. Ona doğru döndüm ve dudaklarım aralanmış bir şekilde ona baktım. Bir şey demesem de sormak istediğim şey yüzümden okunuyordu.

Peter başka yöne bakıyordu. İyi... Bana bakmak bile istemiyordu. Her neyse... Onu azarlama dürtüme karşı koydum merdivenleri kızgın bir fil gibi eze eze indim. Peter arkamdan geldi ve arabamda güvende olana kadar bekledi. Arkama bakmadan oradan uzaklaştım.

Dördüncü Bölüm

Yurttaki odama döndüğümde rezil bir ruh hâlindeydim. Mükemmel adamla tanışmış, durumu berbat etmiştim. Ne yaptığımı bile bilmiyordum! Sorun kollarını tınaklamam mıydı? Ölmüş kedisini falan mı hatırlatmıştım acaba? Koridora çıktım. Tüm kapılar açıktı. Kızların yalnızca bir kısmı pijamalarıyla, zira diğerleri hâlâ üstünü değiştirmemişti.

Birkaç kapının yanından geçtim ve kızlara el salladım. Oradan geçerken birisi bana doğru ısıklık çaldı. “Seksi şey,” diye bağırdı sarışın bir kız. Onu pek tanımiyordum. Okula gidip gelirken selamlaşıyorduk, o kadar. Kıza doğru baktım ve seviştiğimi ima ederek kaşlarını oynattı.

Tamam, hiçbir şey olmamıştı.

Köşeyi döndüm ve koridorun sonundaki kapının açık olduğunu gördüm. Korkudan boğazım düğümlendi. Millie’yle Peter konusunda tartışmak istemiyordum. Ayrıca, restoranı terk ettiğim için bana kızacaktı. Bu rezil bir hareketti ama Dusty, aman Tanrım... Gerçekten daha isabetsiz bir seçim olabilir miydi? Bundan daha kötüsü ancak saçları ağarmış ayak fetişisi olan bir motorcu olabilirdi. Kahretsin.

Kapıya baktım ve kararımın beni yoruşunu hissettim. En iyisi Peter’la olanları unutmaktı. Bunun üzerine konuşmak

YARALI

istemiyordum. Reddedilmek yeterince kötüydü zaten ama adamla ben tanıştım, ileri gitmesine ben izin verdim ve sonra da reddedildim. Pekâlâ, bu daha da kötüydü. Reddedilme modasına uygun gibiydi. Düzenli kaytarmalarım yeterince havalı değilmiş gibi... Endişelerimden silkindim ve sahte yüzümü tekrar yüzüme monte etmeye çalıştım. Sorun yoktu.

Odamız bugün sosyalleşme merkeziydi âdetâa. İçeri girdim ve yerde takır tukur bir şeyler yapan tam altı kızın önünden geçtim. Millie'ye döndüm ve 'bu da neyin nesi' bakışı attım.

Ortak masamızdaki sandalyesinde oturuyordu. Masa duvara monte edilmişti. Pek terlemediğinden ve tahmini acı yoksunluğundan Millie'nin sırasını beklediğini düşündüm. Katta başka oda yoktu. "Eski bir mekik çekme kaydı bulduk. Megan tüm antrenmanı yapabileceğini söyledi. İlk kimin öleceğine dair bahisleri topladık."

Başım la onayladım ve komodinin üzerinde cüzdanımı karıştırarak yatağıma oturdum. Millie bir anlığına beni izledi. Benimle konuşmak istediğini söyleyebilirdim ama herhangi bir şey söylemeyecekti, şimdilik. İyi... Topuklarımı tıkırdattım, eşyalarımı topladım ve duşa doğru yöneldim.

Bugün rezaletti. Her şeyi yıkayıp üzerimden atmak istiyordum. Tüm günü...

Duşa girdiğimde sıcak suyun beni yakmasına izin verdim, ancak duşta ne kadar uzun süre durursam durayım Peter'ın ellerinin vücudumda dolaştığını zihnimden uzaklaştıramıyordum. Sanki dokunuşları aklıma bir dövme gibi kazınmıştı. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Bugün Peter'la yatar mıydım, bilmiyorum - o kadar ileri gitmek, o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadar hızlı olması benim için alışıldık bir şey değildi - fakat her şeyin birdenbire sona ermesini de beklemiyordum.

Sıcaktan ve beni sarmalayan rahatsız edici duygudan sıyrılmaya çalıştım ve odama doğru yöneldim. Odadan çıkışı yaklaşık yirmi dakika kadar olmuştu. Altı kız hâlâ yerde yatıyor, karınlarına vuruyorlardı.

“Aman Tanrım! Öleceğim artık,” dedi Evi yattığı yerden. Top gibi yuvarlak oldu. Koyu saçları bir mürekkep şişesinden mürekkebin döküldüğü gibi kafasının etrafından yere dökülüyordu.

“Bunun zor olduğunu söylemiştim size! Söyledim ama kimse beni dinlemedi bile!” Millie elleri belinde ben size demiştim nutku atıyordu.

“Ee,” diye araya girdim. “Kim kazandı?”

Millie hüznle baktı ve başını iki yana salladı. “En uzun Tia dayandı. Dokuz dakika...”

Tia kolunu havaya kaldırdı ve başparmağını gösterdi.

Güldüm. “Harika, Tia ve hepinize tebrikler. Bu antrenman çok çılgın bir şey. Hepinizin yarın doksan yaşındaymışsınız gibi kamburu çıkacak.”

Kızlardan biri güldü ama onu hemen pişmanlık iniltisi izledi.

Millie yatağından bana doğru baktı. Elleri kalçasında, bağdaş kurmuş oturuyordu. “Ee, tüm gece nereye kayboldun? Bu konuya girmek isteyeceğini düşünmüştüm ama?” Millie’nin yumuşak, sarı buklelerden oluşan saçları vardı. Odaya geldiğinde onları geriye doğru atıp atkuyruğu yapmış ve şort-atlet giymişti.

Önemi yok dercesine omuz silktim ama göğsümdeki baskı önemi olduğunu söylüyordu. “Hiçbir yerde, gerçekten. Özür dilerim, ektim seni.”

Millie kızgın görünüyordu ama sonra omuzları düştü ve beni affettiğini söyleyebilirdim. “Seni oraya sürüklememeliydim.”

Tia pat diye, “Onu yine biriyle tanışmaya mı götürdün? Fena benzetilmek istemiş olmalısın, Millie,” dedi. Haklıydı. Bu konuyu bana sormanın iyi bir şey olmadığını daha iyi öğrenmişti herkes bu yıl.

“Jersey kızı kıçıma tekme basmayacak,” dedi Millie ve Tia’ya baktı. “Benim dokunulmazlığım var.”

Güldüm. “Bu akşamdan sonra yok. Artık birileriyle buluşturmak yok. Lütfen kendini dizginle ve beni geri zekâlılara yapmaya çalışma daha fazla, tamam mı? Onları kendim de bulabilirim ve bulduğum zaman bana kusana kadar dondurma yedirmene ihtiyacım olacak.”

“Dondurma mı?” diye sordu Tia yerinden. Ayağa kalkarken ona bir bakış attım. Yüzü acıdan buruşmuştu. “Sen kaç yaşındasın, on iki mi? Büyük kızlar boktan bir buluşmadan sonra körkütük sarhoş olurlar.”

Körkütük sarhoş olmuyordum. Artık değil ama hiçbiri bunu bilmiyordu. Onlarla birlikte gülüp eğlendim ve ertesi gece bara gitmek için sözleştim. Ertesi sabah çalışmam gerekiyordu ve böylece kaçabilirdim - sarhoş olmadan - ve kimse bunu düşünmeyecekti.

Ertesi gün işe erken geldim. Bir ÖA, yani öğrenci asistanıydım. İngilizce okuduğumdan o departmanda çalışıyordum. Ofisler yukarı katta, sınıflardan uzaktalardı. Ben ve benim gibi diğer birkaç öğrenci asistan boş boş dolanıyor ve ofisler boş boş ısıldadığı için hocaların nerede olduğunu merak ediyorlardı. Günün bu vaktinde ofis hareketli olur, telefonlar çalar ve fotokopi makineleri uğuldardı. Hocalar

genellikle saat sekizdeki derslerine yetişmek için telaş içinde olurlardı ama bugün öyle değildi.

Bugün anlaşılmaz bir biçimde sakindi.

İçeri girdim ve Tadwick'in ofisine doğru yöneldim. Orada olduğuyla ilgili herhangi bir belirti yoktu; ne buhar çıkaran bir kahve, ne de parıldayan bir bilgisayar ekranı. Geç kalmış olmalıydı.

Çantamı masasının çekmecesine koydum. Böylelikle kimse onu araklayamazdı. Sonra masanın üzerindeki fotoğraflara baktım. Tadwick bir profesöre göre yaşlı biri değildi, kalm kahverengi saçları ve koyu renk gözleriyle belki kırk beşindeydi. Bir çerçevenin içinde iki küçük kız Tadwick'e, adam dünyanın en iyi babasıymış gibi bakıyorlardı. Mutlu görünüyorlardı ki bu benim ev yaşamımdan oldukça farklı bir şeydi. Öyle ki böyle bir şeyi hayal bile edemezdim.

Ofisinden çıktım ve diğerlerine katıldım. İçlerinden biri 'beş dakika kuralı' dedi ve hepimiz güldük. Dr. Tadwick'in ofisinin dışarısında bulunan çalışan öğrenci sıralarından boş olan birine atladım. Araştırma görevlisi ya da AG Marshal volta atıyor, halıyı eskitip delmeye çalışıyordu. Geç kalmak idrak edebileceği bir şey değildi. Bu, az oranda obsesif kompulsif kişiliğiyle birleşince hapse atılmış bir deli gibi görünüyordu. Hepimiz geç kalmak üzereydik, çünkü bir şeyler olduğu açıktı. Yani bu gecikme bizim suçumuz olmayacak gibiydi. Dersler çoktan başlamıştı. Saat sekizi beş geçiyordu. Tüm ÖA ve AG'lerin imza atıp sınıfa yönelmesi gerekiyordu, ancak ana ofiste kimse yoktu. İmza kağıdı ortada yoktu. Hiçbir şey yoktu. Her şey sanki gece yarısındaymışız gibi kilitliydi.

Tüm hocalar koridorun sonundaki konferans odasında toplanmıştı. Öğrencilerden biri olan Ryan dışarıda durup

dinlemeye çalıştı ama sonunda gelip hiçbir şey duyamadığını söyledi.

“Herkes nerede?” diye sordu Marshal bana paniklemiş sesiyle. Marshal uzun, patenci vücutlu, zayıf ve sarışın bir çocuktü. Yani birbirine sıkıca bağılı kasları çokça olan, ne çok büyük ne çok küçük biriydi. Ne yazık ki düşünme tarzı çok çılgıncaydı. Gözü yükseklerde, kontrol manyağı ve unutkan bir kızı alın ve oldukça tatlı birine ekleyin. İşte, Marshal’ın kişiliğı buydu. Anlaşılması her ne kadar zor biri de olsa kusursuz çalıştığı için hocalar onu severdi. Yaptığı her iş mükemmeldi.

“Konferans odasındalar,” dedim tırnaklarımı yiyerek. Endişe verici bir duygu midemde yüzüyordu. Çalışanları ve derslerini bu şekilde uçuracak şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyordum.

Marshal burnundan soluyarak, “Neyi tartışıyorlar? Dersler başladı bile. Biliyorsun tüm ilk sınıf öğrencileri beş dakika bekleyip giderler,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Doğru ama Tadwick’in huyusuzluğu işte. Dersin bitmesine yirmi dakika kala sınıfta göründü bir kere ve dersi terk etmiş olan herkesi yok yazdı.” Sadece iki kereliğine devamsızlığa izin verdiği için sınıfın yarısından çoğı sıçmıştı. “Adam kendi hayaletinden saklanma konusunda bir efsane ne de olsa. Öğrencilerin sınıftan ayrıldığından şüpheleniyorum.”

Marshal da ben de aynı profesörün asistanlarıydık. Marshal üst sınıflara, ben ise ilk sınıflara bakıyordum. Sinirle tırnaklarımı yemem ses çıkardığı için Marshal bana dik dik bakınca döndüm ve tırnaklarımı kazağıma sildim. İçini çekerek başını iki yana salladı. Gerginliğe yerimde duramamış olarak cevap vermek benim suçum değildi. Ayrıca, dün gece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hiç de iyi bir uyku çekmemiştim ve üst üste iki günümün inanılmaz boktan geçmesine ayak diriyordum.

Bu sabah yüzüme gülümsemeyi sabitlemiştim ve ne olursa olsun yüzümden gitmeyecekti.

Elimi belimin her iki tarafına da koyarak bacaklarımı salladım ve masada ileri doğru uzattım. Bir saniye sonra Tia sendeleyerek içeri girdi ve odanın diğer tarafındaki kanepeye devrildi. Her şeyi yere saçıldı ve inledi.

“Bunun nesi var?” diye sordu Marshal, Tia’ya doğru dik dik bakarak. “Umarım hasta değildir. Eğer hastaysa burada duramaz.”

“Sakin ol, deli. Dün gece mekik çekme yarışmasını kazandı.” Anlamayarak bana baktı.

Tia, “Karı kaslarım ona uygun değildi. Lanet olası pilates kursu. Birisi karnımı kum torbası olarak kullanmış gibi hissediyorum,” diye söze girdi. İnledi ve oturduğu yerde kıvrıldı.

Aniden Marshal bana doğru döndü. “Bence Tadwick’in sınıfın yarısını bırakma hikâyesi sadece bir dedikodu.” Parmaklarıyla dudaklarına dokundu ve “Ancak yine de çaylakların ödünü koparmak için bilinmesi iyi bir dedikodu. Belki sınıfta dururlar böylece,” dedi.

“Duracaklar,” dedi Tia odanın diğer tarafından. Neden uzandığını bilmiyordum. Geri kalkamayacaktı. Tia’nın elleri konuşurken havada dalgalanıyordu. “Diğer yandan, benim sınıfım çoktan gitti. Strickland için iki saniye bile beklemediler.”

Marshal Tia’ya bir bakış attı ve sus işareti yaptı. “İşte bu yüzden, Strickland çocuk oyuncağı.”

Marshal’m arkasında birisi boğazını temizledi. “Öyle miyim? Bundan haberim yoktu.” Dr. Strickland odanın orta-

sına geldi. Tüm ofislerin ortasında merkezi bir alandı burası. Kadın Marshal'a baktı. "Bu dönem derslerde daha sert olacağım. Bunun için onlara teşekkür ettiğimi söyle, Marshal."

Marshal'ın gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Strictland'm ağzı kulaklarına vardı. Marshal'a sataşmayı seviyordu. Marshal'ın esprileri anlama sorunu vardı. Strictland ona doğru baktı ve "Böyle bir şey yapar mıydım sence gerçekten Marshal? Birisi seninle kafa bulduğunda cevap vermeyi öğren."

Dr. Cyanna Strictland bölüm başkanıydı. Kestane rengi saçları boyunca uzanan beyaz saçları ve bakır teniyle yaşlıca bir kadındı. Genelde cıvıl cıvıl renkli pantolonlar giyerdi ama bugün karakterine uymayan keskin siyah bir pantolon giymişti. Marshal'ın rezil savunmasını kesmek için elini salladı. Gözlerindeki bakış midemi zıplattı. Kötü bir şey olmuştu.

Devamında, Strictland kollarını göğsünde birleştirdi ve "Tartışmaktan daha önemli şeyler var. Bildiğiniz gibi Dr. Tadwick'in dersi geçen sene kalp krizi geçirdiğinden beri haftada ikiye düşmüştü. Harika bir tedavi süreci geçirdi ve tam zamanlıya geçmek üzereydi, ancak," dedi. Avuçlarını kavuşturdu ve odanın etrafından bize baktı. "İşler planlandığı gibi gitmedi. Dr. Tadwick hafta sonu vefat etti."

Ağzım herkes gibi açık kaldı. Tadwick işe geri döndüğünde hastalığı hakkında dalga geçmişti. O kadar hayat doluydu ki diğer profesörlere kıyasla çok daha gençti. Hayatında yeni bir bakış açısı vardı ve dünyada bir şeyler yapmak için işe girişmişti. Buradaki profesörlerin çoğu onun yaptıklarını ancak iki katı yaşında yapabilirlerdi. Karşılaştırıldığında Tadwick genç bir hocaydı. O, herkesin onun gibi olabilmeyi umduğu bir hocaydı.

Şok dalgası odayı doldurmuştu. Korkumu çevremdeki yüzlerin yansımalarında görebiliyordum. Hepimiz onu severdik. Strickland bir süreliğine bize zaman verdi ve “Biliyorum, biliyorum. Çok ani oldu. Herkes düşünüyordu ki o...” diye nazikçe konuştu. Strickland’ın sesi gergindi. Duygulanmasını bastırmaya çalıştı ama yapamadı. “Güvenilir bir çalışma arkadaşı ve iyi bir dosttu.”

“Olanların ışığında yerine çabucak birini bulmamız gerekiyordu ki Dr. Tadwick’in sınıfları dersi tamamlayabilsin. Üniversite yeni bir hoca aldı. Benim eski bir öğrencim. Geçici olarak Dr. Tadwick’in derslerine girecek.

“Sidney ve Marshal, onunla hemen tanışabilirsiniz. Öğrencilere durumu bildirmek için sınıfa gitti. Bugün ders yapıp yapmayacağı konusunda emin değilim. Bu kararı kendisine bıraktık.” Marshal ve ben başımızla onayladık.

Tadwick’in öldüğüne inanamıyordum. Bir şok dalgası bana çarptı ve gitmedi. *Zavallı küçük kızları...* Kalbim göğüs kafesimde sıkışıyordu. Kızlarla birkaç kez karşılaşmıştım. Onları son kez gördüğümde Tadwick’e yemek getirmek için anneleriyle birlikte gelmişlerdi. Büyük sürprizdi. Şimdi ise öldü. Ailede onarılamayacak bir boşluk olacaktı. Gözlerim sulandı ama gözyaşlarım gözümünden taşmadı. Hayatımın büyük bir kısmını ağlayarak harcamıştım. Ben izin verene kadar gözyaşlarım gözümünden düşmezdi ve izin veremezdim. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı.

Strickland düşüncelerimi yüzümünden okuyabiliyormuş gibi bana baktı. “Cenaze bu öğleden sonra. Katılmak ve ona saygınızı göstermek isterseniz...” Strickland bana dönmeyen önce başka tarafa doğru baktı ve “Lütfen sınıfların geçiş sürecine yardımcı ol. Öğrencilerin bir kısmı çok üz-

gün olabilir. Dr. Tadwick geleceği parlak, genç bir hocaydı. Kimse bunu beklemiyordu.”

Özellikle Marshal’ın sınıflarındaki öğrencilerin üzüleceklerini biliyordum. Üst sınıflar küçüktü. Herkes herkesi tanırdı. Benim çaylak sınıflarım yüzlerce öğrenciden oluşan büyük sınıflardı. Birçoğu Tadwick’i yeterince iyi tanımıyorlardı. Bunu nasıl karşılayacakları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Afallamış bir şekilde başımla onayladım ve oradan çıkmak için döndüm. Sınıfım şu an aşağıdaydı ve muhtemelen yeni hocayı çiğ çiğ yiyorlardı.

Merdivenlerden inerken göğsümün ortasında bir boşluk hissediyor ve Tadwick’i düşünüyordum. Duygularım karmakarışıktı. Dün geceki olay da eklenince duygularımı tutan her şey kayıp gitmişti. Gafil avlanmaya devam ediyordum. Görüntüler zihnimde çakıyordu. Sesi, dersleri, bana öğrettiği şeyler asla unutulmayacaktı. Hayatı için kıpırdamaları bir anda bitivermişti. O kadar önemsiz görünüyordu ki her şey. Haksızlıktı bu. Göğsümden karın boşluğuma inen bir ağırlık hissettim ve belki de kusabileceğimi düşündüm. Tadwick’in hayatta olduğu, kırk yamalı ve çirkin düğmelerle bezeli ceketini giydiği dışında bir şey düşünemiyordum. Onun kürsüde olduğunu gözümde canlandırdım ve onu bir daha orada göremeyeceğimi biliyordum.

Başkalarına bir şey öğretmek için bekleyen insanlar vardı ve şu an bu çok saçma geliyordu. Şu an her şeyi bildiğimi düşünüyordum ama Tadwick’in kendine dair nazik bir tarzı vardı. *Hayat bir yolculuktur, derdi. Kimse her şeyi bilemez ve bunun en güzel tarafı ise her şeyi bilmeye mecbur olmamandır.* Hayatımı yaşamam için her şeyin üstesinden gelmek zorunda olmadığımı anlatmaya çalışıyordu.

Akılla bilgi arasında bir fark vardı. Tadwick akıllıydı. Sınıfın kapısına vardığımda boğazım düğümlendi. Normalde içeri girer ve en ön sıraya oturdum ama bugün olmazdı.

Boğazımdaki yumru öyle büyümüştü ki yutkunmak imkânsızdı. Sınıfın ana kapılarının önünde durdum ve gümüş kollarına hareket etmeden bakakaldım. Zihnimden Tadwick ve ailesi için dua ettim içeri girmeden önce. Aslında herhangi bir inancım yoktu ama engel olamadım. Bu, yapılması doğru olan şey gibi görünüyordu.

Kapının kolunu çektiğimde sonsuz oturma sıraları gördüm. hâlâ hepsi doluydu. Yeni hocanın ara vermeden derse devam ettiğini düşünüyordum. Bir öğrenci konuşuyor, bugünkü dersin konusu olan *Antigone*⁴ hakkında bir soruya cevap veriyordu.

Sınıfın aşağısına, öne doğru göz attım. Yeni hocanın siyah takım elbisesini gördüm ve yüzüne bakmaya zahmet etmedim. Merdivenlerden aşağı yavaşça yürüdüm. Kimse bana bakmadı. Herkes benim ÖA olduğumu biliyordu. Heybetli sınıfın önüne doğru inen merdivenlerden yürürken ayaklarıma doğru bakıyordum. Bir baloncuk içindeymişim gibi hissettim. Çevremdeki sesler bulanıktı ama merdivenlerin yarısına geldiğimde ilgim sınıfın önüne çekildi birden. Boynumdaki tüyler karıncalandı ve bana bakan gözleri hissettim.

Yavaşça gözlerimi bana bakanın kim olduğunu görmek için çevirdim. Sınıfın önündeki adam kilitlenmişti. Bir an bana baktı ve irkildim. Her bir santimetrekareme basınç binmişti. Beynimin kırılıp kafamın içinde ikiye ayrıldığını hissettim.

⁴ Antigone, Yunan mitolojisinden bir efsanedir. Sofokles'in yazdığı, tiyatro sahnelerinde de sıklıkla günümüzde görülen bir eserdir. (ç.n.)

YARALI

Bu olamaz, şu anda, bana oluyor olamaz.

Durdum ve bakakaldım.

Bu Peter'dı.

Beşinci Bölüm

Vücudum her bir santimindeki tüylerim diken diken olmuştu. Bir parçacık buz sırtımdan aşağı doğru kaydı sanki ve hâlâ içimden dün geceden taşan bir mutlulukla birleşti. Merdivenlerde durup ona bakakaldım. Peter bana o muhteşem gözleriyle baktı. Dudakları geriye doğru bakıp bu tarafı işaret ederken cümlemin ortasında durakladı. Gözden kaybolacakmışım gibi bana şaşkınlıkla baktı. Sanki bu bir kâbustu ve tek bir bakış beni özgür bırakacaktı.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzünde sinir bozucu bir biçimde gayet normal bir ifade vardı. Korku, diğer tüm duyguları yakıp yok eden bir asit gibi içime yayılıyordu sanki. O an duygularımı hissedemesem de orada bir yerlerde, içimdeki duygu barajının kapağını açmaya zorlarcasına ittiklerini biliyordum.

Giyimine dikkat edince gerçek dünyaya döndüm. Muhteşem vücuduna mükemmel oturmuş bir takım elbise giyiyordu. Kürsünün önünde duruyordu. Bir öğrencinin sorusunu yanıtlıyordu. *Ah, kahretsin!*

Peter, profesörün yerine gelen hocaydı.

Peter hocaydı.

Peter patronumdu.

Kalbim bir kadeh gibi, sanki nefes alsam tuzla buz olacaktı. Bana değen hiçbir şey olmasa dahi çok fazla basınç hissediyordum. Vücuduma, hırpalanmış ruhuma çarpan basıncın gücünü hissediyordum. Bugün ters giden çok şey vardı. Beni paramparça eden çatlakları hissediyordum.

Vücudum buna tepki verdi. Bunu istemedim ama yaptım. Nefes darlığım ağzımı kapladı ve dudaklarımı canımı acıtana dek birbirine bastırdım. Beynimin yarısı bacaklarıma hareket etmemi, sessiz olmamı ve gidip oturmamı söylüyordu ama yapamadım. Basamakta donup kaldım ve kolum kanadım kırıldı. Peter beni dikkat çekici gözleriyle izliyordu. Gözlerini benden ayırmıyordu. Bekledięi en büyük şok benmişim gibi olduğu yerde donup kaldı.

Biraz önce konuşmakta olan öğrenci, yani Lily sesini yükseltti. Göz ucuyla elini kaldırdığını gördüm. “Affedersiniz, Dr. Granz?” diye sordu. Peter geri çekildi ve başı tekrar Lily’ye doğru döndü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Sanki önemli değilmişim gibi... Etrafımdaki öğrenciler heykel gibi olan duruşuma baktılar. hâlâ basamaklarda durmaktaydım. Peter’ın güçlü sesi sınıfı doldurdu. Sesi hoparlörlerden öyle net bir biçimde yankılanıyordu ki devam edemiyordum. Bacaklarım kalırdır kıcını artık diyordu ama yapamıyordum.

Elimi yüzümden indirip amfinin önündeki her zamanki yerime doğru yürüdüm. Peter bana tekrar bakmadı. Dersin geri kalanı devam ederken, ben de sınıfın yoklamasını alıp, hocanın sorularını okulun geçen sene aldığı yeni sistem olan interaktif bilgisayar zimbirtısına yönelterek işimi yaptım. Öğrenciler cevap vermek için iPod Touch kullanıyordu ve hoca da cevapları görebiliyordu. Sistem, öğrenciler ve ho-

calara yardımcı oluyordu, ancak çoğu hoca bu sistemi kullanamıyordu, çünkü her sınıfta hocaya yardım etmek üzere bir öğrenci asistan ya da araştırma görevlileri bulunuyordu.

Ders boyunca hissizleştım. Bu durumla baş edemiyordum. Çok fazla şey çok hızlı bir biçimde olmuştu. Burada, Tadwick'in sınıfında bir daha onu göremeyeceğimi bilerek bulunmak yeterince kötüydü. Bunun yanında bir de Peter karmaşası ve elimden gelen bir şey yoktu. Onu her gün görmeyi, bana vereceğı görevleri dinlemeyi, saatlerce beraber oturmayı ve sınavlara not vermeyi kaldıramazdım. Midem burkuldu ve altüst oldu, saniyesinde içindeki asit çoğalmaya başladı. Kendimi öylesine kötü hissediyordum ki... Ders sonuna kadar sandalyeme öyle bir çökmüşüm ki neredeyse kafam sandalyenin üstüne değecekti.

Peter sınıfı salıverdi. Ben eşyalarımı toplayıp sınıftan çıkmaya hazırlanırken döndü ve kürsüye baktı bir an. Ayağa kalkıp merdivenlerden tam inecekken ismimi duydum. "Sidney Colleli, lütfen çıkmadan önce yanıma geliniz." Peter notlarını toplarken arkamda kâğıt hışırtılarını duyuyordum.

Yavaşça dönerek ona doğru baktım. Boğazımdaki yumru kafam kadar olmuştu ve yutkunamıyordum. Altüst olmuştum. Bunu hissedebiliyordum. Onunla konuşmak çok kötü bir fikirdi, ancak birkaç öğrenci sınıfta oyalanıyordu. Asla kaytaramazdım.

Bu hâliyle bile, insanlar tuhaf bir şeyler olduğunu fark etmişlerdi. Hocayla çıkmak üniversite kurallarına aykırıydı, çünkü patronla çıkmak demekti bu. Peter her ikisiydi şu an. Eğer herhangi biri aramızda olanları öğrenirse ikimiz de kovulurduk. Bu durumun akademide yeri yoktu. Asistan olurken attığımız imza ile kurallar apaçık ortadaydı. O an

hocayla birlikte olma fikri kafamda yankılandı ama şimdi, *kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Kafam alarm modundaydı. Peter'a doğru giderken beynimi kapatmayı denedim.

Bana bir etkisi olmamışçasına ona doğru gülümsedim, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sordum: "Evet, Dr. Granz, değil mi?"

Peter göz ucuyla bana baktı. Kâğıtlarını yığın yapıp çantasına tıktırdı. "Evet, doktoramı geçen sömestir yaptım. Doktor unvanım henüz yeni. Alışmak zaman alıyor."

Başımla onayladım. "Hmm, sanırım bu yüzden bundan bahsetmeyi unuttunuz."

Peter, şu anda bundan konuşmamamız gerektiğini anlatan bir bakış attı bana. Bu durumu ağzından kaçırmaya kalkma dercesine gözlerinden ateş çıkıyordu. Ölümcül bakışmayı ilk bozan ben oldum ve başka yöne baktım. Buna gücüm yoktu. Peter boğazını temizledi ve "Saat üçte odamda buluşalım, lütfen. Bir an önce gözden geçirmemiz gereken birtakım şeyler var," dedi. Konuşurken çantasından başka bir tomar kâğıdı çıkardı ve kürsüye bıraktı.

İlk anda cevap vermedim. Sadece ayakkabılarıma, eskimiş, yorgun Converse'lerime baktım. Sonra bakışım Peter'ın siyah, takım elbise ayakkabısına kaydı. Klasik Oxford tarzı bir ayakkabıydı ve favori tarzlarımdan biriydi. Bana şu anda oldukça yabancı görünen, dans edip gülmemi hatırlattılar.

Bir şey söyleyecekmişim gibi ağzımı açtım ve buna değmeyeceğine karar verdim. Bu işe ihtiyacım vardı. Buralara gelmek için kıcımlı yırtmıştım ve Peter'ın bunu mahvetmesine izin veremezdim. Başımla onayladım ve diğer tarafa döndüm. Bir daha ona doğru bakmadım. Merdivenlerden çıkmaya başladım.

Kafamdaki plan şekilleniyordu. Aramıza mesafe koymalıydım. Asistan olacağım başka bir hoca bulmalıydım. Strickland'ı bulup beni başkasına yazması için rica etmeliydim.

Yukarıdaki sahanlığa ulaştığımda Marshal'ın kapıdan girdiğini gördüm. Bana baktı ve Peter'a doğru yöneldi. "Ee, nasıl bir adam?"

Geriye doğru bakıp bana arkası dönük bir şekilde tahtaya bir şeyler yazdığını gördüm. Marhsal'a döndüm ve "Nereden bileyim ben," diye çıktım.

Marshal bana tuhaf tuhaf baktı. Arkasından itip omzuna çarparak çıktım, çünkü hareket etmiyordu ve ben de kalıp bu sohbeti devam ettirmek istemiyordum.

Strickland'ı bulmam lazımdı. Hemen!

Ofislere varınca her şey tekrar normal görünmeye başlamıştı. Öğrenci asistanları masalarında, hocalar ise telaş içinde sağda solda - bir ellerinde kahve, diğer ellerinde kâğıtlar - derslerine yetismeye çalışıyorlardı.

Tadwick'in ofisine doğru yürüdüm ve açık kapının önünde durdum. Orada saatlerimi geçirmiştım. Kafamı kapı dikmesine doğru bir tarafa dayayıp dinlendirdim. Gözlerim Tadwick'in tüm kitaplarına, favori şiirlerine ve edebiyat eserlerine bakarak odayı tarıyordu. Bakışlarım fotoğraflarına ve ezilmiş bir kediye benzeyen kilden yapılma küçük bir şeye doğru kaydı. Kızlarından biri onun için yapmıştı. Onu getirip geleceğin sanatçısı olacak kızıyla gurur duyarak hava attığını hatırlıyordum. Parlıyordu o gün.

Gözlerimi hızla kırparak anıların kafamda bir şeyleri oluşturmasıyla mücadele ediyordum. Hayat çok kısaydı. Bunu biliyordum ama yine de öldüğüne inanamıyordum. Hiç gerçekçi değil gibiydi. Aklım bu düşünceyle âdetâa gü-

reş tutuyor ve Dr. Tadwick'in ölmüş olduğu gerçeğini kabul etmiyordu.

Bir el omzuma indi ve neredeyse sıçıyordum. Hızla bana dokunan ele doğru döndüm ve bu deliye bir tane geçirmemek için kendimi zor tuttum. Normalde bana gizlice yaklaşmak zaten kötü bir fikirdi ama bugün daha da kötü bir fikirdi. Kızgındım. Şoktaydım. Milyonlarca hâl içindeydim ve aynı zamanda hiçbir şeydim. Bir şeye vurmak istiyordum. Elime yayılan acı, tanıdık bir şey, nasıl başa çıkacağı-mı bildiğim bir şey hissetmemi sağladı.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Yüzüne vurmadan önce Dr. Strictland'ı gördüm. Geri döndüğümde geri çekilmemiş ya da elini dahi indirmemişti. Şu, gerçekten gülme olmayan gülümsemesi vardı yüzünde. Acısını gizlemek için bir yol, bir maskeydi. "Her şey yolunda mı Sidney? Sen ve Marshal'ın da şokta olduğunu biliyorum."

"İyiyim," dedim sesimi normal çıkarmaya çalışarak.

Bu benim klasik cevabımdı. İyiyim. *Her şey yolunda. Her şey harika.* Fakat hiçbir şey harika değildi. Her şey berbat. Sahte gülümsemem yüzümden akıyordu. "Tamam, yalan söylüyorum. İyi değilim. Bunu beklemiyordum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Strictland bana gülümsemesini muhafaza etmek ve ağlamadan durabilmek için çabalarcasına merhametle baktı. "Gel benimle." Elini indirip diğer yöne döndü ve ben de onu ofisine kadar takip ettim.

İlk kez buradayken onun dengesiz, kedileri seven bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Her yerde ama her yerde kedicik ve kedi bibloları, heykelleri ve fotoğrafları vardı.

Avizelere asılı küçük, plastik kedi yavruları, raflarda duran seramik turuncu kediler, sandalyelerde duran çapraz dikişli kedicikler ve masasında duran kedili çerçeve içinde bulunan gerçek ev kedisi fotoğrafları vardı. Gerçekten! Bu korkunçtu. Er ya da geç, bir muzipliğin kurbanı olduğunu ve bunun insanları korkutup kaçırmak için bir yol olduğunu anlayınca odayı böyle bıraktığını fark ettim. İlginç bir espri anlayışı vardı.

Kendimi çapraz dikişli kediye doğru bırakıp sandalyenin arkasına yaslandım. Strickland kendi sandalyesinin arkasına yürüdü ve oturdu. “Sidney, bugünün senin için zor olduğunu biliyorum. Daha önce sevdiğin birini kaybettin mi, canım?”

Başımı salladım ve ellerimi sıkıca bağlı bir biçimde kucığımda tuttum. “Evet.”

Yavaşça başını sallayıp konuyu açmamı istedi ancak açmadım. Söylemediğim şeyler, açıklamadığım sırlar vardı. Bunun hakkında konuşamazdım. Şimdi değil, hiçbir zaman değil. “Şey, rehberle bu konuyu konuşup kederinin aşamalarını inceden inceye ele alabilirsin. En iyisi bu durumda yalnız olmaman. Hepimiz onu özleyeceğiz.” Başımı salladım. “Yeni hocanın dersi nasıldı bu sabah?”

Onunla göz göze geldim. “Her şey yolundaydı. Dr. Granz derse devam etti.” Duraksadım ve ağzımdaki baklayı çıkarmaya karar verdim. “Başka bir hocaya transfer olmamın bir yolu yok mu?”

Strickland şaşırarak baktı. Öne doğru eğildi ve ellerini masasının üzerinde birleştirdi. “Neden? Bir sorun mu var? Dr. Granz bir şey mi-”

“Hayır,” dedim hızla. “Sadece her gün Tadwick’in ofisinde oturmayı kaldırabileceğimi düşünemiyorum. Başka

bir hoca için çalışabilirsem çok iyi olurdu.” Yalan söylüyordum. Bir bakıma. Her gün orada Peter’la birlikte oturmak istemiyordum. Ona bakıp ellerinin üzerimde olmasını ve beni kapı dışarı etmesini kesinlikle hatırlamak istemiyordum.

Strickland kafasını salladı. “Üzgünüm, Sidney, fakat tüm asistanlık işleri önümüzdeki aylar için ayarlandı çoktan. Başka bir pozisyon yok. Bu kayıpla başa çıkmayı öğrenmek gerekiyor ve ayrıca eminim ki Dr. Granz da sana bu konuda yardımcı olmaktan mutlu olacaktır, tabii, işi bırakmak istemiyorsan.” Bana bakarken gözleri büyüdü. En son istediği şey yılın ortasında yeni birini alıp onu asistan olarak eğitmekti.

“Hayır, işi bırakmıyorum. Bu işe ihtiyacım var.” Ellerime, dün gece çıkmadan önce son derece düzgün olan ojelerime doğru baktım. Dünkü anılar kafamda çakıyordu. Peter’ın gözlerini görüyordum. Sesi kafamda yankılanıyordu. Ellerinin tenimi yakan hissi ve beni geriye iten sataşma öpücükleri... Dudaklarımı birbirine bastırdım ve anıları engelledim. Hepsini içime atmak zorunda kalacaktım. Her ne kadar onu orada istemesem de Peter benim hayatımın bir parçasıydı artık.

Altıncı Bölüm

Öğle yemeğine giderken tam bir enkaz gibiydim. Millie ve Tia ile her zaman oturduğumuz masayı bulmadan önce kafeteryaya gidip yiyecek bir şeyler aldım. Rotamı öğrenci kalabalığının arasına yönelttim ve pencerelerin önündeki uzun masada oturan Millie'nin yanına oturdum. Kafeteryanın bir tarafı tamamen camdan oluşuyordu. Okul dış görünüşe bir kamyon dolusu para gömmüştü. Okulda birçok değişik tuğla işi, çiçekler ve süper yeşil çimler vardı. Gerçekten, çimenler fazla yeşildi. İlk seferinde plastik olduklarını düşünmüştüm. Etraftaki her şey genel su eksikliğinden kaynaklı hastalıklı bir sarı renge sahipti. Son üç yıldır burada kuraklık vardı ve bundan bahsetmek oldukça kolaydı. Bu yüzden bu küçük bahçe dikkat çekiyordu. Kesinlikle başka dünyadan bir yer gibiydi ama gelecekteki muhtemel öğrenciler burada oturduğunda iyi görünüyordu.

Yerime oturduğumda Millie, kıvrıcıkların bir kısmı diğerlerinden daha lezzetliymiş gibi salatayı ayıklıyordu. Salatasında sos yoktu. Kuru olarak yedi. Benim tabağımda ise mısır unlu sosis ve patates kızartması vardı. Kötü günler kalçanız için kötü yemekleri çağıran günlerdir. Sosisimi ketçaba batırıp bir ısırık aldım. O kadar da aç değildim ama

belki de yemek yemek daha iyi hissetmememe neden olabilir-
di.

Tia yol kenarında bir sincap yiyormuşum gibi bana bak-
tı. Ona çıkışarak, “Ne var?” dedim.

“Hiç,” diye cevap verip bakışlarını tabağına indirdi Tia.

Millie iç çekti ve bana baktı. “Neyin var? Dengesiz gö-
rünüyorsun.” Çatalına başka bir salata parçası sapladı ve
yaprağı ters döndürdü, ağzına tıkmadan önce iyice inceledi.

“Hiçbir şey.” *Her şey.* “Bugün her şey sarpa sardı. Hepsi
bu.” En sevdiğim hoca öldü. Dün gece neredeyse bir adam-
la birlikte oluyordum ama beni kovdu. Off ve şimdi benim
yeni patronum oldu. Her şey nasıl da üst üste geliyor.

Tia konuşmak için o anı seçti sanki ve “Tadwick’in yeri-
ne gelen hocanın seni odasına çağırdığını duydum. Ne yap-
tınız?” diye sordu.

“Patavatsızlığın lüzumu yok, Tia,” diye azarladı Millie,
kafasını iki yana salladı ve çatalına biraz daha yeşillik aldı.

“Bunu kim söyledi?” diye sordum Tia’nın patavatsızlı-
ğını umursamayarak.

“Marshal. Dersten sonra bir triplerdeydi. Senin ne kadar
sinirlendiğinden bahsetti Dr. Grant-”

“Graz,” diye düzeltiltim.

“Evet, o ve ona ne kadar kızdığından bahsetti. Gerçekten
Sidney, ne yaptınız?” Tia öne doğru eğildi. Karşıma oturu-
yordu ve yemeğine daha dokunmamıştı bile.

Omuz silktim ve yarısı yenmiş mısır unlu sosisle tabağı-
mı kırmızıya boyadım. Ketçap beyaz tabak boyunca kalın
yaylar hâlinde yayılıyordu. “Bilmiyorum. Granz sadece bi-
raz bencil görünüyor. Sanırım benimle bir konuya parmak
basmak ya da onun gibi saçma sapan bir şey istiyor. Ho-
caların ilk zamanlar nasıl çetin ceviz olduklarını bilirsin.”

Bu genellikle doğrudu. Yılın geri kalanı için gidişatı belirlerdi. Bir hoca eğer ilk günden yumuşak olursa, ikinci gün paspas oluverirdi.

Millie'nin gözleri benim yüzüme kilitlenmişti. "Tamam, bu berbat günün ışığında bence bu geceyi biraz margaritayla noktalamamız gerekiyor."

"Sen her geceyi margaritayla noktalamak istiyorsun," diye cevapladım hâlâ ondan gözlerimi kaçırarak. Ketçabım Van Gogh resmine benzemeye başlamıştı. *Kayıp Kulak* olarak adlandırabilirdim kendisini.

"Tamam, son zamanlarda bir tanesine ihtiyacın var. Anladın sen." Millie arkasını düzeltti ve dümdüz ileri doğru baktı. Tia kafasını tabağa gömmüş yemeğini yiyor, ikimize de bakmıyordu.

"Anladım mı? Neden bahsediyorsun sen?" Millie hiçbir şey demedi. Bana anlamam gerekiyormuş gibi baktı ama anlamıyordum. "Haydi ama Millie, çıkar ağzındaki baklayı." Sosisime daldım, sözlü sataşmanın geleceğini hissederek.

Bir şeyler söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra fikrini değiştirdi. Aksine, Millie kafasını iki yana salladı ve "Bir şey yok," dedi.

"Hayır, haydi ama, söyle bana."

"Gerçekten söylememe-"

"Söyle şunu!"

"Tamam!" diye yüksek sesle bağırdı küçücük bedenine rağmen. Sarışın bukleleri zıplarken, tabağını sımsıkı tuttu ve "Hiçbir şey seni mutlu etmiyor. Yaptığım her şey yanlış. Her adam yanlış. Tanrım, Sidney! Endişelenmene bir son veremez misin hiç, eğer ki bu sensen? Yani, birçok şey yanlış gittiyse belki de yanlış olan *sensindir*. Belki de olmayan kişi *sensindir*."

Ona baktım. Bu, Millie'den duyabileceğim en büyük tartışma sözleriydi. Başka bir gün olsa başımdan savabilir dim. Başka bir gün olsa gülebilir ve ona hak verebilirdim ama bugün değil.

Ayağa kalkıp tepsimi aldım. Tek kelime etmeden yürümeye başladım. Millie'nin sözleri beni atomlarıma kadar kırmıştı, çünkü benimle ilgili bu yanlış giden şeylerin hepsi boynumda kement gibi asılı olan bu şeydi. Hiçbir yere uymuyordum. Belki, sorun yok gibi davranmaya çalışıyordum ama öyle değildi. Bu tecrit hâli beni çıldırtıyordu. Sanki küçük, boktan bir şişme botla kendi etrafımda dönüp duruyor ve en iyi arkadaşım da botu patlatıyor gibi hissediyordum.

Millie'nin sesi arkamda çınladı ama durmadım. Tepsimi yarısı yenmiş yemeğimle bıraktım ve çıktım. Kampüs merkezine açılan kapıları iterek sıcak öğle havasının hâkim olduğu dışarıya adımımı attım. Hızla ve sert adımlarla nereye gittiğimi düşünmeden yürüdüm. Sadece yürüdüm.

Durduğumda, merkez merdivenlerin altında, kampüste ki en eski binanın karşısında buldum kendimi. Kimse merdivenleri kullanmazdı. Onlardan çokça vardı. Herkes geriden dolanıp binaya girer ve asansörü kullanırdı. Yukarı yaklaşıp kadar merdivenlerden çıktım ve büyük sütunun ayağına oturdum. Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı etrafına doladım.

Bazen kelimeler kifayetsizdir. Bir şeyleri daha iyi yapacak, söylenecek bir şey yoktu.

Dersten önce harcanacak bir saatim daha vardı. Sonra, kendimi İngilizce bölümü binasına sürükleyip Peter'la yüzleşmem gerekiyordu. Kafamı dizlerime doğru indirdim.

Neden her zaman üç kötü şey üst üste gelmek zorundaydı? Benim bilmediğim bir kozmik kural mı vardı bununla

ilgili? Önce Peter, sonra Tadwick ve sonra ne? Üçüncü bir şey olacaktı, muhtemelen işle ilgili. Peter, memnuniyetle benim yerime yarı çıplak görmediği bir başkasını işe alırdı. Aklım amaçsızca dolanıyordu. Gözlerini, yüzünü düşünüyordum. Peter'ın doktora yaptığına inanamıyordum. Benden çok da yaşlı görünmüyordu, fakat sanırım öyleydi.

Hayatım berbattı. Her kim üniversitenin gerçek hayattan daha kolay olduğunu söylüyorsa bela hakkında bir şey bilmiyordur.

Ne zaman ki New Jersey'yi terk ettim, her şey zorlaştı. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuşum gibi görünüyordu. Hiçbir şey doğru gitmiyordu benim için. Her zaman yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Tanrı şans dağıtırken beni es geçmişti. Onun yerine birinin kötü karmasıyla yüklenmiştim. Belki de önceki hayatımda lanet biriydim ve şimdi onun acısını çekiyordum. Böyle şeylere inanmıyor olmam ne kötü. En azından bir anlam kazanırdı. Şimdi olan şeyler hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ailem benden nefret ediyordu. Peter'a bahsettiğim şey, oradan ayrıldığımda çıldırıyor olduklarıydı ki bu doğrudu. *En azından gerçeğin bastırılmış varyasyonuydu.* Benim orada kalıp bankada çalışmamı istiyorlardı. *Aile her şeyden önce gelir.* Ne demekse! Fakat bu şans yakaladım ve kullandım. Bursunu kazanabileceğim bir okula başvurdum. Hiçbir zaman bunu kazanabileceğimi düşünmüyordum. Kimseye bağımlı olmak istemiyordum. Seni yüzüstü bırakırlarsa çok acıtıyordu sonra. Beni benim kadar kimsenin önemsemeyeceğini öğrenecek kadar çok başarısız olmuştum.

Belki kırılmıştım. Belki ben yanıştım, Millie haklıydı. Bilmiyordum. *Her şeyi bilmek zorunda değilsin.* Kafamı

kaldırdım ve Tadwick'in nasihatlerini, onun söylediklerini hatırlayarak baktım. Omzundan biraz yük kalktı sanki. Bu onun mirasıydı - düşündüğü her öğrenci - ardında bıraktığı tüm pozitif etkiler... Bu onun ayak izleriydi. Benimkilerin ne olacağını merak ediyordum.

Yedinci Bölüm

Midem İngilizce bölümü binasına doğru yürürken korkudan altüst olmuştu. Peter'ı görmek istemiyordum. Gözlerini görmek istemiyordum. Ne söylemek isteyecekse istesin sesini duymak istemiyordum ve sanki geçen geceyle ilgili saçma sapan bir bahane bulacakmış ve ben de ilgimi kaybedecekmişim gibi terliyordum.

Ofislerin bulunduğu yere gidebilmeyi başardım ve Tardwick'in ofisine doğru yavaşça yöneldim. Umursamamayı dilerdim. Peter'ın önemsiz olmasını isterdim ama dün gece çok harikaydı ve aramızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Yanılmıştım. Yanılmaktan nefret ediyorum.

Sosyoloji kitaplarımı öğrenci masası boş olduğundan oraya koydum. Ofisin kapısı kapalıydı. Adım atıp kapıyı çaldım. Kalbim diğer organlarıma çarpıyor ve nabzım tehlikeli sulara atıyordu. Bekledim ama kimse cevap vermedi. Yeniden kapıyı tıklattım; ensemde değen saçları hissediyordum. Yavaş bir çöküntü hissi midemi doldurdu ve yavaşça döndüm.

Peter arkamda yüzünde sert bir bakışla duruyordu. "İşte buradayız," dedi ve benim kendisini takip etmemi bekleyerek ilerledi. Holü geçip başka bir ofise girdik. Bu ofis bom-

boştu. Ne kitaplar, ne kediler ne de fotoğraf çerçevesi vardı. Ofise bir adım attım, Peter'ı geçtim ve kapıyı ardımdan itip kapattı. Peter eliyle oturmamı işaret etti. Boş masasının önündeki sandalyelerden birine oturdum. Etrafımdan yürüdü ve masanın ardındaki sandalyeye oturdu.

Mavi gözleri yüzümde gezindi ama ben ona boş gözlerle baktım. Hissiz görünmeye ihtiyacım vardı. Kendi kendimi *ne derse desin, ne yaparsa yapsan tepki verme* diye telkin ettim.

"Nasılsın?" diye sordu. Aptalca bir soru sormuş gibi kaşlarımı kaldırdım. "O kadar iyi ha?"

Dişlerimi birbirine vurdum bir kez ve ona bir bakış attım. "Bu kadar espri yeterli, Dr. Granz. Beni başka bir asistanla değiştirmeye niyetli olduğunuzu mu ya da herkese yalan söyleyip birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranmamızı mı istediğinizi bilmek istiyorum." Tüm dikenleri batan solmuş bir gül gibiydim.

Bir saniyeliğine ağzı açık kaldı. Bana bakarak hakkında kötü düşünmemem gerekircesine öne doğru eğildi. "Senin öğrenci olduğunu bilmiyordum. Daha büyük olduğunu düşünmüştüm. Oturduğunda daha olgun görünüyordun."

"Ben de senin hoca olduğunu bilmiyordum." Bakışlarım yüzünden kaydı ve tekrar yüzüne dönmeden önce kravatına ve mükemmel bir kesime sahip beyaz gömleğine takıldı. "Doktor olduğunu söylemeyi unutmanla ilgili bir sorunum var. Eğer bundan bahsetseydin dün gece olanlardan kaçınabilirdik beraber. Ben sana hangi alanda doktora yaptığını sorabilir, sen de bana anlatabilirdin. İkimiz de sorunun çözüldüğünü görebilir ve ayrı yollarımıza gidebilirdik."

"Olan oldu. Bunu değiştiremeyiz-"

Öfkem patlamak üzereydi. Bağırılmak için kendimi

zor tutuyordum. İşaret parmağımı ona doğru yönelttim ve kısık sesle, “Bu masadan atlayıp sana bir tane vurmamı sağlayacak bir şey yapma, çünkü bunu yaparım. Benimle çocukmuşum gibi konuşma ve bana bildiğim şeyleri söyleme. Sana bir soru sordum. Ne yapacaksın?” diye sordum.

Peter parmak uçlarını birbirine bastırdı ben konuşurken. Bu mavi gözler yüzümde geziniyor, bir şey arıyorlardı. Her şey olduktan sonra hâlâ gözlerimin içine bakabilmesine ya da bunu istemesine inanamıyordum. Yavaşça bir nefes aldı ve ellerini masaya bıraktı. “Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmayacağım. Dün akşam bir kazaydı. Henüz burada işe girmemiştim ve sen benim öğrencim ya da çalışanım değildin. Henüz değildin.”

“Teknik bir detay ve bunu kimse önemsemeyecektir. Eğer birisi bunu fark ederse ve biz şimdiden bir şeyler demezsek, hem benim hem de kendi ününü mahvedeceksin.”

“Yani Dr. Strickland’a söylemek istiyorsun?” Bir anda ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. “Haydi, gidip söyleyelim ona.” Koltuğumdan zıplayıp kapıda onu engellemeden önce Peter’ın eli kapının topuzunda, topuzu çeviriyordu.

“Bu kapıyı açmaya kalkma.” Peter üzerime doğru yükseldi ve gözlerimin içine baktı. Bana çok yakındı ama yolundan çekilemiyordum. “Ona söyleyemezsin. Beni kovarlar, seni değil.”

“O zaman ne yapmamı istiyorsun, Sidney?” Peter bir süreliğine gözlerini kapattı ve elini saçlarına götürdü. Bu onun da stres altında olduğunu gösteren tek işaretti. “Doğru olanı yapmak istiyorum ama senin canını zaten şu ana kadar yaktığımdan daha fazla yakmak istemiyorum.”

Kaskatı kesildim. “Canımı yakmadın,” diye yalan söyledim. “Ve işime mal olmak doğru değil.”

Peter sessizdi. Kapıdan geriye çekildi. Omuzlarımız birbirine sürtündü dönünce. Bu, içimden geçen kıvılcımlara ve midemin altüst olmasına yol açtı. Bana ne yaptığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Masanın arkasına yeniden oturup geriye yaslandı.

Ben yeniden oturmadığımı için elini kaldırıp bana oturmamı işaret etti. “Açıkça söyle Sidney. Ne yapmak istiyorsun?”

Gözlerim Peter ve yer arasında gidip geliyordu. Strickland’a yalan söylemek istemiyordum ama Peter haklıydı. Teknik olarak yanlış hiçbir şey yapmamıştık, yani söyleyecek de bir şey yoktu. Fakat bu her şeyi daha iyi yapmıyordu. Dünyam iskambil kâğıtlarından yapılma bir eve dönüyordu. Yığının üzerine bir sır daha atmak. Tabii ki. Neden olmasın?

“Hiçbir şey,” dedim. “Hiçbir şey yapmayacağız. Hiçbir şey yaşanmadı. Önemli bir şey değildi ve bir daha olacak bir şey de değil, yani bir şey söylememiz gerektiğini düşünmüyorum.”

Ben konuşurken Peter’ın gözleri benimkilerin üzerinden kayıyordu. Arkamdaki kitaplığa bakıyordu, sanki ben orada hiç yokmuşum gibi. “Eğer düşündüğün şey en iyisiyse...” Başımı salladım. “Çok iyi,” diye devam etti. Peter bir şeyler diyecekmiş gibi ağzını açtı ama demedi. Demesini isterdim. Bana geçen gece neyi yanlış yaptığımı söylemesini, neyin kendisini benden alıkoymasına neden olduğunu bilmeyi isterdim. Berbat bir hâlde olduğumu söyleyebilir miydi? Paramparça olduğumu ve tekrar toparlanacağımı söyleyebilir miydi?

Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermemiştim. Herkesi bana bir kol mesafesi uzakta tutmuştum. Uzun zaman önce

kalbimin etrafına ördüğüm duvarlar onu koruyordu. Duvar da herhangi birinin kıvrılıp içeri girebileceği bir çatlak ya da kırık yoktu. O yüzden bugünkü reaksiyonumu anlamıyordum. Önemsememeliydim. Gecenin sonunda gitmek istemeli ve bir daha asla aramamalıydim. Onu tanımak istememeli ve tabii ki onun da beni tanımasını istememeliydim. Fakat... zırhımda yırtık vardı. Olmalıydı.

Başımı, Peter'ın sessizliğini gitmem gerektiğine dair bir ipucu sayarak salladım. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Peter kalkmadı. Benim kapıya varıp topuzu kavramamı izledi ve "Sidney," dedi. Ona doğru baktım. "Yarın erkenden burada ol."

"Ne kadar erken? Niçin?"

"Sadece burada ol, tamam mı? Saat yedide benimle burada buluş."

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Peter'ın ofisine birkaç dakika erkenden vardım. Altımda kot pantolon üstümde ise ince krem rengi bir kazak vardı. Sımsıcak bir kupa kahve elimdeydi. İkinci kattaki ofislere ağır adımlarla çıkarken kahvemden bir yudum aldım. Bu kadar erkenden bina boş olurdu. Bu saatte birini görmek zordu. Nabzım her adımda daha hızlı atıyordu. Küçük düşürülmüş hissediyor ve bu durum şu anki modumla bağdaşmıyordu.

Peter beni etkilemiyormuş gibi davranacaktım. Plan buydu. Mükemmel bir plan değildi belki ama bu kadar kısa bir sürede ve bu karışık beyinle yapabileceğimin en iyisi buydu. Bütün gece yatakta sıçradım ve dönüp durdum. Uykum ancak kalkmam gereken saatte gelmişti. Geceler yeterince zordu. Buna ek olarak Peter'la buluşmak, Tadwick'in boş ofisi ve görünen hiçbir neden olmadan ağlayabilirdim. Harika!

İkili kapıyı itip içeri girdim ve Marshal'ı otururken gördüm. Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Tanrı'ya şükür! Peter'la yalnız olmayacaktım.

Marshal bana baktı. Susam Sokağı'ndaki Edi gibi çizgili ve balıkçı yakalı kazak giyinmişti. Görüntüsü bir kot

pantolon ve beyaz spor ayakkabılarla tamamlanıyordu. Altı yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu. "Hele şükür," diye azarladı beni.

"Saat daha yedi bile değil, seni nevrotik sinir demeti. Rahatla biraz." Kahvemden bir yudum aldım ve sandalyeme yerleşmeden önce kitaplarımın olduğu çantamı masama koydum. Geriye doğru yaslandım ve rahatladım. Marshal burada olduğu sürece bu durumla başa çıkabilirdim. Özgüvenim geri gelmiş ve hızlı atan nabzım normale dönmüştü. "Her neyse, bizim ihtiyar nerede?"

"Tam arkanda," dedi Peter eli kolu kitap ve kâğıtlarla dolu yürürken. "Haydi, ayağı kalk Colleli ve Marhsal'ı da çağır." Ofisine doğru yöneldi ve elindekileri düşürmeden anahtarı takıp kapıyı açmaya çalıştı ama olmadı. Kâğıtlar kaymaya başladı ve kitaplar yere düştü.

Marshal ilgisiz davrandı. Peter'a yardım etmesini bekledim ama yardım etmeyince ben ayağa kalkıp yardıma gittim. "Ben yaparım." Anahtarları elinden aldım ve parmaklarımız birbirine değdi. Bir elektrik şoku bedenimden geçti ve mideme kramplar girdi. *Lanet olsun bu adama!*

Peter, açıkça etkilenmemiş bir biçimde geriye çekildi. "Sağ ol, Sidney."

Kapıyı açtım ve elimle içeri girmesini işaret ettim. Peter elindekileri tekrar yere düşürmeden masasına koymaya çalıştı. Kâğıtlar ve kitaplar her yere dağıldı. Dizlerimin üzerine çöküp kitap ve kâğıtları toplayıp masasına koymaya başladım. "Tüm bunlar da ne böyle?" Birkaç hafta önce vadesi dolmuş kâğıtlardı hepsi.

Marshal içeri girip bir elinde benim kahvem diğer elinde çantamla bizi izleyerek durdu. "Bunu unuttun."

"Sağ ol Marshal." Çantamı içeride bir yere bıraktı ve ku-

pamı da boş bir rafa koydu. Sonra omuzlarını düşürüp bizi izledi, fakat yardım etmedi. Marshal sadece ellerini önünde birleştirerek bizi izlemeye devam etti. Ona doğru bir bakış attım. “Yardım etmek istersin belki.”

“Ah, hayır hayır, sen sanırım yardım ediyorsun zaten.” Marshal yanımdan yürüyüp Peter’in sandalyesine oturdu.

Peter bana, *Bu adam ciddi mi?* bakışı attı.

“Diyeceğim tek şey savaşacağın adamı akıllıca seç. Eğer değerli biri olmasaydı bu iş ona verilmezdi.” Peter’la göz göze geldik ve başıyla onayladı. Uzunca bir süre gözlerimin içine baktı ve sonra ben başka yöne baktım.

Sonunda Peter bize neler olduğunu anlatırken her şeyi masasında toplayabildik. “Tadwick ölünce ofisinde ve evinde kâğıtları vardı. Eşi bana bunları geçen gece verdi ki öğrenciler tekrardan yapmak zorunda kalmasın. Araştırma kâğıtları, testler ve başka her türlü not verilmesi gereken ve geri dönmüş kâğıtlar var burada. Hangi kâğıtların hangi sınıfa ait olduklarını belirleyip notlandırmamız lazım bunları. Bugün.”

“Ne?” diye inledi Marshal. “Neden böyle son dakikada?”

“Marhsal,” diye uyardım onu ama beni dinlemedi.

“Hayır, bu adil değil. Neden sabahımı bu dağınıklığı düzenlemek için harcayacakmışım? Bu kalabalığa düşmüş biri değilim, ayrıca da benim iş tanımımda böyle bir şey yazmıyor.” Ellerini göğsünde kavuşturdu.

Peter tam da beklediğim gibi herhangi bir tepki göstermedi. Marshal’a doğru yürüdü ve yüz yüze gelebilsinler diye sandalyesini çevirdi. Peter kollarını sandalyesinin arkasında kavuşturdu ve yüzünü Marshal’a doğru indirdi. “İşini seviyor musun? İşini korumak ister misin?”

“Evet ama-”

“O zaman dediğimi yap. Şu yığını al ve Tadwick’in ofisinde ayır. İşin bittiğinde notlanacak kâğıtları al ve not ver. Sonra da gözden geçirmem için bana getir. Anlaşıldı mı?” Peter sessiz ve sert bir şekilde konuşuyordu. Bunun istemli olmadığını söyleyebilirdim. Kahretsin, Marshal bile azarlandığını söyleyebilirdi.

Marshal’ın gözleri yere indi ve “Peki, efendim,” dedi.

Peter ayağa kalktı ve Marshal’ın kucığına bir yığın kâğıt koydu. “Haydi, iş başına. Kapı açık.” Marshal kâğıtları aldı ve arkasına bile bakmadan çıktı odadan. Peter sandalyesine oturmadan bana bir bakış attı. “Bu her zaman böyle midir? Dünden dolayı böyle olduğunu düşünmüştüm.”

Aksak bir gülümseme belirdi yüzümde. “Az çok böyledir. Tanrı incelik yerine beyin bahşetmiş derler onun için.”

“Bunu kim söylüyor?”

“Bilmem. Annesi mi acaba?” Peter güldü ve başını salladı. Ona iyi görünmeyi istememiştim. Soğuk ve mesafeli olmak istiyordum ama bir şekilde bunu beceremiyordum. Marshal için bu durumun ne kadar da zor olacağını düşünerek koridora bir bakış attım. “Marshal’ın dün sarsıldığına eminim. Normalden biraz daha farklı davranıyor.” Oturdum ve kâğıtları ayırmaya koyuldum. Sınıfın çoğu, dersi ve numaralarını bir yerlere yazmıştı, yani kâğıtları ayırmak çok da zor değildi ama tam bir zaman kaybıydı.

Peter beni bir anlığına izledi ve bir sonraki yığına geçmeden başıyla onayladı. “Bu herkesin, yaşananların ışığında bir an önce toparlanmasına yardımcı olur diye düşündüm. Hayat devam ediyor.”

Bir şey söylemeden başımla onayladım. Bizim hakkımızda da böyle düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Arkama bakmadım.

Sessizce oturduk, ayırdık ve yığdık. Peter zaman zaman bana birkaç bakış attı, fazla bir şey söylemedi. Sessizlik sağır edecek kadar sesli olduğunda, “Konuşmaya başla yoksa çıldıracağım,” dedim.

Peter gözünün ucuyla bana baktı ve “Ne hakkında konuşayım?” diye sordu.

“Herhangi bir şey. Sadece bir şeyler söyle işte. Dün karşılaştığımızdan beri gergin ve sessizsin. Bir şey olmadığını düşünüyorum. Haydi, öyle davranalım.” Tam bir yalancıydım. Sadece başka bir şey hakkında düşünmek istiyordum, çünkü aklım şu an sadece Peter’ın elleri, Peter’ın gözleri ve Peter’ın nefesiyle doluydu.

Duruyor ve ben konuşurken bana bakıyordu. Kafamı kaldırmadım. Kâğıtları ayırmaya devam ettim. Boğazını temizledi. “Hiçbir şey olmadı diyemem. Ben yanlış bir şey yapmadık dedim.” Peter kâğıt yığınlarının yanma gitti ve masadaki yığılara kattı kendininkileri.

“Bir farkı yok.” Derin bir nefes aldım ve konuşmaya karar verdim. “Dinle, anlaşılabildiğim çok kimse yok ve o gün seninle konuşmaktan keyif aldım. Konuşmak üniversite prensiplerine aykırı değildir, öyle değil mi?” diye sataştım.

Peter şüpheli bir şekilde baktı bana. “Hayır, değildir. Tamam, kendin hakkında bir şeyler anlat bana. Nasıl düştün buraya?”

Duraksadım. Kahretsin. O kadar şey varken bunu sordu. Dolaylı konuştum. “Üniversite.”

“Onu biliyorum,” dedi bana bakarak. “Yani burayı seçmeni sağlayan şey ne? Neden New Jersey’yi terk edip buraya geldin. Bu şehir lanet bir delik ve insanlar da biraz tuhaf. Gerçi sen fark etmemişsin ama.” Bana güldü.

Çalışırken konuşmaya devam ediyordum. Yani bir yan-

dan ona anlatabilirdim. Bir şeyi değiştirecek değildi ya. “Bir cehennemci başka cehennemle takas ettim sanırım. Ailemden olabildiğince uzağa gitmek istedim. Son sınıfta başıma bir şey geldi. Beni bir şeyle suçladılar. Oysa onların beni korumaları gerektiğini düşünmüştüm.” Hatıralar aklımdan çıkıp giderken kalbimin göğüs kafesime vurduğunu hissediyordum. Bir ürperti boğazımı sardı ve beni boğdu. Zor yutkunuyor, bu hissi atmaya çalışıyordum. “Her neyse, buraya geldim, çünkü okul bana okul ücretimi ödeyebilmem için bir yol sundu. Her şeye yeniden başlamak istedim. O yüzden de buradayım.”

Peter sessizdi. Neden üniversiteye geldiğimle ilgili normal bir hikâye değildi. Hakkımda ne düşündüğünü önemsemiyordum. En azından önemsemek istemiyordum. Sonunda sordu: “Buna değdi mi peki? Yani her şeyi bir anda silmek. Bir şeyleri tamir etti mi?”

Bakışlarını yüzümde hissettim. Kafamı kaldırmadım. Bakışlarıyla göz göze gelemezdim. Bunu neden anlattım ki? Bu diyalog fazla samimiydi. Berbat bir adım attığı için bunu geçiştireceğini düşünmüştüm ama geçiştirmedim. Maskemi yüzümde tutmak, zihnimde hortlayan anılardan kurtulmak için yavaşça güldüm. “Bu durumun tamir edilebilir bir durum olup olmadığı konusunda emin değilim. Böyle şeyler vardır, öyle değil mi? Seni değiştirirler ve sen artık eski sen değilsindir. Tamir edilip edilmediği artık önemli değildir.”

Peter şaşırdı ve “Ne demek istediğini anlıyorum.” dedi. Üstelemedi. Unutmak istediği bir şey varmışçasına geçen geceki gibi boş boş bakıyordu. Gözünü kırıp. “Dün seni Dr. Tadwick’in cenazesinde göremedim,” dedi.

“Gitmedim.”

“O belli oluyor. Demek istediğim gitmediğine şaşırdım.”

“Gidemedim.” Üzerindeki kelimeleri göremeden elimdeki kâğıda bakıyordum. Uzun bir süredir elimde tutuyordum. “Çocuklarını görmeye dayanamazdım. Zayıf bir insanım.” Tadwick’in kızlarının gözyaşları içinde tabutuna sarılması düşüncesi çok acıydı. Çoğu zaman hissettiğim gibi altüst hissediyordum. Bu beni tamamen çözerdi.

“Hayır, öyle değilsin.” Peter başka bir kâğıdı yığına koydu.

Kafamı sallayarak “Beni daha tanıımıyorsun bile. Bunu nasıl söyleyebilirsin ki?” diye sordum. Onu cevap vermeye zorlayarak ona dik dik baktım.

Peter kafasını kaldırdı ve bakışlarımız kilitlendi. Önceki geceki gibiydi. Hisler geri dönmüştü. İçimde bir şeyler uyanıyordu. Vücudum sanki onun için yaratılmışım gibi tepki veriyordu. Göğüs kafesimdeki boşluk sızlıyor ve dopdolu hissettiriyordu. İçimdeki bir şey beni ona doğru çekiyor ve bundan kaçamıyordum. Kendimi gözlerinde kaybediyordum. Kitaplıklar ve kâğıtlar gözden kayboluyor ve görebildiğim tek şey Peter oluyordu. Güzel pembe dudakları sanki bana bir şey fısıldayacakmış gibi açıldı, ancak tam o sırada Marshal odaya girdi. Peter doğruldu ve diğer tarafa döndü.

Marshal ilişki işlerine karşı ilgisizdi. Asla bir şeyi fark etmezdi, yoksa endişelenebilirdim. Odaya girdi ve iki yığın kâğıdı kitaplığa sert bir şekilde koydu. “Bunlar ders verdiğim iki sınıf. Diğerleri sizinkiler. Diğer kâğıtları gidip almam lazım. Hemen dönerim.” Marshal dönüp bir şeyi böldüğünün farkında olmadan odadan çıktı.

Saate baktım. Sekize geliyordu. “Aşağı insem iyi olacak.”

“Tamam git,” dedi Peter. Sesi çok yumuşaktı. “Birkaç dakika sonra orada görüşürüz.”

Başımla onaylayıp çantamı aldım. Olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıktım. Peter'a bakmadım ama yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Düşünceler merdiven boşluğundan düşer gibi zihnimi dağıtıyordu. Düşünceler geldikçe geliyordu ve durduramıyordum. Peter hakkında nasıl düşündüğümü inkâr etmemin bir yolu yoktu ama herhangi bir şey söylememin de bir yolu yoktu. Bir kere reddedilmek yeterince kötüydü benim için.

Sınıfa indim ve bilgisayar ve ders için gerekli diğer elektronik aletleri açtım. Mikrofon ve kürsü haricinde her şey devreye girdi ve canlandı. Mikrofona dokundum ama çalışmıyordu. Kahretsin. Ahşabın yukarısından geçip yerdeki bir kapağa giden bir kablo bulunuyordu. Kendi tarafıma yattım ve kürsüyle yer arasındaki küçük boşluğa kafamı yerleştirdim. Kafamı altına doğru hareket ettirip soketi gördüm. Tanrı'ya mutasyona uğramış bir farenin kolumu kemirmemesi için dua ederek örümcek ağları ve toz içinde elimle alt tarafa ulaştım.

"İyi misin?" Peter'm sorusunu duydum üstümden. Orada durduğunu fark etmemiştim.

Ona bakmak için kafamı kaldırmadım. Elim kabloya çok yakındı. "İyiyim. Mikrofonun kablosu çıkmış. Kabloyu takıyorum. Bir saniye." Garip bir açıyla duruyordum ama ellerimi prize koyup fişi tekrar sokete sokmayı başardım. Hoparlörlerden sağır edici bir ses çıktı ve öğrencilerin cevaben homurdandıklarını duydum. Tekrar dışarı doğru hareket edince Peter yanımda, elleri kulaklarında bir şekilde duruyordu.

"Geri zekâlı," dedim ona. Mikrofona çok yakın olduğu için cevap veremeyeceğini biliyordum.

Peter ayağa kalkmam için ellerini uzattı. Üzerimdeki

tozu ellerini hissetmeyi ne kadar sevdiğimi umursamamaya çalışarak kendi kendime çırpıtm. Sarsıcı bir heyecan bedenimi kapladı. Peter'ın gözleri yerime geçerken üzerimdeydi. Geriye dönüp bakmadım. Yapabildiğim tek şey haberim yokmuş gibi ve bana bakmasını umursamıyormuş gibi davranmaktı.

Sonra ön sıralardan biri alkış tutmaya başladı. *Herkesi dâhil etmeye çalıştı!* Ve “Teknisyen asistanımız için daha hızlı!” dedi. Yüksek sesle ellerini çırpıttı ve herkes one katıldı. Öne doğru eğilip çocuğa bakarken sahte bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. Çocuk ellerini kaldırdı ve daha yüksek sesle alkışlamaya çalıştı ve beni durdurmayı işaret etti. Kafamı sallayarak durdum ve sınıfı gülümseyerek selamlayıp reverans yaptım.

Çocuk – Mark - ben yerime oturana kadar beni izledi. Başımı ona doğru salladım ve gözleri parlayarak gülümsemi. Benden bir yaş küçüktü ve bir ilişki yaşamak fikri genellikle daha önce onu hiç fark etmemiş olmam kadar uzaktı aklımdan. İki adamı düşününce sanırım Mark'ın ilgimi çekmesi zor olmalıydı. Mark'ın gülümseyişi bulaşıcıydı. Koltuğuma gülümseyerek yaslandım ve kürsüye baktığımda Peter'ın yüzünü gördüm. Gözleri donuk ve olağan uysal gülümsemesi görünür değildi. Göz kırpmadan önce bakışlarıyla beni süzdü. Mark bunu fark etmedi. Kahretsin, kendimin bile fark ettiğimden emin değildim. Bu da neyin nesiydi böyle?

Peter derse başladı ve ders bitimine kadar herkes derse dalmıştı. Dr. Tadwick'ten sonra Peter'a alışmalarının ne kadar süreceğini merak ediyordum. İkisinin de farklı ders işleme yöntemleri vardı. Sadece o sınıfta olduğumdan bilmiyordum bunu, çünkü Peter ayrıca benim haftada bir kez

gece dersi aldığım dersin hocasıydı. Bu düşünce içimi burktu. Ben karmakarışık aklımda hüküm sürerken Peter sınıfı bıraktı. Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım.

Peter bana doğru yürüdü. “Mikrofonu hallettiğin için teşekkür ederim. Beni büyük bir boğaz ağrısından kurtardın. Tüm sınıfın duyacağı şekilde yüksek sesle konuşmak cidden kötü olurdu.”

“Aslında bu yüzden buradayım, dünyayı saçma sapan şeylerden kurtarmak için.” Yarım ağızla gülümsedim ve kapıya doğru yürümeye başladım.

“Bir gün daha sabah yedide gelebilir misin? Ondan sonra halletmiş oluruz.” Peter’ın gözleri bana sorarken dünden daha kibar bir biçimde yüzümde gezindi.

Bunun sadece bir iş olduğu ve umurumda olmadığı gibi davranarak başımla onayladım. “Tabii. Görüşürüz o zaman.”

Dokuzuncu Bölüm

Millie kütüphaneden aldığı kitapların fotokopilerini yatağında düzenliyordu. Son birkaç gündür dönem ödevini yapıyordu. Mekik çekme gecesi ödevine ara verdiği geceydi. Millie ödevine ara verdiğinde yakınında bulunmak istemezsiniz.

“Selam,” diye seslendim, dersten sonra gidip yatakta karşısına oturarak. Odamız Millie’nin eğlendiği şeylerle dekore edilmişti. Benden fazla parası olduğundan dekorasyon işine hiç girmemiş, bu işi Millie’ye bırakmıştım. Her şey sarı ve mavi renklerdeydi.

Geçen günkü gerginlikten sonra kötü hissettim. Huysuz olduğumdan emindim. Daha sonra gece aramızı düzeltmiştik. Egom hâlâ incinmiş vaziyetteydi ama daha fazla tartışmadığımıza memnundum. Millie benim en iyi arkadaşımdı.

“Selam, Sid,” diye cevap verdi kafasını kaldırmaya zahmet etmeden. Parmakları kâğıtlar arasında yarıyor, gözleri bilgileri tarıyordu. Bu kaltağın fotoğrafik hafızası vardı. İnanılmaz kıskanıyordum bu durumu. Bitirince bana bakıp gülümsedi.

Kayalıklardan düşmüş gibi hissettim. “Bu bakışı biliyo-

rum ben. Ne yaptın bakayım sen?” diye sordum ayakkabılarımı çıkartırken.

“Karmaşık bir şey değil. Saçmalama Sidney. Bir kız güzel bir şey yapıp da gülümseyemez mi?”

“Belki gülümseyebilir ama senin küçük beynin öyle çalışmıyor. Ayrıca bu bakışı ne zaman yapsan bir şeyler karıştırdığını anlayacak kadar çok gördüm bu bakışı. O yüzden bırak da tahmin edeyim. Ne yaptıysan -ne sormaya çalışıyorsan - cevabım hayır. Asla hayır. Asla olmaz.” Yatağıma geri döndüm ve tavana baktım.

Bugün çok uzun bir gündü. Sabahın yedisinde güne başladığım için sanki şu an daha geç bir saatmiş gibi hissettiriyordu, hâlâ yapmam gereken ödevim vardı ve akşam yemeği yemem gerekiyordu. Saat çoktan geç olmuştu.

“Ama Sidney, daha ne olduğunu bile dinlemedin.”

“Her zaman bunu diyorsun.”

“Sen de her zaman buna bayılıyorsun.”

“Hayır, bayılmıyorum. Sadece nazik davranıyorum.”

Millie kahkaha attı, çünkü bu koca bir yalandı. Nazik yorumlar ve açık sözlülük birlikte var olamayacak iki özelliğdir. Dobra olmayı tercih ederim. Millie bunu biliyordu. “Sanki bu mümkünmüş gibi.” Kafasını geriye çevirdi ve mızımızlandı. “Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen...”

Ona baktım. “Ciddi misin sen?” Millie ellerini çenesinin altında birleştirdi ve lütfen lütfen diye tekrar etmeye devam etti. “Susacak mısın?” Kafasını iki yana sallayıp devam etti. “En azından bana ne olduğunu söyle.”

“Eşli danslar kulübü. Lütfen, lütfen, lütfen...” Bana yalvarmaya devam etti kocaman gözlerini kırparak. Belki bunun Brent üzerinde etkisi olabilir ama ben daha az önemsiyordum.

“Hayır,” dedim ve kolumu yüzüme doğru çektim. Durmadı. Ona doğru güldüm ve “Bunu yapmaya devam edecek misin?” diye sordum.

“Evet. Lütfen, lütfen, lütfen...”

Dans etmeyi severdim, özellikle de eşli dansları. Müzik, kıyafetler ve dans... Seviyordum bunu. Kendimi yaparken kaybettiğim çok az şey vardır. İnsanların kasılıyor gibi görüldüğü modern disko danslarına gitmediğim için eski dansların keyfini çıkarıyordum. Hareketler, adımlar ve ritimler vardı içinde kaybolmak için. Beceri gerektiriyordu ve doğru partneri bulursanız mükemmele yakın bir şeydi. New Jersey’yi terk ettiğimden beri uzun bir süredir dans etmiyordum.

Millie hâlâ yalvarıyordu. Birkaç dakika daha mızımlanmasına izin verdim ve sonra boyun eğdim. “Tamam ama bana borçlusun.”

“Hep bunu söylüyorsun.”

“Evet, peki, bana tonla borcun var.” Güldü ve yatağında zıpladı. “Burada eşli danslar kulübünü nereden buldun? Buradaki her şey köyle ilgilidir diye düşünüyordum.”

Millie’nin gözleri yana kaydı. Doğrudum ve dirseklerinin üzerine yaslanıp Millie’ye baktım. “O tarz bir kulüp değil,” diye açıkladı.

“Nasıl yani?”

“Okulun başlattığı bir kulüp. Öğrenci birliği geçen yıl tatil döneminden önce organize etmeye çalışıyordu ama bize sponsor olacak bir hoca bulamamıştık. Sonunda birini buldular ve bugün başlıyor!” Üç yaşındaymış gibi alkış tuttu ve bana doğru gülümsedi.

Aman Tanrım, bu çok saçma bir şey olacaktı. “Öğrenci kulübü mü?” Başıyla onayladı. “Satranç takımı gibi mi?”

“Muhteşem yeni bir dans kulübü gibi!” Millie bariz heyecanlıydı.

Evet dediğime pişman olmuştum. Acemilerle dolu bir sınıf pek dans etmeyeceğim anlamına geliyordu. Temel şeyleri atlayacak kadar şanslıydık en azından.

Millie zıpladı ve odada koşuşturdu. “Bu elbiseyi alışveriş merkezinde buldum. Buna inanamıyorum.” Dolabından kırmızı bir elbiseyi tutup çıkardı. Elbisenin üstü belden oturtmalıydı ve eteği pileliydi. Mükemmel bir elbiseydi. “Şimdi de Oxford tipi ayakkabı bulmam lazım!”

“T bantlı topuklular da elbisene uyar.” Kendimi tutamıyordum. Ağzımın suyu akıyordu. Millie elbiseye dokunmamı istedi ve hayran oldum. Ah, kahretsin. Beni durumun içine çekiyordu ve izin veriyordum. Ona doğru baktım. “Tam bir şeytansın, bunu biliyorsun değil mi?”

Millie bana gülümsedi ve başıyla onayladı. “Pişman olmayacaksın Sidney. Çok eğlenceli olacak!”

Onuncu Bölüm

Millie, bir çift topukluyla yeni elbisesini giyyordu. Ben ise siyah bir etek ve beyaz bir bluz giymiştim. Sıkıcı bir kıyafetti ama eşli danslara yakın olan tek giysilerim bunlardı. Yürürken eteğimin ipeksi kumaşı kalçalarımın hareketleriyle dalgalanıyordu. Mekân eski bir spor salonuydu. Eski kelimesi bu mekân için en doğru kelimeydi. 1919 yılında inşa edilmiş bir spor salonuydu. Havasızlık gerçekten de sorun oluşturunuyordu, zira havalandırma sistemi bulunmuyordu. Eşli danslara kayıt yaptıran çok az kişi olduğundan kampüsün en eski binasında terlemekle cezalandırılmıştık. Binanın iç cephesi taştan yapılmış ve içerisi kokmuş çorap kokusuyla doluydu.

Millie kapıyı çekerek açtı ve karanlık koridorlardan yürüyüp mekânı bulduk. Yeni spor salonundan birazcık daha küçük bir yerdi. İçeri girdik ve Brent'i gördük. Millie ona doğru koştu ve kollarım boynuna doladı. Brent Millie'yi sıkıca tutarak döndürdü. Kırmızı eteği dönerlerken dalgalandı ve Millie gülümsedi. Onları izleyerek gülümsedim. Mutlu görünüyordu, bu da beni mutlu ediyordu. Bazı kusurları olsa da Millie iyi bir arkadaşı.

Brent Millie'yi indirince onlara doğru yürüdüm. Kulüp çok büyük değildi. Bir düzineden az çocuk vardı etrafta. Görünüşe bakılırsa mekândakilerin çoğu giyinip dans etmeyi seven kızlardan oluşuyordu. Erkekler spor dallarında başarılı olmanın peşine düşmüştü. Erkekler bazen çok aptal olabiliyor. Dans etmek, özellikle bu tarz danslar, bir kıza yaklaşmak için bir şanstır. Kızın tüm vücudunu kendi üzerinde hissedebilirsiniz ve bu beklenen bir şeydir. Dans etmek seksi ve zor bir iş. Hızlı atan kalpler ve kesik nefeslerden oluşur.

Bu düşünceler içindeyken kollarımda tüylerimin diken diken olduğunu hissetmeye başladım. Birinin kollarında olmak düşüncesini görmezden geldim ve kollarında olmayı isteyeceğim birinin olmasını diledim... Peter dışında birinin. Olaylar ilginçleşiyordu.

Koyu saçlı, uzun boylu ve zayıf öğrenci Trevor dikkatimizi çekti. Tribündeki ilk sırada oturuyordum, bu yüzden eteğimle en yukarı tırmanmak zorunda kalmadım. Trevor büyük elleriyle üç kez alkış yaptı ve herkes sustu. "Bildığınız gibi, sonunda Eşli Danslar Kulübü'nü kabul ettirdik." Birisi çığlık attı ve Trevor devam etti. "Artık bulması hayli zor olan bir fakülte sponsorumuz bulunuyor. Artık kimse bu şekilde dans etmiyor, o nedenle ne kadar şanslı olduğumuzu anlatamam. Şimdi," diyerek avuç içlerini birbirine bastırdı. "İçinizde bu dansın temel anlayışını bilen var mı? Belki ayak hareketlerini yeterince iyi biliyorsunuz ama daha fazlasını değil."

Elimi çoğunluğu kızlardan oluşan birkaç başka kişiyle birlikte kaldırdım. Trevor bize doğru bakıp başıyla onaylayınca ellerimizi indirdik. "Tamam, harika. Bunun olacağını

umuyordum. Kulüp kurmanın en zor yanı kulübü şekillendirmek olduğundan bu bizim başlamamız için yardımcı olacak. Temel hareketleri öğrenene kadar profesyonel hareketlere geçemeyiz ve fırlatma hareketlerine geçmeyeceğimize de eminim. Burada bulunan kimsenin bu seviyede dans ettiğini sanmıyorum?”

Elimi utana sıkıla kaldırdım ve Trevor’a elimi salladım. Şaşkınlıkla bana baktı.

“Jerseyli kız dans mı ediyormuş?”

“Şey, tek başıma değil. Tecrübeli bir partner olmadan temel hareketlerden fazlasını beceremem.” Ellerimi heyecanla kalçalarıma sürdüm. Herkes bana bakıyordu. Kalp atışımı coşturacak o sesi duyana kadar koltuğumda birazcık eğilip büküldüm.

“Ne kadar tecrübelisin, Colleli?” diye sordu Peter, tribünlerin etrafından dolanırken.

Ağzım açık kaldı. Ona, daha sonra da onu tanıtan Trevor’a baktım. “Bu Dr. Granz. Sponsorumuz. O da ayrıca çok tecrübelidir. Bu harika! Belki gelip bize birkaç şey gösterebilirsiniz, ne dersiniz?”

O zamana kadar Peter’a bakakalmıştım. Trevor bu tekli yapıncı kendime geldim. Utangaç davrandım, kafamı salladım ve “Olur. Eminim ki bu gece yine de sadece temel hareketlerle başlamamız lazım,” dedim. Kalbim göğüs kafesine baskı yapıyor, sudan çıkmış balık gibi çırpıyordu. Nefes alamıyordum. Peter’la dans edemezdim. Bana ne zaman dokunsa, beynim akıyordu resmen. Neredeyse birlikte olduğumuz o gece hızla geri gelecekti. Bunu yapamazdım.

Peter gözlerini Trevor’dan çevirdi ve bana döndü. “Temel hareketlerde kalmalıyız. Profesyonel hareketler çok

zor. Acemi birine sorun yaratabilir ve bu saatten sonra tek başına dans etmek istemeyiz. Şimdi...”

“Acemi değilim,” diye böldüm sözünü gücenerek. Peter yüzünü bana çevirdi ve oyuna getirildiğimi anladım. Aşşğılık herif!

Sırıttı. “Kanıtlamak ister misin?”

“Evet, isterim.” Kalktım ve eteğimi düzelttim. Ona kızgındım. Eğer bu kibirli puşt benden daha iyi dans ettiğini düşünüyorsa görecekti gününü. Peter müziğı açtı. Yeni bir şeydi, fakat yine de grup müziğı, hâlâ dans müziğıydi.

Birbirimize doğru yürüdük ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bana dokunmasına izin vermişim gibiydi. Peter’in eli vücudumda kayıp yerini aldı ve başladı. Ayaklarımız birbirine uyumlu adımlar atıyordu. Onu çekip iterek test ediyor, baskın taraf olmaya çalışıyordum. Peter beni bırakmadı. Parlak tahta zemin boyunca dans ediyor, ne zaman ona meydan okumayı denesem bileğimi geriye doğru itiyor ve istemediğim bir yöne hareket ediyordu. Peter’in elleri ellerimi, beni döndürmeden önce sımsıkı tutuyordu. Vücudundan ayrılıp ayaklarımın üzerinde beni durdurmadan önce döndüm. Ellerimiz birbirine bağılıydı. Ritmi bekledi ve beni kendine doğru sertçe çekti. Sırıttım ve geriye doğru döndüm.

Tamam, kötü değildi. Daha da ilginç hâle getiriyordu. Vücutlarımız, müzik ortalarına doğru yavaşlayınca birbirine yaklaştı. Vücudumla oynuyor, ellerini aşağılara indiriyor ve saçlarım yere değene kadar beni geriye yatırıyor. Hızlı ritimler devam etti ve Peter beni şaşırttı. Gülüyordum şimdi. Kendimi gülmekten alıkoyamıyordum. Adımlarımız coşmuş ve pistin etrafında hareket ediyorduk. Öğrenciler

kutluyor ve ıslıklar çalıyorlardı. Bu ğrenmeye geldikleri şeydi işte.

Sonrasında Peter beni döndürüp sıkıca tuttu. Kaslı ön-kolu boynuma dayalı beni kendine doğru bastırıyordu. Sesi kulaklarımda yankılandı. “Fırlatmamı ister misin?” Hiç te-reddütsüz başımla onayladım. Beni bırakıp döndürdü.

“Yap haydi,” dedim nefesim kesilerek. Göğüs kafesim-deki ağrı durmuyordu ve yüzümdeki gülümsemeyi sile-miyordum. Şarkı neredeyse bitiyordu ve nasıl bir hareket yapacağını merak ediyordum. Ellerini kaldırdığında onun rehberliğini izledim ve ne yapacağını anladım.

Peter beni döndürüp geri sardı. Göğsüne doğru hızla ha-reket ederken elleri kolumdan belime kaydı. Güçlü omuzla-rını yakaladım ve ivmeyi hissettim. Peter hareketi yöneterek bana rehberlik etti. Bacaklarım geriye doğru düz bir biçim-de tepindi. Havanın eteğimi yukarı kaldırdığını hissettim. Peter’ın elleri geriye doğru kayarken beni sıkıca tutuyordu. Bacaklarımdan kalçaları etrafında dolanıp beni geriye doğru eğmesi için rehberlik etti.

Müzik yükseldi ve biz o pozisyondayken - göz göze ve zar zor nefes alırken - bitti. İnce, parlak bir ter akışı vücudumu kapladı. Birden ellerini ve kalçalarımı hissettim. Geçen gün beni itmeden önceki pozisyondaydık. Peter durumu fark etmiş görünüyordu ve beni aşağıya indirdi. Ellerini vücudumdan indirdi ve diğer öğrencilere doğru döndürdü.

Zorla nefes alarak, “Temel hareketlerle başlayın. Fırlatma hareketi yok. İbranameleri imzalamadınız henüz,” dedi. Salonu geçip dolaptan su alırken onu izliyordum.

Geriye dönerek ne kadar kötü göründüğünü merak ettim. Herkes onu ne kadar çok istediğini söyleyebilirdi. Bunu

saklayamamıştım, vücudu vücuduma böylesine yapışmış-ken yapamamıştım. Tribüne oturdum ve Millie yanıma kayd. Çok heyecanlanmıştı.

“Bu müthişti! Dostum, sen,” diyerek kolunu boynuma doladı ve “ve Peter da... Aman Tanrım! Öyle güzeldi ki! Böyle dans edebilmek için ölürdüm. Ben neden senin böyle dans edebildiğini bilmiyorum?” diye sordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Hmm, biliyordun,” dedim ona bakarak. “Beni buraya sen sürükledin, çünkü ben eşli dansları seviyorum. Hatırladın mı?”

“Aa, demek gönülsüz katılımcıydın bu gece, öyle mi?” Peter omzumun arkasından belirdi. Bana bir şişe su uzattı. Şişeyi alıp kapağını açtım ve içtim.

Millie benim yerime cevap verdi. “Ben sürükledim onu buraya. Bu onun iyiliği içindi. Eğer ağzının suyunu akıtacak birini bulmazsa yakında yaşlı bir kadına dönecek.”

Peter bir şey demedi. Gözleri üzerimdeydi ama dönüp bakmadım. Millie çok fazla konuşmuştu.

Trevor sınıfın yönetimini devraldı ve Millie, Brent’le dans etmek için fırladı yerinden. Birbirlerinin ayaklarının üzerine basıyorlardı, çokça. Ve ne zaman olsa Millie durup gülüyordu.

Peter yanıma oturdu. “Evet, yaşlı kadın. Senin böyle bir dansçı olduğunu asla tahmin etmezdim.”

“Evet, yani... Ummadık taş baş yarar.” Ona bakmadım. Suyumu içtim ve acemilerin dans etmeye çalışırken birbirleriyle çarpışmalarını izledim. Çenemi kaldırıp kafamı dans eden çiftlere doğru döndürdüm. “Bu kulüpte tekmeliğe ihtiyaç var.”

Peter güldü. “Evet, haklısın. Henüz bize su için bütçe

bile ayrılmadı ve bu sevimli binayı alabilmek için kavga etmek zorunda kaldım.” Gözleri yüzüme çevrildi. “Senin de tahmin edebileceğin gibi Nisan ayı geldiğinde hepimiz kan ter içinde kalacağız.”

Bir ter damlası boynumdan dolanıp göğüslerimin arasına hareket etti. Normalden çok daha fazla terliyordum. Nisan berbat olacaktı. “Belki sınıflardan birini ödünç alabiliriz. Çok fazla öğrenci yok kulüpte.”

“Trevor grubun çok hızlı kalabalıklaşacağını düşünüyor.”

“Öyle mi düşünüyor?” diye sordum Trevor’a bakarak.

“Evet. Çok fazla ilgilenen olduğunu ama başlangıçta kimsenin gelmediğini söyledi. Bu insanların çok fazla başlamak istediği bir şey değil ama dans edecek yeteri kadar insan olduğunu gördüklerinde gelmek istiyorlar.”

Ne söylediğini pek anlamıyordum. Tüm mantıklı düşünceler beynimi terk etmişti. Kahretsin, çok güzel kokuyordu, tişörtü terle kaplıyken bile. Peter konuşurken üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranıyordum ama vardı. Söylediği her söz beni ona doğru çekiyordu ve sadece görünüşü de değil, baştan aşağı her şeyiyle. Neden o da dans etmek zorundaydı ki sanki? Ve neden iyi olmak zorundaydı? Her saniyesine bayılmışımdı. Eğer birlikte antrenman yapmış olsaydık çok daha karmaşık hareketler yapabileceğimize bahse girerdim ve her saniyesine bayılırdım. Ne kadar da acınası bir durumdaydım. Öğretmenime vurulmuştum.

“Evet, ben de öyle tahmin ediyorum,” diye onayladım başımla kalkmadan önce. Ne yaptığını umursamaz görünmek için çok uğraşıyordum. “Gidip kalabalığa karışayım.”

Yerimden kalkıp giderken Peter adımı söyledi: “Sidney.” Gülüşü solmuştu ama bu güzel mavi gözlerde hâlâ bir parça

parıltı vardı. Ona baktım, bir şeyler demesini bekledim ama sadece başını iki yana salladı ve “Neyse, boş ver,” dedi.

Ne söylemek üzere olduğunu bilmek istiyordum ama sormadım. *Umursamıyorum. Umursamıyorum. Umursamıyorum.* Belki yeterince söylersem gerçekten Peter Granz’ı umursamazdım.

On Birinci Bölüm

Millie yurda döndüğümüzde kendi etrafında dönüyordu. Tavana doğru gülerek kollarını açıp, çember çizerek dönüyordu. Saçları çember çizerek uçuşuyordu. Sevmiştii. “Bu çok eğlenceliydi!” Millie yurt kapısından çıkan kıza çarpıp, kızını neredeyse düşürüyordu. *Ooff* diye bir ses çıkardı ve özür dileyerek ikisini de sabit tutmaya çalıştı. Gülmemeye çalıştım. Kız öfkeyle söylenerek uzaklaştı. Artık çok geçti.

“Ve sen!” dedi Millie bana yetişerek. Durmadım. “Böyle dans edebildiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu! Bir de bana ayak diriyordun.”

Ona baktım. “Hayır diremiyordum.”

“Bana bununla gelme ‘Bayan Küçük Süper Çift Ayak’. Her zaman son derece sade ve erdemlisindir ve sonra gidip öyle dans ediyorsun.”

Durdum ve ona döndüm. “Ne diyorsun sen? Nasıl dans etmek?”

Millie göğüslerini salladı ve “Ateşli hocaya sürtünerek son derece seksi bir şekilde,” dedi. Neredeyse onunla yattığımı bilmeyerek histerik bir kahkaha attı.

Gözlerimi devirerek yürümeye devam ettim. Köşeyi dönünce kapımızın önünde anahtarı çıkardım. “Öyle yap-

miyordum.” Anahtarını çevirip içeri girdik ve eşyalarımı yatağıma fırlattım. Neden karşı çıktığımı bilmiyordum. Peter ateşliydi ve dans, eğer hakkında çok uzun düşünürsem gülmeme yol açıyordu. Bu yüzden dans hakkında sürekli düşünmeme izin vermiyordum.

Lanet olası Millie ve onun gözlemleri. Ona baktım. Bileğine hafifçe vurarak beni işaret etti. “Adamın üstüne ata biner gibi oturdun. Kalçaların beline dolanmıştı.”

Bana dikkatini vermeden yatağına gitti. “Bana ateşli olmadığımı söyleme, çünkü kesinlikle ateşliydi. Ayrıca, onun çok hoşuna gitmiş görünüyordu.” Ona bir yastık fırlattım. Millie’nin kafasına çarptı. Bana doğru döndü. “Evet, hoşuna gitti!” Yastığı bana geri fırlattı.

Yastık duvara ve komodinindeki fotoğraf çerçevesine de çarparak başıma düştü. Çerçeve yatağa çarpıp yere düşmeden önce yetişip yakaladım. Çerçeveyi yanımda yerine yerleştirerek, “Sen çekilmez birisin. Bir dahaki sefere ben gelmeyeceğim,” dedim.

“Gelmek istediğini biliyorsun ve sanırım o fırlatma hareketinden biraz daha bize göstermenizi isteyeceğim - yavaş çekimde.” Bana ağzı açık bir şekilde göz kırptı. Bu tam bir imaydı.

Aptal Millie. Gülmek üzereydim, çünkü ağzı hâlâ kapanmamıştı ve kıkır kıkır gülmemi bekleyerek bana göz kırpmaya devam ediyordu. Ellerimi göğsümde kavuşturdum. “Sen buyur git. Ben her hâlükârda orada olmayacağım.”

“Evet, doğru. Beni üzmeyeceğini biliyorum.” Millie yatağında doğruldu ve dizlerinin üstüne oturdu. Bana garip bir şekilde baktı o anda.

“Ne?”

Güzel yüzü tamamen kıvrılmıştı. Millie yastığı göğsünde

tutup bana ciddi bir bakış attı. “Beni asla üzmezsin. Yani, her zaman ne istersem yapmaya çalışırsın.” Bana dönüp bakmadan yastığın kenarını tuttu.

Bir şeyler doğru gitmiyordu. Övgü gibi görünmüyordu, *Sidney, şimdiye kadarki en iyi dostumsun!* gibi değildi. Sanki bir şeye endişeleniyor gibiydi. Gerildim. Bu konuşmanın nereye varacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Yani?”

“Yani, sana bir sorum var.” Derin bir nefes alıp konuya girdi. “Eğer biriyle çıkma maksadın yoksa neden benimle buluşmalara geliyorsun? Yani, ilk yılımızdan beri oda arkadaşınız ve kimseyle takılmadın ama ne zaman sorsam benimle geliyorsun.” Sesi çok ciddiydi.

Endişe boğazımı acıtıyor, yutkunmamı zorlaştırıyordu. Ağzım kurudu. Ne olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Eski erkek arkadaşım bana ne yaptığını Facebook’a yazacak kadar aptal değildi ama fotoğraflar vardı. Fotoğraflar yanlış görünen tipte fotoğraflardı.

Bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Kafamı kaldırmadım.

Millie sonunda, “Sidney, bana mı âşık oldun yoksa?” diye sordu.

Şok dalgası tüm yüzüme yayıldı. Ona doğru baktım ve göz kırptım. “Ne?”

Millie’nin dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Kaşları, biri yukarıda biri aşağıda olan o garip şekli yapıyordu yine. Bana doğru baktı ve “Yani, kızlara ilgi duyuyorsan tamam. Yani, ben - senden hoşlanmadığımdan değil - yani, öyle değil işte. Ben sadece-”

Gözlerim kafama göre çok büyümüştü. İpe sapa gelmezdi. Aman Tanrım, bu söylemek üzere olduğu şey düşündü-

ğüm şey değildi. Ağzım açık kalmıştı. Onu dinledim ve sonunda patladım: “Lezbiyen değilim.”

Millie, “Fakat öyle olsan da benim için sorun olmazdı,” diye karşılık verdi.

“Ama değilim!”

Millie dudaklarını birbirine bastırdı ve bir saniye kadar beni inceledi. Sanki beni çözemiyor gibiydi. Kahretsin, Millie’nin benim erkeklere ilgi duyduğumu söyleyemeyeceği kadar işlevsiz bir hâle mi gelmiştim?

Sonunda, “O zaman neyin var? Ailen seni buraya bekâret kemeriyle falan mı gönderdi?” Duvara doğru yaslandı ve dizlerini göğsüne doğru çekti. “Eğer ben seni bir yere çekmezsem kimseyle çıkmıyorsun ve dürüst olmak gerekirse, hocanın üstüne binmen tanıştığımızdan beri yaptığın en ileri şeydi.”

Yüzüm kızardı. “Bu konuşma kabul edilebilir sınırı daha başlamadan aştı.” Sinirle güldüm ve ayağa kalktım. Dolabıma doğru yürüdüm ve didik didik edip pijamalarımı aradım.

“Ben ciddiym, Sidney. Sanki mutlu olman gerektiğini ya da ona benzer bir şeyi düşünmüyor gibisin. Her zaman omuzlarında bu koca yük var. Hep New Jersey’den geldiğin ve oradaki insanlar herhâlde çok sinirli olduğu için böyle olduğunu düşünüyordum ama öyle değil, değil mi? Kör kütük sarhoştun dans ederken bu gece. Daha önce gerçekten görmediğim bir seni gördüm. Sanki bir yerlere kilitlenip kaldırılmış başka bir Sidney vardı.”

Ona dik dik baktım. Bu hakkında konuştuğum bir şey değildi. Bu paylaştığım bir şey değildi. Son seferinde birini anlattığımdan beri artık olmazdı. Bir tarafım anlatmak istiyordu. Benim hatam olduğunu düşünüp düşünmediğini

bilmek istiyordum ama buna dayanamazdım. Bir kez daha olmazdı. Kafamı iki yana sallayarak uzağa baktım. “Sadece dans etmeyi seviyorum. Her zaman kaşlarımı çatmayı unutturuyor bana.”

“Bir gün bana anlatacaksın ve bunu yaptığında iyi bir dostun olacağım. Sen bana karşı hep iyi bir arkadaşın. Sırların her ne olursa olsun birine anlatmayı hak ediyorsun.” Bana üzgün bir şekilde gülümsedi.

Yapamadım. Kelimelerin boğazıma düğümlendiğini hissediyordum. Arkamdaki ayıcığı hissettim ama fark etmezdi, söyleyemezdim. Bana ne olduğunu, bana ne yaptığını ona söyleyemezdim. Bir süreliğine bir sessizlik oldu. Hiçbirimiz hareket etmedik.

Sonunda Millie’nin gözleri yatağına döndü. “Onun, o adam olabileceğini düşünüyorum.”

Birdenbire konuşmanın değişmesinden ilk anda takip edemedim. “Kim? Brent mi?”

Başıyla onayladı. “Evet. Gerçekten iyi anlaşıyoruz – kimseyle olmadığı kadar. Onu gerçekten seviyorum.”

“Birbirinize bunu söylediniz mi hiç?”

Kafasını iki yana sallayarak, “Henüz değil. Bu gece neredeyse söylüyordum. Bunu düşünüyorum. Bu zor bir şey, biliyorsun. *Seni seviyorum*’u ilk söyleyen olmak zor bir şey. Yani belki dersem cevap vermeyebilir.”

“Cevap verecek.” Sesimde kesinlik vardı. Ona gülümse dim ve daha az kırılgan görünüyordu.

“Nereden biliyorsun?”

“Yüzünden okunuyor, Millie. Sana tapıyor, henüz SS⁵-Bombasını söylememiş olsa da.”

Gülümsedi. Zorlukla... Gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

⁵ Seni seviyorum cümlesinin kısaltılmışı olarak kullanılmış. (ç.n.)

Millie yastıklarına doğru geri yaslandı. Üzerimi değiştirdim ve sonra kitaplarımı alıp okuyacak bir şeyler bulmaya çalıştım ama aklım başka bir yerdeydi. Millie'nin bana ne olduğunu anlaması ne kadar sürecekti merak ediyordum. Belki sadece söylemeli ve bunu aşmalıyım. Artık okumadığımı fark ettiğimde ışıkları kapatıp yatağıma çıktım.

Bu kez gözlerimi kapadığımda bir rahatlama hissettim. Aynı kâbusu yaşamak dışında Peter'ın sakin gülüşünü gördüm. Vücudumun kıvırttığını ve güçlü ellerinin bana rehber olduğunu düşünürken uykuya daldım.

On İkinci Bölüm

Birkaç hafta daha geçti ve kışın son demleri de bitti. Bahar geldi. Ağaçlar tomurcuklanmıştı, çiçekler her yandaydı. Kampüs pırıl pırıl, güzel renklerle kaplıydı ve herkesi daha âşığa çevirmiş görünüyordu. Çiftler tamamen aşk sarhoşluğuyla birbirlerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmeden etrafta dolaşıyorlardı.

Peter'la çalışmak daha iyi, daha az rahatsız bir hâle gelmişti. Kabul etmekten nefret etsem de ondan hoşlanıyordum. İyi bir hocaydı ve çoğunlukla rahat takılıyordu. Çoğunlukla totem direği gibi sabit durduğumdan beri iyi gidiyordu. Etrafında olmak beni sakinleştiriyordu. Genellikle olduğum gibi endişeli hissetmiyordum. Onun da böyle şeyler fark edip etmediğini merak ediyordum. Bazen çok fazla bir şey fark ettiğini düşünmüyordum, ancak benim böyle düşünmemi istediğini de düşünüyordum.

Neredeyse akşam yemeği saatiydi. Akşam dersime doğru gidiyordum ama önce postalarımı kontrol etmek için durdum. Kampüste yürürken birkaç kişiye el salladım ve posta kutumu buldum. Küçük kilitli kutunun kilidini çevirdim. Çekip kapağını açtım ve mektuplarımı çekip çıkardım. Ku-

tunun kapağını çarparak kapattım ve mektuplarımı ayırmak ve gereksiz olanları atmak için masaya doğru yürüdüm.

Dusty beni gördü. Bana doğru yürüdü ve masanın yanında karşımda durdu. “Selam, Sidney.”

Talihsiz buluşmamızdan beri konuşmamıştık ki aynı sınıfta olduğumuzdan bu işten sıyrılmak zordu. “Selam.”

“Senden özür dilemem lazım. Çıktığımız geceyi mahvettim. Öyle yapmama-”

Bu konu hakkında öyle çok konuşmak istemiyordum ki. Ellerimi susmasını işaret edercesine salladım. “Hayır, bu benim hatamdı. Ben-”

“Senin hatan değildi. Saçmalama. Bırak da anlatayım. Bunu söyleyebilmek için çok uzun zamandır çalışıyordum.” Ona baktım ve her ne kadar oradan sıvışmak istesem de başımla onayladım. “Tam bir geri zekâlıyım. Herhangi bir şey beklememeliydim ama bekledim. Özür dilerim, Sidney.”

Dusty konuşurken ellerimdeki mektuplara göz attım. Sözleri tanıdık geliyordu. Daha önce bu sözleri, aynı derece tatlı olan bir çift dudaktan duymuştum. Görünüş insanı aldatabiliyor. Ona doğru baktım ve başımla onayladım. “Tamam. Yine de bana bir iyilik yap ve sil baştan başlayalım, olur mu?” Her şeye yeniden başlamak istemiyordum ama benden özür dileyip içini dökmek için çok uzun süredir beni takip ediyordu.

Dusty güldü. “Kulağa iyi geliyor.” Ellerimdeki mektuplara baktı ve tekrar yüzüme döndü. “Derse mi gidiyordun?” Başımla onayladım. “Ben de. Birlikte yürüyelim.”

Harika. “Hmm, tamam. Tabii.” Dusty’nin kendi posta kutusunu kontrol etmesini beklerken elimdeki mektuplara

baktım. Bir demet gereksiz mektubu attım ve son zarfta donakaldım. El yazısını tanı mı ş tım. Gözlerimi kırpmaksızın zarfa bakıyordum. Bir ş ok dalgası neredeyse beni düş üre-
cekti. *Beni bulmuş.*

“Hazır mısın?” diye sordu Dusty.

Mektubu kitabımın arasına koydum ve baş ımla onayladım. Sınıfa doğru giderken pek konuşmadım. Dusty konuşuyor, ben dinliyor, yani çalış ıyordum... ama o mektup... Aman Tanrım. Dört yıldan fazla olmuştu. Neden bana bir mektup yolladı ki? Neden şimdi? Kızgın, o kadar gergindim ki sınıfa girdiğimizi ve Peter’ın benimle konuştuğ unu fark etmemiştim.

Peter’ın eli omzuma dokundu ve sıçradım. Ayaklarım tam anlamıyla geri geri gidiyordu ve nefesim kesildi. Peter geriye çekildi ve bana avuçlarını göstererek ellerini kaldırdı. “Sakin ol, Sidney. İyi misin sen?” Endişeli görünüyordu.

Sınıftakiler bizi izliyordu. Üzerimdeki gözleri hissediyordum. Çok fazla insan bakıyordu. Sahte gülüşümü buldum ve yüzüme yerleştirdim. Baş ımla onayladım, dalgınlığ ıma güldüm. Dusty benimle birlikte güldü, ancak Peter inanmadı. Bana bir şey demedi ama aslında tam tersini diyordu. Beynini okuyabiliyordum. Herkes gittikten sonra bana gerçeğ i soracaktı.

Dikenlerden yapılmış bir boğazlı kazak giyiyordum sanki. Yutkunamıyordum. Nefes alamıyordum. Kitabıma her dokunduğ ımda sayfaların arasındaki elimi yakan mektubu hissedebiliyordum. Okumamalıydım. Yapmamalıydım.

Ama ya önemli bir şeyse? Ya- ?

Okuma. Buna değmez.

İç çekişmelerim beynimde devam ediyordu. Boş gözler-

le bakıyordum. Ders etrafımda devam ediyordu ama farkında değildim. Öğrenciler konuşuyordu. Birisi gülüyordu. Biraz sonra bir kızın sesi kulaklarımda yankılandı, ancak ne söylediği ve Peter'm ne cevap verdiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Mektup beni yiyip bitiriyordu.

Avcum sayfalara baskı yapıyordu. Dersin ortasında Peter beni çağırırdı. Onu duymadım. Yere bakıyordum ve tamamen dalgındım. Tam önümde durduğunu ayakkaabalarını görene kadar fark etmedim. Kafamı kaldırdım. "Pardon, ne demiştiniz?"

Gülümsedi ve yanlış sayfası açık olan kitabımı gösterdi. Bana baktı ama bir şey demedi. "Şiirler hakkında konuşuyorduk. Dusty, onların kadınları cezbetmek için kullanılan duygusal saçmalıklar olduğunu ve hiçbir erkeğin onu teşvik eden bir şey olmadan yazmak istemeyeceğini söyledi."

Gözümü kırpıttım. "Teşvik eden bir şey mi?"

Dusty iki sıra arkamda oturuyordu. "Kibarca söylüyor dediklerimi. Söylediğim şey, hiçbir erkek asla nedensiz bir şiir yazmaz. Bu durumda şairin sevişmek istediği çok açık."

"Çok dokunaklı," dedi Peter ve başını salladı. Kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı. "Ve sen ne diyorsun, Sidney?"

Burun kıvırdım ve Dusty'ye dönüp baktım. "Öyle değil." Tekrar Peter'a döndüm. "Şiir duyguların açıklayıcısıdır. Yoğun bir dildir. Özünden..." Gözlerim karardı. Şiirler yazardım. Son şiirimi yazdıktan sonra başıma neler geldiğini dün gibi hatırlıyordum. Beni boğan duygular durmuyordu. Hâlâ ellerini üzerimde hissediyordum. Nefesimi tuttum ve soğuk soğuk terlememi umursamadım. Boğazımı temizleyerek, "Şiirin özünde sadelik vardır. Salt duygu, salt arzu, salt gurur," diye ekledim.

Dusty cevap verdi: “Yani şiir tamamen yalanlarla dolu bir şey olamaz mı?. Peki ya şair sadece seni götürmeye çalışıyorsa? Ya onlar sadece tatlı kelimelerse? Geçmişte yaşayan insanların biraz hayatlarına hareket katmak için şiir yazdıklarını gerçekten düşünmüyor musun? Haydi ama, Sidney, bundan daha zekisin sen.”

Dusty’nin kelimeleri uzun zamandır gömülü olan anıları canlandırıcasına zihnimde yankılandı. Yüzümün bir yanını tuttum ve tükürükler saçarak konuşmaya başladım. “Sana haydi ama. Her erkek aşağılık değildir, Dusty. Şiirlerin duygusal boşalma olduğu için ve yatakla ilgili olmadan yazılmış olması mümkün olamaz mı?”

Cevaben bir şeyler söyledi. Birkaç çocuk kıkırdadı. Gözlerimi sıkıca kapadım ama sınıf bir tarafa devriliyordu sanki. Durmuyordu. Dusty’nin sözleri sürekli büyüyen bir cızırtı gibi kulağımda çalıyordu. Neyim vardı benim? Sadece bir mektuptu. Dusty salağın biriydi. Bunu biliyordum. Hiçbir şey canımı yakamazdı, fakat öyle korkmuş hissediyordum ki. Beni yiyip bitiren paniği kovdum ve sonunda Dusty’yi yeniden duydum. “...bunu yaptılar ve şimdi de yapıyorlar. Erkekler şiirleri kendileri için yazmazlar. Sevişmek için yazarlar. Eğer duygusal bir açılmaya ihtiyaçları varsa, gidip bir şeyleri vursunlar.”

Bazı nedenlerden dolayı bu konuşma her şeyi değiştiriyordu. Neler olduğunu anlamadan önce masayı öyle sert tutup kavradım ki parmaklarım beyaza döndü. Peter beni izliyordu. Hareket etmedi. Dusty’yi susturmadı. Peter’in ayakka-bılarına bakıyor ve derin derin nefes almaya çalışıyordum. Kalbim çok hızlı atıyor, çarpıyordu. Bir ter damlası kulağı-mın yanından inip çeneme doğru süzüldü.

Peter konuşmayı kesti. “Yani sınıftaki tüm erkekler böyle mi düşünüyor?” Hareketlenmeyi duydum ama kafamı kaldırmadım. “Çok güzel. Sınıfın geri kalanı kütüphaneye gidip bir şiir yazacak. Bir kadın için olmamalı ve duyguların açıklayıcısı olmak zorunda. Bu dersin sonunda masamda istiyorum. Buraya geri getirin. Anlaşıldı mı?” Sınıfta çokça mırıldanmalar oldu ve sonra sandalyelerin hareketi duyuldu.

Geriye doğru yaslanıp ayağa kalkmaya çalıştım ama tam neredeyse hareket ediyordum ki Peter, “Sidney, seninle konuşmamız lazım. Bir saniye bekle,” dedi.

Peter sınıfın dışına çıktı ve öğrencilerin sorularını cevapladı, onlara saat dokuzu yirmi geçe şiirleriyle birlikte gelmelerini söyledi. Ne kadar çaba gösterirlerse o kadar puan alacaklarını belirtti. Hayır, şiirin uzunluğu önemli değildi. Bazı çocuklar boyunun önemli olmaması sözüne kıs kıs güldüler. Peter onlara iki şiir yazmak zorunda olduklarıyla cevap verdi. Beddualar ve sonra sessizlik.

Sınıfta kimse kalmamıştı. Aynı zamanda kafamı masaya koydum ve gözlerimi kapattım.

“Sidney?” Peter’ın sesi nazikti. Gözlerimi açtığımda, masamın yanında diz çökerek oturduğunu gördüm. Gözleri yüzümde endişeyle gezindi. Sanki bir kamyonu çarpmış gibi hissediyordum. “İyi misin?”

Doğrudum ve başımla onayladım. “Pardon, neden bahsettiği...”

Peter’ın bakışları endişe doluydu. Beni mükemmel bir şekilde anlıyordu. Yalan söylediğimi biliyordu. Bana yaptığı sahtekâr gülümsemesinde bunu görüyordum. “Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Sadece iyi olup ol-

madığın konusunda emin olmak istedim. Hâlâ solgun görünüyorsun. Otur bir süre.” Peter ayağa kalkıp çantasına doğru yürüdü ve bir tane Hershey⁶ çıkardı. Bana doğru geldi ve çikolatayı bana uzattı. “Al, ye bunu.”

Çikolatayı aldım ve doğruldum. Bu durumu şekerimin düşmesine bağlayabileceğimi umuyordum. “Çantanda çikolata mı taşıyorsun?”

Ben bir ısırık alırken sıırttı. “Belki. Gerçek şu ki bu, benim akşam yemeğim olacaktı.”

“Aa.” Ona geri vermeye çalıştım. Üzerinde büyük bir ısırık izi vardı. Kocaman bir ağzım var. Peter’ın elleri benimkilere sürtündü. Nazıkçe çikolatayı bana geri uzattı.

“Bitiriyorsun şunu.” Elleri hâlâ benimkilerin üzerindeydi. Peter yüzüme baktı bakışlarımı yakalamaya çalışarak. “Seni böyle yapan şey ne? Bir anlığına sanki başka bir yerde gibiydin.”

Ona bakmadım. Çikolatayı ağızıma tıkarak ısırık aldım. Çikolatanın tadı kum gibiydi. Bunun hakkında düşünemiyordum. Geçmişimi bir kenara atmaya çalışıyordum ama arı kovanında tıkılıp kalmıştım. Canavar ipini koparmıştı artık. Konuşuyordum. Neden bilmiyorum ama başımla onaylıyordum. “Öyleydin. Özür dilerim. Bana bir şeyi hatırlattı da.”

Peter ellerimi tutuyordu. Ona doğru baktım ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Mideme kramplar giriyordu. Gözlerime baktı ve bakışlarını başka yöne çevirmedi. Nefes aldı ve sesi çok yumuşaktı. “Sana yardım edebilir miyim?” Bakışlarım mavi gözleri arasında gidip geliyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak bana yaşattığı duygularla savaşıyordum. Hissedemezdim. Şimdi değil. Bundan sonra asla.

⁶ Hershey, ABD’de bulunan popüler bir çikolata markasıdır. (ç.n.)

Kafamı hareket ettirmekte çok zorlandığımdan yumuşakça iki yana salladım.

Üzgün bir gülümseme Peter'ın dudaklarına yayıldı. "Yardım edebilmeyi isterdim." Bir şey söylemedim. Konuşmıyordum. Sesim yoktu. Sadece koyu mavi gözlerine bakıyordum. Sanki cankurtaran filikasını yanımdan gitmesine izin vermiştim. Acı denizinde boğuluyordum. Beni yakalamıştı ama elini tutamazdım. Ona ne olduğunu anlatamazdım ve bunu tamir edemezdi. Peter bilse bile kimse geçmişti değiştiremezdi.

Bir kız içeri girdi. Hayal meyal fark ettim onu. "Dr. Granz?"

Peter irkilerek arkasını döndü. Kız Peter'ın hareketinin garip olduğunu fark etmemişti ama Peter çok gergindi. Bunu anlamıştım. Omuzlarının nasıl gerildiğini, ellerini nasıl ceplerine koyduğunu ve aramızda nasıl durduğunu görüyordum. Kız kitabını tutuyor, Iambic Pentameter ve kafiye şemaları hakkında bir şeyler soruyordu. Peter her ikisinin de ödev için önemli olmadığını söyledi. Kız neredeyse sirden çatlayacaktı.

Peter, ben çikolatamı bitirirken kızın sorularını cevapladı. Çikolatam bittiğinde, ayağa kalktım. Peter beni işaret edip, "Gitmene izin veremem. Otur. Ödevini burada yap." dedi.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim ama sesim doğru söylemiyordu. Normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışsam da öyle çıkmıyordu sesim.

Kız bana doğru baktı ve "Ateşin var gibi görünüyorsun. Aspirin ya da ona benzer bir şey ister misin? Çantamda olacak," dedi.

“Hayır, sağ ol, iyiyim.” Aspirin sorunumu çözemezdi.

Kız başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. Sınıftan çıkmadan önce tekrar geriye baktı. “En iyisi onun dediğini yapman yoksa geceyi revirde geçirmek zorunda kalırsın. Ben bir kere geçirdim ve rezaletti. Karyolalar korkunçtu.”

Başımı salladım ve kızın sınıftan çıkışına baktım. Peter’a bakarak, “İyiyim ben, gerçekten,” dedim.

“Berbat bir yalancısın. Sadece otur ve şiirini yaz. Seni rahatsız etmeyeceğim.”

Beni her an rahatsız ettiğini söylemek istedim. Devasa bir kafa karıştırıcı olduğunu söylemek istedim ama söylemedim. Gözlerimi devirdim ve bir kâğıt parçasına yönelttim. Düşünmeden yazmaya başladım. Henüz bitirmemişken ne yazdığımı fark ettim.

Peter kafasını kaldırıp bana bakarken, sayfaya dalmış bir şekilde bakıyordum. “Bitirdin mi?”

Güldüm. “Hayır. Yeniden yazacağım.” Kâğıdı buruşturup çöpe attım. Kâğıt havada süzülüp çöp kutusunun duvar tarafındaki kenarına çarptı ve zıplayıp yere düştü. Peter’la aynı anda oturduğum yerden sıçradım. İkimiz de kâğıda yöneldik ama Peter önce davrandı.

Kâğıdı açtı. “İyi olduğuna eminim. Mükemmel olması gerekmiyor. Amaç şuydu ki-”

Yüreğim ağzıma geldi ve sanki bir buz sırtımdan aşağı kaydı. Aptaldım. Çok aptaldım. Önemsiz bir şeymiş gibi davranabilirdim ve belki de okumazdı bile. Ancak biliyordum ki eğer onunla kavga edersem, kâğıdı geri almaya çalışırsam ne kadar mahvolduğumu anlar, kâğıtta yazılı olanların sadece yaratıcı bir alıştırmadan fazlası olduğunu bilirdi. Neden böyle bir şey yazdım ki?

Peter'm gülümsemesi, gözleri ellerindeki sayfaya dönünce kayboldu. Donakaldı. Gözlerini bile kırpmıyordu. Okuyor gibi görünmüyordu ama gördüğünü biliyordum. Peter bakışlarını yavaşça kaldırdı. Bir kolumu elimle tutuyor, tırnaklarımı o denli sert bir şekilde batırıyordum ki kanattım. "Sidney-"

"Ben..." Ağzım açıldı, ancak cümlemin geri kalanı ağızımdan çıkmadı. *İnkâr et. Bir anlama gelmediğini söyle. Söyle.* Ancak yapamazdım. Ona bakamıyordum bile. Hiçbir şey demedim. Hareket etmemeye çalıştığım hâlde zangırdıyordum. Bir ürperti beni tamamen yutmuş gibiydi. Donmuştum. Vücudumdaki her bir kas kilitlenmişti. Konuşamıyor, hareket edemiyordum. Bu olmamalıydı. Bununla baş edemiyordum.

Peter o büyük ve mavi gözleriyle bana bakıyordu. Eğer içimi daha önceleri okuyamıyorduyorsa da şimdi okuyabiliyordu. Peter elindeki kâğıda baktı. Şiir sanki onu ısıracaktı. Kâğıdına kâğıdı tutuşu gevşedi. "Hiçbir fikrim yoktu..."

"Dur." Sesim titriyordu. Bedenime, asla aklımdan gitmeyen anılarıma lanet ettim. "Söyleme, olur mu? Bir şey yok." Gözlerine bakamıyordum. Bakışlarım Peter'ın göğüs kafesine kilitlenmişti. Yüzüne bakarsam parçalara ayrılırdım. "Bir anlamı yok. Sadece bir parça kâğıt üstündeki birkaç kelime."

Bunun hiçbir anlama gelmediğini, her zaman duygusal şiir yazdığımı belirten bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordum. Kalbimi kesip kanını kâğıda akıtmamışım gibi davranıyordum. Benim neyim vardı böyle? Sahte gülümsememi takındım ve ayakkabılarına baktım. Kafamı yukarı kaldırmak istedim ama sanki bir fil kafamda oturuyordu.

“Dediğin gibi değil.” Peter’ın gözleri yüzüme kilitlemişti. Çok hızlı nefes alıp veriyordum ama her yavaşlatmaya çalıştığımda daha da kötü oluyordu.

“Dediğim gibi olup olmadığını nereden biliyorsun?” Ona doğru baktım. *Hata*. Yüz ifadesi, bu büyümlü gözler, dudaklarının kıvrımı, bana bakış şekli - sanki biliyor gibiydi. Parmaklarım iki yana seğırdi. “Burada durmuyorum. Seninle bu konuşmayı yapmıyoruz. Benimle ilgileniyormuş gibi yapmanı dinlemek zorunda değilim.” Kitaplarımı toplamak için arkamı döndüm. Kollarımda topladım hepsini ve kapiya yöneldim.

Tam kapıyı açacakken, Peter, “İlgileniyormuş gibi yapmıyorum,” dedi.

Gözleri arkamdaydı. Sırtım gergin ve kırılğandı. Üzerimde çok fazla baskı vardı. Çatlıyor, bir kerede milyonlarca farklı yöne paramparça ayrılıyordum. Artık bir tane zayıf bölge yoktu. Zayıflık beni tümüyle kaplamıştı. “Bana böyle şeyler söyleme.”

Peter yaklaştı. Adımlarının bana doğru yaklaştığını duydum. Yavaşça bir adım daha attı. Konuşurken sesi boğazında düğümlendi. “Seni o gece incitmek istemedim. Ben kendimde değil-”

“Ben de. Sorun yok.”

“Ama var.” Peter tam arkamdaydı. Dönmeyecektim. Ne söylerse söylesin. *Umursamıyorum. Umursamıyorum. Umursamıyorum.* “Bilmiyordum öyleyse. Ne kadar zeki olduğunu bilmiyordum. Bu sivri dilinin ardına saklandığını bilmiyordum. Neden burada olduğunu bilmiyordum ve masama neden oturduğun hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama iyi ki oturdun. O gece hakkında defalarca düşündüm.

Eğer telefon çalmasaydı bize neler olabilirdi diye merak ediyorum. Sana tekrar sarılmanın nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Düşünmemem gereken şeyler düşünüyorum. Hayal etmemem gereken şeyler düşünüyorum. İstememem gereken şeyler istiyorum ve hepsinin tek bir nedeni var: Seni önemsiyorum.”

Birisi karnıma vurmuş gibi nefes nefese kaldım. Yere yığılmamak için kapıya tutundum. Omzumun üzerinden ona baktım. Peter dediklerini gerçekten kastediyordu. Gözlelerinden okuyabiliyordum bunu. Ürpertiler tenimde hareket ediyordu. Çok uzun bir süre orada ona şok içinde bakarak durdum.

Peter elindeki buruşuk kâğıda parmaklarıyla dokundu. “Lütfen bunların son birkaç haftada olmadığını söyle bana. Bana benim yaptığım bir şeyden dolayı olmadığını söyle.”

Yüzüne baktım. Ona baktım ve sanki susuzluktan ölüyormuş gibi içtim onu. Şok beni sessiz birine dönüştürdü. Elim kapıdan düştü. Ciğerlerim dönüp kapıya arkamı yaslarken havada sallanıyordu sanki. Çok sert çarptım ve ağırlığım kapının itilip açılmasını sağladı. Geriye düşmeye başladım. Peter bana yetişti. Elleri bileğimin etrafında kayd ve beni kendine doğru, yukarı çekti. Kapı kapandı. Beni bırakmadı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. Vücudunu sıkıca bana doğru bastırıyordu. Bakışlarımız karşılaştı.

“Bana iyi olduğunu söyleme. Öyle olmadığını biliyorum. Senin bir şeyin var.” Peter derin bir nefes aldı ve bakışlarını düşürdü. Tekrar başını kaldırıp baktığında, “Ve bunu anlayabiliyorum,” dedi.

Dudaklarım midemi boşaltacak gibi seğirdi. Ben de çenemi kapattım. Kafamı iki yana salladım ve kollarından

kurtulurcasına ittim. Peter geriye adım atmama izin vermedi. “Şiirin bir parçası senin hakkında. Diğer parçası değil.” Bir parçası Peter ve diğer parçası *onlar* hakkındaydı.

Vücudumun, çok uzun görünen ama yeterince uzun olmayan nefes alışverişlerimin fazlasıyla farkındaydım. O gece yaşandığından beri hakkında hiç konuşmamıştım.

Peter’ın gözleri yüzümde kilitli kalmaya devam etti. “Şiirinin başlangıçtaki bölümü - baştan başlamak, dokunaklı öpücükler, kızlara özgü kıkırdamalar - benimle mi ilgili?” Başımınla onayladım. Kendimden nefret ediyordum ama başımınla onayladım. “Açlıktan ölürcesine öpücükler, tırmalayan eller, bir şey vermeden almaların olduğu sonraki bölüm...” Zor nefes alıyordu. Peter’ın dudakları birbirini eziyordu tekrar konuşmadan önce. “Bu tecavüzle ilgili. Sidney, eğer sana bunu birisi yaptıysa...”

Ona doğru yaslandım. Yüzümü göğsüne bastırdım. Peter’ın kalbi çok hızlı atıyordu. “Onlar eski yaralar,” dedim. “Düşünmeden yazdım. Bu kâğıda dökülen şeyler.” Derin bir nefes alıp kendimi geriye ittim. Peter bıraktı beni. “Bu bölüm sen ve o geceki *kahvenle* ilgili değil.” Ağzımın bir kenarı yukarı kalkıp orantısız bir gülümseme oluşturdu. Gelmiş geçmiş en hüzünlü gülümsemeydi. Peter’ın ifadesi çok şey söylüyordu.

Uzun bir süre gözlerimi aradı. Artık birbirimize dokunmuyorduk. Dokunmayı dilerdim. Bir süre sonra Peter bana kâğıdı uzattı. “Hepsini okumadım. Görmem gerektiğini sanmıyorum. Ben...” Doğru kelimeyi arıyordu.

Kâğıdı alıp yırttım. “Sorun değil. İyiyim şimdi.” Bana inanmadığını belirten bir bakış attı bana. “Gerçekten, iyiyim. Atlattım. Neredeyse. Yani çoğu zaman. Bugün sadece aklıma geldiler, hepsi bu.”

“Neden? Ne oldu?”

Omuz silktim ve kitabımdaki mektubu hatırladım. “Onlardan ayrıldığımda ailemin bana nasıl kızdığını söylediğini hatırlıyor musun?” Başıyla onayladı. “Yani, doğru ama bu daha fazlasıydı.” Ona söyleyip söylememe konusunu aklımda düşünerek yüzüne baktım. Bana bakma şekli boğazımda düğümlenen kelimelerin çıkmasını sağlıyordu. Orada yıllarca takılıp kalmış olan kelimelerin...

Farkına varmadan hikâyemi anlattım ona. “Terk ettim. Buradan bursu alır almaz çantamı toplayıp yola koyuldum. Asla geri dönmedim. Aileme hiçbir şey anlatmadım. Facebook ya da Twitter kullanmıyorum. Beni bulamayacaklarından emin olduğum, hayal edebileceğim en kötü yeri seçtim. İsmimi değiştirmek dışında her şeyi yaptım. Sanırım işe yaradı. Kimse beni bulmadı. Kimse ne aradı, ne bir şey söyledi dört yıldır.”

Mektubu kitabımın arasından çektim ve parmaklarımın arasında tuttum. “Ta ki bugüne kadar. Ağabeyim bana bir mektup yollamış. Tam dersten önce aldım.” Çok konuşuyordum. Bunu ona söylememeliydim ama kendimi durduramıyordum.

Peter ben konuşurken beni izliyordu. Bundan kimseye bahsetmemiştim. Kimse tecavüze uğradığımı bilmiyordu. Kimse hiçbir şey bilmiyordu. Utançtan yüzüm kızardı ve ondan başka bir yöne doğru baktım. Peter’a mektubu uzattım ve sıranın üstüne oturdum. Bacaklarım önümde sallanıyordu.

Peter bana doğru bakmadan önce mektubu aldı ve elinde çevirdi. “Ne yapacaksın?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Atacağım. Adımı değiştireceğim.” Ayakkabılarıma bakıyordum.

“Seni incitti mi?” Peter ona baktığımda mektuba bakıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Öyle bir şey değildi. Aman Tanrım, ben...” Geveledim ve elimin üstüyle yüzümü ov-
dum. Peter’a baktığımda ona anlatmak istiyordum. Hiçbir
şey beni incitmeyecekmiş gibi mantıksız bir biçimde gü-
vende hissetmemi sağlıyordu.

“Kimseye anlatmadım, ailem dışında.” Bir anlığına
sessiz kaldım unutmak istediğim birçok şeyi hatırlayarak.
“Onu tanıyordum, bana...” *tecavüz edenî. Hâlâ* o kelimeyi
söyleyemiyordum.

Havayı içime çektim sanki yeterince yokmuş gibi ve Pe-
ter’dan uzak bir yere baktım. “Çıkıyorduk. Seks için henüz
hazır değildim. O hazırды. İstedğini aldı. Yine olsa yine ya-
pardım dedi - kimse bana inanmazdı.”

“İlk kez olduktan sonra annemi buldum. Ona anlattım.
Annem babama söyledi. Hiçbir şey yapmadılar. Çıktığımızı-
zı, belki de onu yanlış anladığımı ya da yanlış yönlendir-
miş olabileceğimi söylediler. Ağabeyim öğrendi – en yakın
arkadaşıyla çıkıyordum - ve arkadaşının asla böyle bir şey
yapmayacağını söyledi. Beni suçladılar. Hepsi. Benim su-
çum olduğunu söylediler.” Bakışım yukarı yöneldi ve Pe-
ter’inkiyle birleşti. “Okuldaki son yılımdı.” Gülümsedim
ama kızgınlıktan. “Henüz en kötü kısmını bilmiyorsun. An-
nem ve babam bana bunu yapan çocuğu sevdiler. Bu olay-
dan sonra bizi bir arada tutmaya çalıştılar.”

“Yani, bu durmadı mı?” Peter kollarını kucağında kavuş-
turdu. Kasları tişörtünün altından çıkıntı yapıyordu.

Kafamı iki yana salladım. “Hayır.” Sesim bir fısıltıydı.
Anılar bana çarpıyordu. Sanki gerçekten oradaymış gibi

gümüşi bir parıltı görüyordum. Hikâye çok daha karanlıktı. Parmaklarım yarımı saklayan kolyemi hissederek boğazıma dokundu. Ona bu kısmı anlatamazdım. Yeniden o anı yaşamayı reddettim. Düşünceleri geri ittim. Sesim yumuşaktı. Ellerimi kucağıma doladım. “Ne yapacağımı bilmiyordum. Ondan kaçamıyordum. Başka kimseye anlatamadım. Annem ve babam bana inanmadı, arkadaşlarım neden inanacaktı ki?”

“Yani üniversitemi değiştirdim kimseye bir şey söylemeden. Burayı buldum ve bana ihtiyacım olan her şeyi verdiler. Kaçtım ve geriye bakmadım.”

Peter uzun bir süre bir şey söylemedi. “Zor bir hayatın oldu şimdiye kadar ve ben daha da zorlaştırdım.” Mavi bakışları beni bölüyordu. “Üzgünüm.”

Özrünü bertaraf ettim. “Herhangi bir şey için özür dilemek zorunda değilsin.”

Peter kollarını beline dolarken başını salladı. “Seninle ilk tanıştığım gece seni kandırdım. Ben de bazı şeyler geçirmiştim ama yapmamalıydım ve kesinlikle gitmeni istemmeliydim.”

“İstemedin.”

“Kıçına tekme vurmakla eşdeğer bir hareketti.” Peter iç çekti ve ellerini saçlarına götürdü. “Dinle, bu bir baha ne değil ama bilmen gerekir ki sorun sen değildin. Bir yıl kadar önce bir şey oldu. Birini kaybettim. Henüz onu unutamadım.” Sesi çatırdıyordu. Bana bakmadı. “Hayatıma devam etmeye çalıştım ve ben - ben yapamadım. Tanıştığımız gece olan buydu. Sana daha sonra bunu anlatamadım. Tüm hikâyeyi şimdi anlatabileceğimden de emin değilim.”

Sıramdan kayıp indim ve Peter’a yürüdüm. Elimi eline

koyarak, “O zaman anlatma,” dedim. Sesindeki acıyı duyuyordum. “Burada bir arkadaşın var, biliyorsun. Lanet olası üniversite yönergeleri.”

Peter sırttı ve yüzüme doğru baktı. “Beni önemsiyor musun?”

“Belki. Birazcık.” Parmaklarımı çok bitişik tutarak sırttım. Gülümsedi. “Yani, bu tamamen doğru değil. Senden hoşlanıyor olabilir...”

Peter sözümü kesti. “Benden *hoşlanmak* mı?” Şimdi Peter o kadar geniş sırtıyordu ki gamzeleri ortaya çıkmıştı.

“Öyle değil.”

“Hayır, sen söyledin. Lanet olası üniversite. Benden hoşlanıyorsun. *Hoşlanıyorsun*. Hoşlanıyorsun.” Peter kaşlarını oynatıyor, tüm enerjisiyle gülüyordu.

“Demedim!”

“İnanıyorum ki dedin.”

“Çok adisin.”

“Ne dersen de, güzelim ama benden hoşlandığını biliyorum.” Peter elleri arkasında zıplaya zıplaya masasının arkasına yürüdü.

“Çok küstahsın. Benim senden hoşlandığımı ne düşündürdü sana? Belki de sadece arkadaşça davranıyordum.”

“Hmm hmm,” dedi oturduktan sonra kâğıtları karıştırarak. Peter kafasını kaldırıp bana bakınca, “Her ne kadar ben buna üstsüz ve kucağımda olmak demeyi tercih etsem de gerçekten de çok arkadaşçaydın.” Ağzım açık kaldı. Peter sırttı. “Ah, Tanrım. Bu tür arkadaşlığın senin tipik davranışın olduğundan korkuyordum. Yüzüne bakınca durumun böyle olmadığını düşünüyorum.” Peter bana baktı. Sesin-

deki tedirginliği hissediyordum. Bana bu konuda sataşp sataşmaması gerektiğini merak ediyordu ama sataşmasından memnundum. Sonunda bu saçma durum açıklığa kavuşmuştu.

“O gece yeni bir şey deniyordum. Hoşuna gitmiş görünüyordun.” Bir sıcaklık yüzüme yayıldı ve muzip sırıtışımı saklayamadım.

Bana göz kırptı. “Benim hoşuma gitti.”

“Adi.”

“Seksi.”

“Aşağılık.”

“Güzel.”

“Aaahh!” dedim ve ayağımı yere vurdum.

Peter güldü. “Sinirini mi çıkarıyorsun? Cidden, Bayan Colleli?” Peter kafasını yana yatırıp bana baktı. Bir kâğıda bir not düşüyordu ve ders planlarını çantasının arkasında gizliyordu.

“Beni çıldırtıyorsun.”

“Sana yağcılık yaramıyor.” Peter eşyalarını topladı ve ekledi: “Haydi ama.”

“Nereye?” Sanki bu denli çok gülmeye devam edersem yüzümü dağıtmam gerekebilirmiş gibi hafiflemiş ve mutlu hissediyordum. Peter içimdeki cevheri ortaya çıkarıyordu. Sataşma bir süre daha sürdü ama bugünden önceki bir bakıma çıplak gecemizle alakalı bir ima yoktu. Nasıl yaptı bilmiyorum ama Peter şeytanlarımı kovmuştu. Yaşadıklarımın tekrar başa çıkabileceğim gibi hissediyordum ve gerçekten nereye gitmek istediğini merak ediyordum.

“Bana bir yemek ve bir kadeh şarap borçlusun. Ben süre-

rim.” Peter kapıdan çıktı ve bana döndü. Gitmek istiyordum ama bunu yapmamalıydık. Tereddüt ettim. Peter alaycı bir şekilde güldü. “Üniversiteyi lanetlemene ne oldu? Gerçekten sadece havlayıp ısırmayan einsten misin?”

“Seni ısıracam.” Homurdanıp eşyalarımı topladım.

Peter sırttı. “Isırmalısın. Çok tatlıyım – şeker gibi.”

“Kendini muhtemelen çikolata içinde tasvir ettin.”

“İşe yarardı ama hayır. Devam eden doğal bir tatlılığa sahibim.” Bana doğru sırttı.

“Devam eden doğal bir sinir bozuculuğun var. Son birkaç haftadır tutuyordun herhâlde?”

“Tadwick’in yerine geldiğimden beri neredeyse iki kelime bile etmedin benimle. Beni mektup açacağıyla hadım edeceksin sandım.”

Tükürüğümde boğuluyordum ve konuşmadan önce göğsüme vurdum. “Öyle düşünmedin!”

Peter omuz silkti ve gitmemiz gerektiğini belirtircesine elini kapıya koydu. “Sınıf ne olacak?”

“Masada talimatlar var. Daha sonra gelip kâğıtları toplayacağım.”

“Üniversite ne olacak? Gerçekten, Peter, işini kaybetmeni istemiyorum.”

“Kaybetmeyeceğim. Öğrencilerimle akşam yemeği yiyebilirim. Bu yasak değil.” Peter bir anlığına ciddiye. “Sana diğer gece ne olduğunu anlatacağım. Bunu borçluyum sana.”

Bana hiçbir şey borçlu değildi ama hikâyesini dinlemek istiyordum. Neyi olduğunu bilmek istiyordum. Hangi tür bir adamın hazır kucağındaki bir kızla seks yapmayacağını bilmek istiyordum. Peter’la ilgili bir şey vardı, yüzeyin al-

tında karanlık bir şey. Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk. Belki de onun hayatı da benimki gibi rezaletti.

Yavaşça başımla onaylayarak, sınıftan çıkıp onu takip ettim.

On Üçüncü Bölüm

O gece tanıştığımız restorana gittik. Bu gece oldukça boştu mekân. Bu saatte ve hafta içi olması nedeniyle neredeyse kimse yoktu. Garson bizi arka tarafta şöminenin uzak tarafında bir yere oturttu. Koltuğumdan baktığımda restoranın geri kalanını göremiyordum. Bu biraz daha rahatlamama yardımcı oluyordu. Millie nerede olduğumu bilse sonunu duymama izin vermezdi.

Peter koltuğuna yerleşti ve içeceklerimizin siparişini verdik. Amber rengi içkisinden bir yudum aldı ve “Tanıştığımız gece hakkında-” dedi.

Konuşmaya başladığında yarım bir yudum almaktaydım kadehimden. Kafamı salladım ve ağzımdaki şarabı yuttum. “Peter, dur. Gerçekten. Bunun için gelmedim buraya.” Geceyi tekrar mahvetmek istemiyordum.

“O zaman ne için geldin?” Peter nedenini bilmiyormuşçasına ciddiymi.

“Çünkü açım... ve belki de senden hoşlandığım için. Bunu ortaya koymuştuk zaten, değil mi?” Ona doğru, Peter’ın o kendi gamsız hâline dönmesini umarak gülümse dim.

Peter kadehimi dudaklarıma doğru kaldırırken beni izliyordu. “Muhteşemsin.”

“Öyleyim, değil mi?” Gülümsedim ona. “Bir kadeh şarabı elimde tutabiliyorum. Yihuu!” Kadehimi sapından tutup parmaklarım arasında döndürdüm. İçindeki şarap döndü ama dökülmedi.

Peter bana doğru gülümsedi. Gözlerinin kenarları bunu yaptığında, eğlendiğinde buruşuyordu. “Kastettiğim bu değildi ama kadeh tutuş tekniğin muazzam.”

Güldüm. Ne olduğunu bilmiyorum ama Peter’da içimi rahatlatan bir şeyler vardı. Sanki onu hep tanıyor gibi, sanki ne söylesem anlayacak gibiydi. Hiçbir mantıklı tarafı yoktu bunun.

Salatamız geldi. Garson önümüze bırakıp ayrıldı. Yemek lezzetli görünüyordu.

Çatalımı uzatırken, “Geçen seferinde burada bir şey yemedim. Bir bakıma çılgına döndüm ve garsona saldırdım,” dedim.

Çatalıyla bir parça yeşillik aldı ve durdu. “Yok artık.”

“Cidden. Buluştuğum çocuğun eli kolu durmuyordu. Tahammül etmeye çalışıyordum ama çıldırdım. Oturma bölümünden, sanki yangın çıkmış gibi dışarı fırladım sonunda. Şu ötede duran çocukla çarpıştım.” Aynı garson mekânın öteki tarafında barda duruyordu. “Tepsisi ağır çekimde yere düştü. Yemeğimi hazırlarken kesin içine tükürüyordur.”

Peter’ın gülümsemesi kayboldu. “Sana dokunmaya çalışan birine neden tahammül ediyordun ki?”

Omuz silkip çatalımı salataya batırdım. “Çünkü normal olmak istiyorum. Sen belki fark etmedin ama bir bakıma dağılmış durumdayım.”

Peter bana hüzünle baktı. “Aslında, senin biraz anormal olduğunu fark ettim. Özellikle anormal büyüklükte gözlerin var. Işıldıyorlar. Ve ağzın - yani bariz kusurlu diyelim.” Peter sırtıttı ve çatalını aldı.

“Kes sesini.” Güldüm ve başımı iki yana salladım.

Peter gülümsedi ve konuşurken çatalını salladı. “Normal olmak abartılan bir şey. Normal olmak sana ne verir? Aptal bir koca, iki buçuk çocuk, bir köpek ve bir ev. Gerçekten istediğin bunlar mı? Yani o çocuklardan biri gerçekten komik görünecek bu arada, yarıya bölünmüş gibi. Kim yarım bir çocuk ister ki?”

Güldüm ama gülümsemem çabucak kayboldu. Peter’la onu tanıyor gibi, onu hep tanıyormuş gibi konuşuyordum. Ne düşünür diye endişelenmiyordum. Saygımı ve güvenimin birçoğunu sınıfta önceden kazanmıştı. Beni yargılamıyordu. Beni suçlamıyordu. Daha önce hiç böyle bir arkadaşım olmamıştı, yani erkek olarak. Çoğu zaman erkeklerin yanında ağzımı kapardım. Beni tanımlarını ya da ne olduğunu bilmelerini istemezdim. Bunlarla uğraşmak istemezdim. Bir şekilde bunlarla uğraşmam için yardım etti ve önceleri bana zarar veren duygularım kayboldu. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum.

“Artık ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. Buna alışkınım. Ancak bu normal olmakla anlatmak istediğim şey değil. O şey olduğundan beri,” diyerek zorlukla yutkundum ve çok uzun bir süre sustum. “Haydi, diyelim ki problemlerim var. Kimseye yaklaşamıyorum. Sanki bu durumlarda kendimi zorlarsam, her şey daha iyi olacak gibi geliyor.” Ona bakmadım. Tanıştığımız o gece onunla seks yapmak için kendimi zorlamıştım. Seksiydi ve ona dokunmak güzeldi, ancak tüm kalbimle bunu istemiyordum.

Peter'in yüzü allak bullak olmuştu. Anlamıyordu. "Aslında sevmediğim birisiyle yatarsan sana olanları atlabileceğini mi düşünüyordun?"

Gözlerimi devirdim. "Ya, sen şimdi öyle söyleyince aptalca görünüyor."

Peter ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Zaten aptalca."

"Oo, bu çok dobraydı." Salatamı karıştırıp ağzıma sokuşturdum.

"Bazen dobralık daha iyidir. Şimdi söyle bana, o adamın seni kirletmesine izin verdikten sonra ne oldu? Tekrar buna izin mi verdin?"

Ona baktım. Beni sandalyemde kımıldatmasına rağmen iyi soruydu. Bakışlarımı salatama uzunca bir süre kilitledim ama Peter'in bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bakışları çok derindi. Salatayı karıştırdım. Peter tekrar yemeye başladı.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir şeyleri silmeye yarayacağını ummuştum. Biliyorsun işte, anıları aklımda iyice geriye itmek. Ondan beri kimse olmadı. Bunun işe yarayacağını düşündüm."

Peter yemeyi bıraktı. Gözlerini kocaman açılmıştı. Bana garip bir şekilde bakıyordu. Sesi düşüktü. "Bu benimle yaptığın şey miydi?" Cevap vermedim. Peter gülümseyerek kafasını salladı. Salatayı uzağa iterek geriye doğru yaslandı. "Tamam, samimi olacağım." Dudaklarını birbirine bastırarak of çekti. Elleri masadaydı. İşaret parmağıyla masaya vuruyordu gergin bir şekilde. "Ben de aynı şeyi yapıyordum."

Başımı yana eğdim ve "Evet, öyledir," dedim.

Muzırca gülümsedi. “Akli başında dediklerinden değim.”

“Kimin?”

“Bilmiyorum,” diye omuz silkti. “Herkes. Annem, babam, kız kardeşim, kuzenlerim. İyi durumda ve beni tanıyan diğerk herkes. Bu işi kabul edip geldim hemen. Hayatımın kararacağını düşünüyorlar, özellikle o şey olduktan sonra.” Bardağındaki amber renkli içkisini salladı ve bir dikişte içti.

Bardağı masaya koydu. Gözleri bana ya da başka bir şeye odaklanmıyordu. Sanki anılarda kaybolmuş gibiydi. “Biz - ben ve Gina- New York’ta, Noel hazırlıklarına bakıyorduk. Radio City’ye ve sonra akşam yemeğine gittik. Sonrasında geç olmuştu. Ayrılmaya hazırda ama ben daha Rockefeller Center’a gitmek istiyordum. Dizlerimin üstüne çöküp ona evlenme teklif etmek istiyordum.”

Gülümsedi. Neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Bu gülüşü biliyordum. Kusurlu bir anı, mutlu olması gereken ama o yöne doğru gitmeyen bir şeydi. Kelimeler güçlkle ağzından çıkarken hikâyesinin ağırlığını hissedebiliyordum. Boğazını temizledi, gözleri benimkilere kilitlendi. “Rockefeller’a gitme konusunda onu ikna ettim. Çok heyecanlıydım. Evlenme teklif etmek için bekleyemiyordum. Ertesi gün bir kez daha gitmek istemiyordum. O gece, Noel ağacı ışıl ışılken sormak istiyordum. Gina, Noel zamanını çok severdi. Eminim buna bayılırdı.”

“Neyse, oraya gittik. Alan oldukça tenhaydı. Saat geç olmuştu. Gina Noel ağacına bakarken ben yüzüğü çıkardım. Ağacın diğerk tarafında birkaç insan vardı ancak bizi göremezdiler. Dizimin üzerine çöktüm ve yüzüğü uzattım.” Zorlukla nefes alıyordu. Alnındaki çizgiler buruşmuştu. Bu

hatıranın acısını sanki şimdi tekrar yaşıyormuş gibi yüzünden okuyabiliyordum. Onu durdurmak istedim. Konuşmak sanki ona zarar veriyordu. Elimi ona uzatıp elini tutmak istedim ama donup kalmıştım.

Bana baktı. Buruk bir gülümsemesi vardı. “Bu konuda benden daha iyisin. Bir yıldır bunu aşmaya çalışıyorum ama daha anlatamıyorum bile.”

“Peter,” dedim eline dokunarak. Gözlerinin içine baktım. “Şu gerçekten seksi olan çocuk bana küçük bir tavsiyede bulundu - hazır değilsen, bir şeyler için acele etmek saçma.”

Güçlü bir kahkaha attı. Öyle ki göğsü sallanıyordu. Bakışlarını elime indirdi. “O çocuk genellikle itin teki ya da ona benzer bir şey diyorlar.” Bana koyu renk kaşlarının altından göz kırptı. Ağzım güçlkle açıldı. “Doğru duymuşsun. O tam bir it, tümüyle tatlı, düşünceli bir it. Gerçekten de itlerin en iyisi.” Bunları söylerken yavaşça gülümsüyordum.

“Ahh, boşuna yağcılık yaptın.”

Şarap kadehimi elime aldım. “Eğer gerçekten doğruysa, yağcılık değil. İyi bir adamsın sen. İyileşmek zaman alır. Herkes için aynı değildir. Herkesi aynı şekilde etkilemez.”

“Bunu aileme de söyle.”

“Aileni siktir et. Bunu - sana ne olduğunu - anlamazlar. Sen anlarsın. Ne olduğunu ve bunun sana ne yaptığını ancak sen anlarsın. Kendini hazır hissettiğinde bu konuyu konuşalım. Hazır olduğunda hayatına devam et.” Şarabımı bitirip masaya koydum.

“Öğüt vermek dinlemekten daha kolay, değil mi?” Peter bir anlığına beni izledi. Gözleri yüzümde gezindi ve tekrar ellerimize indi. Avcum hâlâ elindeydi. “Ee?”

Baktığı yere bakıp gözlerimi kaçırdım. “Üzgünüm.” Elimi çekmeye çalıştım ama Peter tutmaya devam etti.

“Ben değilim.” Peter ellerimi dudaklarına götürdü ve tenime küçük bir öpücük kondurdu. İçim titredi. Başını kaldırıp bana gülümsedi. “Ortada kapana kısıldık, biliyorsun. Arkadaş değiliz ama daha ilerisine de gidemiyoruz.”

Elimi aradan çektim ve başımla onayladım. “Biliyorum,” dedim yavaşça. “Olduğumuz yer iyi. Uzunca zamandır olduğum yerden daha iyi bir yer.” Hiç tanımadığım bir adamla yatağa gitmeye çalışmıyordum. Herhangi biriyle yapmak istemediğim bir şeyi yapmıyordum. O an mükemmel, hiç bozulmamış hissediyordum. Belki de sağlam bir şekilde durumumdan kurtulabilirim gibi hissediyordum. İçim umutla doldu ve tüm bu gülmelerim gerçektir. İlk kez, uzunca bir süredir, iyi olacağımı hissediyordum.

On Dördüncü Bölüm

Birkaç gün sonra öğle yemeğinde salata ve biraz fırında tavuk alıp Tia'nın yanına oturdum. Millie daha gelmemiştii. "Selam. Mekik çekme antrenmanları nasıl gidiyor?"

Bana baktı. "Kötü. Kaydı dün gece tekrar yapmaya çalıştım. O kadar ağrım yok bugün ama yine de boktan." Meyve tabağıyla oynuyor, süzme peynirini dürtüyordu. "Neyse, boş ver. Midem kazınıyor ve tavuk iyi görünüyor. Hemen geliyorum." Tia yüzünü buruşturdu ayağa kalkarken. Elleri, yavaş adımlarla gidip bir tavuk tabağı almadan önce mide-sinde geziniyordu.

Bir saniye kadar yalnızdım. Yüzünü görmeden önce sesini duydum. "Selam, hayatım," dedi Dusty ve yanıma kaykıldı. "Bir şeyler duydum ve senin de duymak isteyeceğini düşündüm." Yanıma oturması nasıl bir yüzüzlük örneği diye düşünerek ona baktım. Yanaştı ve sesini alçalttı. "Hakkında son derece pis dedikodular uçuşuyor etrafta." Memnun görünüyordu. Bakışlarıyla - göğüslerimde uzunca vakit geçirerek - beni süzdü.

Bu de ne şimdi? Cidden kızdırırcasına asabımı bozuyor-du. Ondan nefret etmiyor ama sevmiyordum da. Ona bakarak, "Sana adabı kim öğretti? Bana telefonunu ver." diye

tersledim. Çatalımı kaldırıp avcuma aldım. Bana gülümserken çatalla onu dürttüm. “Haydi. Ver bana.”

Dusty sırtıttı ve telefonunu çıkardı. “Bu aşağı yukarı dedikodu. Geçen gece birden sapsarı kesilmenden herkes hamile olduğunu ve bunu yapanın da o profesör olduğunu düşündü.

Eşek herif! Rehberini aşağı doğru tarayarak özellikle birini arıyordum. “Bir kızı nasıl pohpohlayacağını cidden biliyorsun. Beni şişko ve sürtük olarak nitelendirdin aynı cümlede.” Başparmağımla rehberdeki bir numaraya bastım ve aradım.

Dusty sonunda Angry Birds oynamadığımı fark etti. “Hey, ne yapıyorsun?”

İşaret parmağımla kaldırıp onu susturdum. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra biri cevap verdi. “Selam, ben Sidney Colleli. Burada oğlunuzla oturuyorum. Düşündüm ki adabından dolayı dehşete düşmüş olmalısınız. Gerçekten adap kurallarına, ben kafasına tepsimi yapıştırmadan önce ihtiyacı var.” Annesinin cep telefonunu aramıştım.

İyi birine benziyordu ama Dusty’nin ince bedeni sanki yarı yarıya incelmış bir şekilde hızlı ve derin derin nefes alıyordu. “Annemi aradın!” diye tısladı.

Aldırış etmeden, başımla onayladım ve annesinin dediklerini dinledim. “Evet, hı hı, tam yanımda şu an.” Dusty’ye baktım, gözlerimi açtım ve gülümsedim.

“Kapa telefonu!” diye atladı telefona Dusty, telefonu benden uzaklaştırmaya çalışarak.

Ellerine vurarak telefona ulaşmasını engelledim. “Duydunuz mu? Biliyorum. Az önce bana dediklerine kıyasla bu dediği daha kibar kalıyor.”

“Sidney!” diye bağırdı Dusty telefonu almaya çalışarak, fakat almasına izin vermedim.

“Evet,” diye devam ettim annesiyle sohbetimize. “Geçen hafta sınıfta hastalandım. Sabah bulantısı olduğunu ima etti ve profesörü suçladı. Hı hı... Lütfen, bu harika olur. Ah, yapacağım,” diye güldüm. “Sizinle konuşmak da çok güzeldi,” diyerek telefonu Dusty’ye uzattım.

iPhone’a sanki zehirliymiş gibi baktı. “İğrençsin.”

“Evet, şey bunu annene söyle.” Sırttım ve yemeğime döndüm. Annesine bunun bir şaka olduğunu anlatmaya çalışarak çekip gitti.

Tia bir tabak tavuk ve takoyla oturdu. “Ne kaçırdım ben?”

“Tekrarlamaya değmez.”

Tia Dusty’nin arkasından baktı. “Bu çocuk itin teki. Millie’nin onu sana neden ayarlamaya çalıştığını bilmiyorum.”

Omuz silkip tavuğumu yedim. “Millie işte.”

“Kim benim hakkımda konuşuyor bakayım?” diye sorarak yanıma oturdu Millie yüzünde büyük bir gülümsemeyle. Bu gülüş ödümü kopardı. “Tahmin et bu gece hangi gece!”

“Ah, kahretsin. Millie ben gelmiyorum. Son dört sefer geldim.”

Kımıldamadan oturamayacak kadar heyecanlıymış gibi sandalyesinde hopyayıp zıplıyordu. “Ama gelmek zorundasın. Eşli danslar kulübü sensiz aynı olmaz.”

“Sensiz bir kulüp bile olmaz,” dedi Tia dirseğiyle dürterek ve bir yandan da tavuğun butunu kemirerek. Beklentilere rağmen kulüpte acınacak derecede az insan vardı hâlâ.

Millie ona ters ters bakarak, “Sen de gelmelisin. biliyorsun. Bir kulübü başlatmak çok zor,” dedi.

Gölerek, "Gelmelisin. Sen ve Jack tatlı bir çift olurdu-
nuz," diye sataştım Tia'ya.

Tia gerildi. "Jack Ewing mi? O da mı orada?"

Millie bana doğru gülümsedi ve başıyla onayladı. Sarı
bukleleri öne ve geriye doğru sallandı. "Herhâlde ve bir
partnere ihtiyacı var."

Ağzı yemek dolu bir hâlde, "Nasıl dans edileceğini bil-
miyorum," dedi Tia. "Aptal gibi görünürüm."

Millie sırtıttı ve kollarını omuzlarımdan sertçe kavraya-
rak doladı. "Sidney bize öğretebilir!" Neredeyse düşün-
duk sandalyeden. Onu ittim ve manyak gibi bir kahkaha
attı.

Kahretsin. Başımı bu belaya ben sokmuştum. Dramatik
bir biçimde iç çektim ve gözlerimi ona doğru kıstım. "Çok
adisin."

"Beni sevdiğini biliyorsun," diyerek ciyakladı. Gülüm-
sesi o kadar genişti ki tüm dişlerini görebiliyordum. "Ee,
bize bu geceki dersten önce bir şeyler öğretiyorsun, değil
mi?"

Millie ellerini çenesinin altına bastırdı. Tia beni gözle-
rindeki umut dolu bakışlarla izliyordu. Geçen seneden beri
Jack Ewing'den hoşlanıyordu. Gardım düştü. "Tabii, neden
olmasın?"

On Beşinci Bölüm

Mektup hâlâ İngilizce kitabımın arasındaydı. Dersten beridir bakmamıştım ve şimdi bir öcü tarafından ele geçirilmiş gibi davranıyordum. Kitabı dolabımda tüm kıyafetlerimin altına gizledim unutmaya çalışarak. Mektubun başka bir şeye değmesini dahi istemiyordum ama onu atmaya da yanaşamadım. Ağabeyim aşağılık herfin tekiydi ama beni bulmuştu. Bu bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu. Onlara kötü bir şey olsun istemezdim. Benim tarafımda olmayışları, beni savunmuş olmamaları hâlâ acı veriyordu ama zarar görmelerini istemezdim.

Ancak sorun şu ki eğer o mektubu açarsam her şey yeniden başlayacaktı. Bu acıyla baş edebileceğimi düşünmüyordum. Bir şeyleri yeniden kurcalamak istemiyordum. Neden kaçtığımı onlara anlatmak istemiyordum. Sadece hayatımın o kısmının bitmesini istiyordum ama bitmiyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu, çünkü hâlâ nahoş ve davetsiz bir şekilde bir anda ortaya çıkmaya devam ediyordu. Ayrıca aşağılık eski erkek arkadaşım ağabeyimin en yakın arkadaşıydı. Hâlâ öyle olup olmadığını bilmiyordum ama onunla herhangi bir bağlantı kurmayı hiç istemiyordum.

dum. Hepsi benim için birer ölüydü artık. Oradaki bütün hayatım yanıp kül olmuştu oradan ayrıldığımda.

Telefonum beni düşüncelerden çıkarırcasına cırladı. Ek-rana baktım. Peter'dı.

Saat altıyı çeyrek geçe spor salonunda buluşalım. Yeni bir hareket buldum, deneyebiliriz.

Dans hakkında konuşuyoruz, değil mi? diye cevap yazdım.

Hehehe. Kesinlikle kahve dâhil değil.

Bu beni güldürdü. *Tamamdır. Orada olacağım. Görüşmek üzere,* diye yazdım.

Depresif saatler yeter artık. Saat geç oluyordu. Millie'ye, kulübe gitmeden önce ona ve Tia'ya bazı temel hareketleri göstereceğimi söylemiştim. Aşağıda beni bekliyorlardı. Yoga pantolonumu giyip saçımı dağınık atkuyruğu yaptım. Makyajım yoktu. Başka bir deyişle yataktan yeni çıkmış gibi görünüyordum. Aşağıya, elimde bantlı topuklu ayakkabılarım, ayağымda çoraplarla sessizce indim.

Millie yurt müdüründen büyük oturma odasını kapmıştı. Bu sayede birbirimize oldukça az çarpacaktık. Geçen haftaki dansa bakılırsa kulüpteki çoğu kişinin hâlâ tekmeliklere ihtiyacı vardı.

Oturma odasına gerçekten dikkat etmeden girdim. İçeri baktığımda yürümeyi kestim ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. İkidenden daha fazla kız içeride ayakta bekliyordu. Yirmiden fazlalardı. "Millie!" Kafamı bir uçtan bir uca çevirip onu aradım.

Millie önümde belirdi. Miss America yarışmasını kazanmış gibi sırıtıyordu. "Bu harika, değil mi?"

"Sadece sen, ben ve Tia olacağız demiştin," diye tersledim.

Kızgın olduğumu fark etti. “Ne? Daha çok kişi daha iyi değil midir? Daha çok kız demek kulüp daha çok erkeği cezbedecek demek diye düşündüm ve bu kötü bir şey değil, öyle değil mi? Belki birkaç özel dansçı buluruz ve böylece sen de her seferinde Dr. Granz ile dans etmek zorunda kalmazsın,” diye göz kırptı bana. Ağzım açık kalmış bir şekilde ona baktım. Bununla neyi kastettiğini merak ediyordum ama sormadım.

“Hâlâ adisin.” Millie güldü. Millie’ye adisin demek bir şekilde ona bir şeyler yapacağım demekle eş değer bir şeydi.

Bana sarıldı. Kaskatı kesildim kollarının arasında. “Pardon! Sarılmak yok kuralını unuttum.” Elini kaldırıp bana şakadan vurdu. Odanın önüne geçip beni tanıtırken gözlerimi devirdim.

Millie’yle tanıştığım vakit tam bir kucaklama delisiydi. Her şeye sarılırdı. Ben sarılmazdım. Sonrasında sarılmaların ölüm ve uzun süreli ayrılıklar için rezerve edildiği konusunda bir uzlaşmaya vardık. Bu kadardı. En azından bunun bizim anlaşmamız olduğunu düşünüyordum. Görünüşe bakılırsa daha sıklıkla sarılma çalmanın yolunu bulmuştu. Millie vur-kaç bir kucaklayıcıya dönüşmüştü. Neden kolayca benden vazgeçmediğini bilmiyordum.

Millie herkesin dikkatini topladı; Eşli Danslar Kulübü’nü, yeni bir şeye başlamanın ne kadar zor olduğunu açıklıyordu. Onlara temel şeylerden ve sonrasında bu gece buluşulacağından bahsetti ve beni tanıttırdı. “Sidney bu konuda harika. Daha sonra kulübe gelmeli ve nasıl dans ettiğini görmelisiniz. Yemin ederim, inanılmaz olduğunu düşüneneceksiniz. Haydi, bakalım! Ayrıca giyinip kuşanmamıza degecek kadar çocuğun geleceğinden emin olacağım.”

“Giyinip kuşanıyor muyuz?” diye sordu birisi. Jen’di bu. İpek gibi siyah saçları ve yanmış teni olan Asyalı bir kızdı.

Ben ayakkabılarımı giyerken Millie kızlara dans kıyafetlerini açıktayp muhtemelen dolaplarında bu tarz kıyafetlerden çokça bulunduğunu söyledi. Çok aptal görünüyordum. Topuklu ayakkabı ve yoga pantolonu giyiniyordum. Gerçekten tuhaf görünüyordum. En azından hiç erkek yoktu. Kız yurdunun tek iyi tarafı buydu.

Milli konuşmasını bitirince, “Hepsi senindir,” dedi.

Sinirlerim kollarımı aşağı yukarı hareket ettirdi. Histerik kahkahalar ağzımdan çıkmak için zorluyordu beni. Topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdim. Millie cidden çok adiydi. Bakışım onun üzerinden geçti. Anlaşılan aklımlı okuyabiliyordu, çünkü dilini çıkartıp sadist bir maymun gibi sırttı.

“Tamam, kendi isteğiniz dışında buraya getirildiyse iki kere göz kırpn,” diye espri yaptım. Şaka yapıyordum ama birkaç kız göz kırptı. “Kahretsin, şaka yapıyordum.” Birkaç kişi güldü ve fark ettim ki onlar da gergindi. “Nasıl hissettiğinizi biliyorum, çünkü daha az kişi olacak diye bekliyordum ama elimizden gelenin en iyisini yapalım haydi.”

Millie, “Evet, sadece birkaç kişi olacağız gibi bir şey demiştım ama sadece birkaç kız olacağını öğrenince düşündüğümde daha fazla kişi geldi. Ancak söylemeliyim ki eşli danslar gerçekten eğlenceli bir şey. Egzersiz yapmak için harika bir yol; nefes kesici ve seksi ve hepsi bir arada. Dans etmek bir erkeği tanımak için bir yol. Salonda sizi nasıl yönlendirdiğinden sizi döndürme şekline kadarki her şey onun hakkında bir şey söyler. Brent hakkında birçok şey öğrendim. birbirimizi tekmelemeyi nihayet kestikten sonra,” diyerek güldü. Birkaç kız ona gülümsedi.

“Peki fırlatmalar?” diye sordu birisi. “Kızın havaya fırlatıldığı şeyler gördüm.”

“Fırlatmalar lunaparktaki hız trenine kemer bağlamadan binmek gibidir. Önce temel şeyleri bir öğrendikten sonra kulüp daha ileri şeylere geçecek. Pe... Dr. Granz ve ben genellikle etkinliğin başında ileri seviye şeyler sergiliyoruz. Neyi amaçladığınızı görmenize yardımcı oluyor. Eğer bu tarz şeyler size çekici geliyorsa, bunun için çalışabilirsiniz,” diye cevapladım.

Daha sonra temel şeylere geçtik. Kızları bir sıra yapıp adımlarını nasıl sayacaklarını göstermekle başladım. Yaptığımız tek şey buydu. Yaklaşık yarım saat boyunca saydık ve odada yolumuz boyunca hareket ettik. Dersin - ya da yaptığım her neyse - sonuna doğru kızlar eşleşti. Oldukça çok birbirlerini tekmeliyorlardı. Sanki yanlış öğretmişim gibi kafalarını kaldırıp bana bakıyorlardı.

“Bu olmuyor!” dedi Tia, Jen’in bacağını tekmelediğinde.

“Kahretsin!” diye lanet etti Jen ve yeniden denedi.

Elimi sallayarak, “Size kızların yapacağı bölüm öğretil-di. Bir erkekle dans edecekseniz. Erkeklerin yapacağı bölüm sizinkiyle aynı değil. Bu nedenle birbirinizi tekmeliyorsunuz. Dinleyin!” diye yüksek sesle konuştum. Ellerimi çarptım ve herkes durdu. “Daha sonra kulüpte arkadaşınızla dans etmek isterseniz, birinizin hareketlerinizi tutması gerekir ve erkek her zaman liderlik eder.”

“Bu çok cinsiyetçi bir şey!” diye bağırdı birisi odanın arkasından.

Gülümsedim. “Evet, öyle ve daha sonra bir erkekle dans ettiğinden emin olmalısın. Konsept sadece bir şey. Bunu harekete dökmek ise başka bir şey.” Kontrol manyağı bir

YARALI

insandım ama dans etmek başka bir şey. Bir süreliğine başka birinin liderlik etmesine izin vereceğin bir yer. El salladım ve sonra görüşürüz dedim.

On Altıncı Bölüm

Peter'ı görmeden önce yukarı çıkıp kıyafetlerimi değiştirmek için sadece yeteri kadar zamanım vardı. Merdivenlerden koşarak çıktım ve eşyalarımı aldım. Hızlıca duş aldıktan sonra saçımı dolgun, parlak bir atkuyruğu yaptım. Daha sonra ucuz bir markette bulduğum askılı elbiseyi çıkardım. Lacivert ve önünde aşağıya uzanan düğmeleri olan bir elbiseydi. V yakası beni iri yarı gösteriyordu. Bu kısmı hakkında ne düşündüğüme emin değildim ama çok güzel sarıyordu beni. Eteği bu dans için mükemmeldi. Değiştirsem mi diye düşündüm - göğüs dekoltesi biraz fazlaydı - ama geç kalıyordum. Hem diğer kızların giydiklerinden daha kötü olamazdı. Sadece genelde bu kadar dekolte şeyler giymezdim.

Elbisemin altına bisiklet taytı ve ardından topuklu ayakkabılarımı giydim. Kirpiklerime biraz rimel sürdükten sonra aynaya baktım. Yanaklarım al aldı. O neşesiz hal yoktu üzerimde artık. Gülümsüyordum. Gülümsemek için zorlanmıyordum ama sırtıyordum ve bunun Peter'dan dolayı olduğunu biliyordum. Bir yanım çıktığımız gece aramızdaki şeylerin ilerlemediğine memnundu. Harika bir arkadaşına dönüşmüştü. Eğer onunla yatmış olsaydım böyle olabilir miy-

dik emin değildim. Şey, tamam, dürüst olalım. Asla arkadaş olamazdık. Peter, vebalıymış gibi kaçtığım garip bir tanıdık olurdu.

Odadan çıktığım anda Tia'yla karşılaştık. Bornoz giyiyordu ve saçı havluya sarılıydı. Duştan odasına doğru dönüyordu. "Selam, şimdiden mi gidiyorsun kulübe?"

Başım la onayladım. "Evet, Dr. Granz siz gelmeden önce bir hareket üzerine çalışmak istedi."

Tia yan tarafa doğru hızlı bir göz attı. Gözleri koridoru taradıktan sonra bana doğru eğildi. "İkinizin aranızda bir şeyler mi oluyor?"

Bana sert bir şekilde vurmuş gibi geri çekildim. "Ne?"

"Özür dilerim, Sidney ama sormak zorundaydım. Herkes Dr. Granz'm ne kadar çekici olduğunu ve beraber ne çok vakit geçirdiğinizi söylüyor. Birisi sizi kütüphanede gördüğünü ve daha sonra şehrin öbür tarafındaki gösterişli yerde yemek yediğinizi söyledi." Omuzlarını silkti. "Çıldırılmış olduklarını, böyle bir şey yapmayacağını söyledim."

"Ama yine de sordun bana."

Başıyla onayladı. "Onunla erkenden, seksi olduğunu söylediğin dansı çalışmak için buluşuyorsun."

Çok yüksek sesle iç geçirdim. "Anlatmak istediğim bu değildi. Sizin için konuşuyordum."

"Yani bizim için seksi ama sizin için değil?"

"Öyle değil." Bunun için vaktim yoktu ve insanların neden bunu söyleyip durduklarını anlayamıyordum. "Kardeşinle dans edebilirsin, değil mi? Arada fark var."

"O senin kardeşin değil, Sid."

"Her neyse. Onunla yatmıyorum. Eğer sorduğun şey buysa." Çok sinirlenmişim. Bağırıp çağırmak istiyordum ve bunu yapamamak çok zordu. Konuşmamız devam eder-

ken çenemi kapalı tuttum, tuhaf olan da neden bu kadar kızgın olduğumu bilmememdi. İnsanlar Peter'a âşık olduğumu düşünse ne olurdu ki?

Ancak sorun bu değildi. Ona âşık olmak beni rahatsız etmiyordu. Beni rahatsız eden bu ima, bu münasebetsizlikti ve bu Peter'ı derde sokacaktı. Kimsenin onun ahlak anlayışını sorgulamasını istemiyordum. Benimkini sorgulayabilirlerdi. Elimi havada sallar ve dikkatlerin Peter'ın üzerinden çekilmesi için anormal ahlak anlayışım olduğunu söyledim. Belki de bunu yapmam lazımdı.

Gözlerim Tia'nın yüzüne kilitlendi. Dudaklarımda yalanı hissederek kaykıldım. Tia bana bakıp yaklaştı. "Ona çarpıldım, tamam. Ama o hiçbir şekilde teşvik etmiyor. Bu yüzden bu kadar çok bir aradayız. Onu takip ediyorum."

Ellerini çenesinin altında kenetledi ve ciyakladı. Sanki birisi bir domuzun üzerine basmış gibi bir ses çıktı. Çıkarıldığı ses devam ediyor, yükseliyor ve daha da yükseliyordu. Gülümsemeye ve onun yaptığı gibi zıplamaya çalıştım. "Söz veriyorum bunu kimseye anlatmayacağım ama bu çok heyecan verici bir şey. O senden çok yaşlı. Ah, yasak olduğu için de inanılmaz seksi. Adamın nasıl görüldüğünü bir an önce görmek istiyorum."

Tia'yı susturdum. "Sakin ol. Daha Millie'ye bile söylemedim. Hiçbir şey söyleme, tamam mı? Eğer bir şeyler garip görünüyorsa, bu benim suçum. Dinle, şimdi hemen gitmem lazım. Sonra görüşürüz." Saatiime bakıp Tia başka bir şey söyleyemeden önce koridora doğru fırladım.

"Haydi ama Peter. Sırnaş bana," dedim içimden eski

spor salonuna doğru giderken. Flört ettiğimi fark ettim ve bir anlığına kendimi aptal gibi hissettim. Bu hissin nereden geldiğini bilmiyordum. Onu gördüğümde sadece ona sataşmak ve Peter'in yanındayken alışmaya başladığım şakaları istiyordum.

Peter tribünlerde oturmuş telefonundan bir şeyler izliyordu. Ona doğru seslenince kafasını kaldırdı. "Colleli. Geç kaldın."

"İlgilenmem gereken bir şey vardı. Şimdi buradayım işte. Bana göstermek istediğin yeni dans neymiş?" Yanına oturup telefonuna baktım. Alışıldık hareketleri, sarılmalari, dönmeleri ve sıçrayışları olan eşli bir danstı. Oldukça iyi bir rutindi açıkçası.

"Sondaki sıçrayış. Tam çözemedim ve daha önce hiç böyle bir şey görmedim. İzle." Peter'in gözleri telefonun ekranına dönmeden önce yüzümün bir tarafını süzdü bir anlığına. Ekrandaki çift, şarkının sonuna doğru giderlerken ağızım açıldı. Gerçekten iyilerdi. Ölümcül dönüşü yaparlarken nefes nefese kaldım. Kadının saçı yere geçecek gibi oluyordu.

Bana göstermek istediği şeyin bu olup olmadığını sordum ama Peter, "Bu değil, izlemeye devam et," dedi.

İzledim. Müziğin ritmi arttıkça dansçılar var güçleriyle dans ediyorlardı. Son hareket hipnotize ediciydi. Kadın adamın kollarındaydı ve sonra kadını fırlatıyordu. Hustle dansının başka bir versiyonuna benziyordu ama sonra bir şey yaptılar ve kadın havalandı. Birdenbire beraberce indiler ve adam yay gibi tuttu kadını. İki dansçı da gülümsüyordu ve video durdu.

"Oha!" Sanki bunu görmemişim gibi gözümü kırptım.

"Değil mi?" dedi Peter şaşkın görünerek.

“Bu da neyin nesiydi? Yani, bir sürü çılgın dans gördüm ama bu harika görünüyordu. Ne yaptıklarından bile emin değilim.”

“Ben de. Bu yüzden sana göstermek istedim. Ben de oldukça çok hareket gördüm. Bu, başka şeylerin bir varyasyonu gibi, sanki hepsinin birleşimi gibi. O sondaki iniş, değiştirilmiş bir ölüm dönüşü gibi göründü.”

Ona baktım. “Bunun sahte olabileceğini fark ettin, değil mi? Yani nasıl o kadar yükseğe çıkabildi ki kadın? Adam onu yukarı atıyor gibi görünmedi ve kadın da zıplamış gibi görünmüyordu.”

Kafasını iki yana salladı. “Sahte değil. Bu New York’taki bir dans stüdyosu. Bu kayıt yeni öğrencileri çekmek için konmuş, yani sahte olmaması lazım.”

“Sonunu tekrar oynatsana.” Peter dansı geriye sardı ve tekrar oynattı. İkimiz de ekrana bakıp nasıl yaptıklarını anlamaya çalıştık. Bir başka problem de kamera açısının kötü olmasıydı. Yükselmeden hemen öncesinde ellerini göremiyordum. Kafamı salladım ve elimle ekranı gösterdim Peter’a bir şeyler diyormuşum gibi.

“Biliyorum,” diye kabul etti Peter. “Yapabiliriz diye umuyordum.” Ona *yok artık* dercesine bir bakış attım. “Ne, dönüş olmadan mı?”

“Başımın yere o kadar yakın olduğu bir hareket yapmıyorum seninle, dolayısıyla yok.”

“Neden olmasın? Atlayışlarda iyiysen bunu da yapabilirsin diye düşünmüştüm.”

Kafamı iki yana sallayıp sarı renkteki ahşap yüzeye baktım ve beni dönüşün ortasında düşürüp yüzümü parçalamasını düşündüm. “Hayır. Asla olmaz.”

“Asla olmaz?” Gülümsedi. “Tamam, öyleyse şimdi bunu yapmak zorundayız.” Peter elimi tuttu ve beni tribünlerin dışına çekti.

Güldüm ve kendimi ondan hızlıca çektim. “Daha nasıl yapılacağını sen bile bilmiyorsun. Ciddi olamazsın.”

“Ben her zaman ciddiye alırım.”

“Bu hiçbir zaman ciddi değilsin demek gibi.”

Güldü. “Evet, öyle de denebilir.” Peter kollarını kucağında kavuşturdu. Beyaz, takım elbise gömleği giyiyordu ama kravatını çıkarmıştı. Koyu kumaş pantolonu kalçasında daralıp yapışıyordu ve o golf ayakkabıları yine ayaklarımdaydı. “İniş yok mu? Kafa üstü iniş?”

“Yok, üzgünüm.”

“Ya sana bir kask veririm?” Peter’ın gözleri biraz fazla parlıyordu. Bana sataşıyordu.

“O zaman kesinlikle hayır dedim. Kask demek benim kafamı yere vuracaksın demek. Ayrıca benim harika giysimi de mahveder.” Elbisemin eteğinden tutup çektim reverans yapacakmış gibi uzattım.

“Ah,” dedi Peter bana doğru yürüyerek. Elini belime koydu ve müzik başladı. Beni kendine çekerek dans etmeye başladı. “Öyleyse bir olasılık var.”

“Hangi çeşit bir hayır aklını karıştırabilir acaba? İngilizce hocası olduğunu düşünüyordum. Gerçekten bununla ilgili bir problemin mi var?” Gülümsüyordum. Ona sataşmaya bayılıyordum. Peter’ın yüzü parıldı ve o da bana sataştı.

“Önce hayır dedin, sonra cüretkâr bir biçimde hayır dedin. Yani esneklik payı olduğunu düşünüyorum,” diyerek sırtıttı ve bileğimi çekti. Birlikte döndük, sonra yönlendir-

melerini takip ettim ve ondan uzağa atıldım. Peter beni geri çekti, göğsüne doğru dönerek hareket ettim ve dans devam etti.

Nefes alışverişim zorlaşmıştı. Dans hızlanıyordu. “Hiçbir şeyi kımıldatmayacağız.”

“Emin misin? Kaskla çok tatlı görünürdün. Tepesinde kırmızı bir fiyonk olan pembe bir kaskım var.” Dans etmeyi bıraktım ve orada durup ona dik dik bakmaya çalıştım ama Peter buna izin vermedi. “Durmak yok, Colleli.” Bileğimi yakaladı ve göğsüne doğru çekti beni. Kahretsin, çok güzel kokuyordu.

Salonda döndük, konuştuk ve birbirimize takıldık. Konu milyon çeşit farklı konuya dönüştü. Sonra, “Bana güveniyor musun?” diye sordu.

Yüzümdeki gülümseme söndü. Yüzüm terli bir parlaklıkla kaplıydı ve elbisem bedenime yapışmıştı. Gözlerinin içine baktım. Gözleri, asla sormayacağını düşündüğüm sorunun cevabını beklercesine benimkilere kilitliydi. “Ben... bilmiyorum.”

Peter başıyla onayladı ve kafasını eğip ayaklarına baktı. Kafasını yeniden kaldırdığında rezalet hissediyordum. San ki bu, ona muhtemelen diyebileceğim en kötü şeydi. “Bunu umuyorum.” Ayakkabısının burnunu salonun zeminine sürttü. Gömleği kırıkmış, göğsüne yapışmıştı.

“Neden?” diye sordum nefes alarak. Çok anlamsız görünüyordu. Ne önemi vardı ki?

Üzgün bir şekilde gülümsedi. “Bilmiyorum. Sana böyle bir şey sormamalıydım.”

“Bana her şeyi sorabilirsin.” Kafam eğik ellerime bakıyordum. Ellerim bir arada, işaret parmağımı büküyordum. “Sanırım, sana bir dereceye kadar güveniyorum, muhteme-

len herkese güvendiğimden daha çok, ancak bunun sorduğun şey olmadığını düşünüyorum.”

“Ne sorduğumu düşündün?” Çok yakınımdaydı. Aramızdaki mesafeyi kapatırcasına adım attı. Kafası eğik yüzüme bakıyor, beni çok yakından izliyordu. Bu içimi titretiyordu.

“Tam olarak sana güvenip güvenmediğimi sorduğunu düşündüm. Mesela bu fırlatma hareketinde. Her şeyde.” Kafamı iki yana salladım. “Hiç kimseye bir daha o şekilde güvenmeyeceğim.”

Sessizce başıyla onayladı. “Tam bir bilmecesin.”

Ağzımın kenarı havaya kalktı. “Belki de.”

“Güveniyorsun ama güvenmiyorsun. İçeri girmeme izin veriyorsun ama beni dışarıda tutmaya devam ediyorsun.” Bana bakma şekli beni heyecanlandırıyordu. Peter’ın bakışı çok derin, hassas ve korunmasızdı. Belki de yalan söylemişim? Hayır, benim içimi okuyabiliyordu. Bunun için dans etmemize ihtiyacı yoktu. Ellerini uzattı ve tuttum. Beni oda boyunca hafif bir valse yönlendirdi. Bu sayede yeniden nefes alabilecek duruma geldim.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordum Peter salon boyunca dansımıza yön verirken. Başıyla onayladı. “Dans etmeyi nerede öğrendin?”

Yüzünden sanki bir gölge geçti ve gülümsemesi kayboldu. “Gina. Kız arkadaşım. Ona nişanlım deyip duruyorum ama değildi.” Zorlukla nefes alıp nefesini verdi. Konuşurken alanın etrafında döndük. “Dans etmeyi severdi. Bense berbattım. Bana o öğretti.” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

“Sana iyi öğretmiş.”

Başıyla onayladı ve dudaklarına sahte bir gülümseme yayıldı. Eski anılarını bir süpürgeyle uzaklaştırmaya çalıştığını görebiliyordum. Sessizleşti. Dans ettik.

Beni yavaşça döndürdü. Elbisem dizimin etrafında kabadı. Beni pozisyonuma geri getirmeden önce kumaşın dalgalanmasını izledi. “Peki sen? Sana dans etmeyi kim öğretti?”

“Çoğunlukla kendim öğrendim. Beni dansa neyin çektiğini gerçekten bilmiyorum. Beden hocamla dansla ilgili bir birim kurmak hakkında konuşmuştuk lisede. Garip ama doğru. Yeniden voleybol oynamaktan daha iyi. Gün içinde yüzüme o kadar çok kez top çarpıyordu ki.”

Güldü. “Voleybol sana göre değil, değil mi?”

“Koordinasyon bana göre değil.”

“Ama dans ediyorsun.”

Ona gülümsedim. “Ve sen yönlendiriyorsun. Bu farklı bir şey. Bir kere toplar⁷ yok.” Yüzüm kızardı az önce ne dediğimi fark edince.

Peter pis pis güldü ve kafasını salladı. “Şey, belki seninle aynı fikirde olmayabilirim ama onlarla oynamadığımıza göre bunu söylememişsin gibi davranabilirim.”

Gülmemeye çalıştım ama bundan kendimi alıkoyamadım. Ellerimi kaçırıp ona vurmak istedim ama Peter beni daha sıkı tuttu. Beni o şekilde tutarken o çapkın bakışı yüzümden süzüldü. Hareket etmeyi bırakıp birbirimize baktık. Dudaklarım aralanmıştı. Söylemek üzere olduğum bir şey vardı.

Peter başını bana doğru eğip baktı. Yüzü yüzüme çok yakındı. Nefes alıp verdikçe nefesi dudaklarımın gıdıklanmasına neden oluyordu. Ona doğru yaslanmak istedim. Kollarını bana sarmasını istedim. Onun ne düşündüğünü

⁷ Yazar burada kelime oyunu yapıyor. İngilizce ‘balls’ kelimesi hem toplar hem de sokak dilinde haya anlamlarına geldiği için karakterin yüzü kızarıyor. (ç.n.)

bilmiyordum. Zaman böylesine durduğu anda Peter kaybolmuş görünüyordu. Tüm vücudu geriliyor ve rahatlıyordu aynı zamanda. Bir şey yapmasını, bir şey söylemesini isterdim.

Ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıkmak için zorlanıyordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi soluyarak. Hâlâ beni izliyordu. Gözleri benimkiler üzerinde dolaşıyordu. Bakışı dudaklarıma inmiyordu.

Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Yalancı.” Daha yakına doğru yaslandım ve alnımı alnına bastırdım. “Haydi, söyle bana.”

Peter’ın elleri, elmacık kemiklerimi buldu ve sonra saçlarıma doğru kaydı. Beni bir anlığına tutup nefes aldı. “Söyleyemem.”

“Peter...” Bakışlarını bana çevirdi. Sanki biri mideme vurmuş gibi hissettim. Çok fazla şey vardı orada; çok fazla acı, şefkat ve karışıklık. Bu beni öldürüyordu. Gözlerine bakınca ızdırabını hissedebiliyordum. Ellerini aldım ve belimin bir tarafına koydum. “Dans et benimle. Bir süre düşünmeyi bırak.” Başıyla onayladı ve hiçbir şey söylemedi.

İkimiz de bir daha konuşmadık. Peter, biz hareket ederken dansı değiştirerek salonda beni yönlendirdi. Zamanın geçtiğini unuttuk. Millie’nin yüksek sesle ıslık çalıp bizi durdurmasına kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Peter başını bana doğru onaylarcasına salladı ve dolaba bir şişe su almaya yöneldi.

Millie, gözleri yuvalarından çıkmış bir hâlde bana doğru yürüdü. “Bu da neyin nesiydi?”

Kızlar tuvaletine gitmek üzere koridora doğru yürüdüm. Yüzüme biraz su çarpmam lazımdı. “Ne neydi?”

Millie arkamdan geldi. Tuvaletin kapısını itklemeden önce kolumu tuttu. Arkamı döndüm. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Hoşlanmıyorum. Bir şey çalışıyorduk. Birkaç dakikaya ne olduğunu göreceksin. Yüzümü yıkamama izin ver. Kahretsin, burası çok sıcak.” Bir kaltak gibi davranmama ya gayret ettim ama başaramadım. Çok savunmacı, oradan kurtulmaya çalışırken çok hızlıydım.

Millie ağzını iddiama karşı çıkmak için açtı ve beni lavaboya girerken takip etti. Tuvalet bölmelerinin altına baktı ve orada yalnız olduğumuzu görünce, “Bunu yapma,” dedi.

“Bir şey yapmıyorum.”

“Sidney, bana yalan söyleme. Gerçekten aranızda bir şey olmadığını dürüstçe bana söyleyebilir misin?” Elleri belindeydi. Bana aynadan bakıyordu.

“Hiçbir şey yok. Ne gördüğünü, ne düşündüğünü bilmiyorum ama belki de gözlerini kontrol ettirmelisin.” Yüzüme su çarptım. Sudan etkilenmeyen rimelim vardı ama gözlerimi ovarsam akacaktı. Bir parça kâğıt alıp yüzümü kuruttum.

“Eğer Dusty’yle yattığını söylesem bu şekilde cevap vermezdin.”

“Ah, haklısın, çünkü kusmuğumda boğulurdum o zaman. Neyin var senin?” Dönüp lavaboya doğru yaslandım. “Gelip burada dans etmemi isteyen sendin. Peter benim patronum. Onun asistanıyım ve evet, onu aynı Dr. Tadwick’e Tony dediğim gibi Peter diye çağırıyorum.”

“Dr. Anthony Tadwick’e, Tadwick derdin. Asla Tony demezdin, bana öyle demezdin.” Endişeli görünüyordu ama görünmemesi gerekiyordu. Millie iç çekti ve başının bir tarafını ovdu. “Sakın aptalca bir şey yapma.”

“Tanrım, neden insanlar bunu söylemeye devam ediyor?”

“Sidney, bu genellikle aptallıkla dolu büyük bir kamyonun seni öldürmek üzere olduğuna dair bir işaret. Arkadaşlarını dinle. Profesörünü becerme. Kendi yaşlarındaki çocuklarla birlikte ol.” Her şeyden haberi varmışçasına konuşuyor ve beni gıcık ediyordu.

“Beni tanıdığın tüm süre boyunca kaç çocukla yattım?”

“Bilmiyorum? Kesin bir sayı mı istiyorsun?” Aynaya doğru eğilmiş, makyajını tazeliyordu.

“Sadece tahmin et. İç çamaşırlarımı, randevuları, makyaj yapmamı ve daha başka ne düşünebiliyorsan baz alarak en iyi tahmini yap. Kaç çocuk olduğunu düşündüğünü söyle bana.”

Bir anlığına sessizce durdu ve kafasını iki yana salladı. “Senin herhangi biri hakkında böyle konuştuğunu duyduğumu hiç hatırlamıyorum.”

“Başka biriyle ilgili böyle gibi mi konuşuyorum şu anda?”

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı. “Fakat bu o anlama gelmiyor-”

“Ne anlamına gelmiyor? Millie, benden ne istiyorsun? Beni çocuklarla yapmaya çalışıyorsun, peşine takılıyorum, benden istediğin her şeyi yapıyorum ve sonra iyi anlaştığım bir adam buluyorum ve ne? Ondan uzak durmamı mı söylüyorsun?”

“O bir profesör, Sidney. Başın derde girecek.”

“Neden? Arkadaşı olduğum için mi? Onunla yatmadığım için mi? Buraya geldiği ilk gün onunla sevişmediğim için mi? Cidden neyi yanlış yaptım, çünkü ben yanlışımı görmüyorum.” Bağırıyordum. Bağırarak istemiyordum

ama bağıırıyordum işte. “Biliyor musun, unut gitsin. Seninle bunu konuşmayacağım.”

“Onunla neredeyse yattın mı?” Kafamı iki yana sallayıp ellerimi kulaklarımın üstüne koydum sanki böyle yaparsam dediklerini duymayacakmışım. “Sidney, bekle.” Kızlar tuvaletinden çıkıp koridorda arkamdan geldi. “Nereye gidiyorsun?”

Salonu terk ediyordum. Peter’ı orada bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum ama bunu yapamazdım. Parçalara ayrılacakmışım gibi hissediyordum. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Kapıyı çarpıp açtım ve otoparkta oturmaya gittim. Bir arabaya yaslanıp kimse yüzümü göremesin diye başımı gizledim. Derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Telefonumu ve her şeyimi içeride bırakmıştım.

Bana neler oluyordu? Neden ona tepem atmıştı? Millie kötü bir şey söylememişti, gerçekten. Dusty’nin bana dedikoduları söylemesi gibi değildi. Belki de beni rahatsız eden oydu. Kahretsin. Dedikoduları daha kötü hâle getirmiştim. Ne kadar aptal olduğumu düşünerek bir süre arabanın üzerinde oturdum. Belki de Peter’la hiç takılmamalıyım. Onu her gün görmeyeceğimi düşünmek beni hasta ediyordu ama belki de Millie haklıydı. Belki de yaşıttım olan çocuklarla yakınlaşmalıyım.

Gerçekten Peter’a kafayı takmış mıydım? Bu yüzden mi Ocak ayından beri kimseyle çıkmamıştım? Peter olamazdı. Sorun bu değildi. Bir sürü çekici erkek vardı. Birini bulup baştan başlamalıyım. Ama neden?

Normal olmak için. Baştan başlamak için.

Hayatım gereğinden fazla bir zamandır durmuştu. Erkek arkadaş yok, çıkmak yok, birisinden hoşlanmak. onu ne

zaman bir kez daha göreceğimi merak etmek yok. Peter'ı saymazsak.

Peter'ı sayma.

Hava boğuktu. Elbisem üzerime yapışmıştı. Aşağıya doğru baktım ve dekoltemin parladığını gördüm. Kahretsin. Tamamen bir sürtük gibi görünüyordum. Kendimi, yalnız olduğumu düşünerek serinlettim. Hava yağmur yağacakmış gibi normalden çok daha nemliydi. Tam içeriye girmek için hazır olduğumu düşündüğüm an birisinin bana doğru geldiğini gördüm.

“Hey, sen şu hocanın teknisyen asistanısın.” Peter'ın sabahki İngilizce sınıfından Mark, bir deste kitabı kaportanın üzerine bıraktı ve bana doğru yürüdü. Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Yüzüm yanıyordu. Ayak parmaklarıma kadar kızardığımı hissediyordum. Kahretsin, göğüslerimi serinlettiğimi görmüş müydü?

Yanıma kaykıldı. “Sen iyi misin?” Yüzüme bakmaya çalıştı ama izin vermedim.

Başım la onayladım. “İyiyim.” Sesim tiz çıktı.

Güldü. “Ah, bakışlarımdan böyle kaçtığına göre iyi görünmüyorsun. Ayrıca iyi olmamanın yanında gelen bazı zorunlu zorunluluklar var.” Ellerine yaslandı, bana bakmıyordu. Söyleyiş şekli beni gülümsetti ama hâlâ aptal gibi hissediyordum.

Ona doğru baktım. “Zorunlu zorunluluklar?”

Mark başıyla onayladı. “Evet, peçeteler gibi mesela. Ya da belki seni eve bırakmak, zira seni yürütmek bana yakışmaz.” Başını yana eğip bakışlarımı yakalamaya çalıştı. Ona bakıp belli belirsiz gülümsedim. “Bu daha iyi. Peçeteleri görene kadar bekle. Aklımın başından alınmasına kendini hazırla.” Sürücü tarafına geçip elinde bir kutuyla birlikte

geri döndü. Şaka yaptığını sanıyordum ama elinde tuttuğunu görünce kendimi tutamadım.

Ağzım bir karış açık, bir tane aldım. “Vay, bunlar gerçekten de peçete mi?” Yumuşak peçeteyi elimde hissettim ama bu peçete parıldıyordu. Kaşımı ve boynumu kuruldı. Vücudum ter damlalarıyla kaplıydı. İnanılmaz sıcaktı hava.

“Evet, internetten aldım. Tek korkunç yan etkisi şu ki herkes ışıkları kapattığında burnun ya da her neresiyse yeşil yeşil parlayacak bir süre.”

Durdum ve ona dik dik baktım. “Ne?”

Gözlerimden ateşler çıkıyor olsa gerekti, çünkü ellerini havaya kaldırıp, “Sadece şaka yapıyordum, tatlı bayan. Sadece seni tekrar gülerken görmek istedim,” dedi. Mark omzunu omzuma vurdu. Kendimi tutamadan sırttım. “İşte burada. Gecemi şenlendirdin. Lütfen istediğin zaman arabamın üstüne otur. Çoğu zaman kilidi açıktır. İçeriye oturmak için çekinme, eğer yağmur yağıyorsa ya da bir şeyin varsa.”

Başımınla onayladım. “Teşekkürler, Mark.”

“Sorun değil, bebek. Gitmek istediğin bir yer var mı?” Çok tatlıydı. Bu çocuk tüm sömestir boyunca etrafımdaydı ama bu benimle konuştuğu ilk andı. Dersler boyunca, bana baktığını yakalamıştım ama bana öyle geldiğini düşünmüştüm. Çok tatlıydı ve benimle konuşmak için fazla popülerdi. Neden sürekli etrafında bir grup insan olduğunu anlıyordum şimdi.

Spor salonuna tekrar baktım. Bu çocuk benim yaşlarımdaydı, çok tatlıydı fakat...

“Hayır, teşekkürler. Tekrar içeri girmem lazım ama teşekkür ederim bunun için.” Peçeteleri tuttum. “Bu arada

eğer göğüslerim yeşil yeşil parlarsa bu gece seni yakalayan kadar peşine düşerim.”

Kahkahalara boğuldu, öyle ki az daha arabadan düşecekti. “Gerçekten bunu senden beklemezdim ama çekinme. Yeşil göğüsler olsun ya da olmasın her zaman peşime düşebilirsin.” Arabasına binmeden önce sıırttı. Uzaklaşmasını izledim, ardından tekrar içeri girdim.

On Yedinci Bölüm

Peter beni gördüğünde tribünlerde otuyordum. Bana doğru yürüdü ve yanıma oturdu. “Beni bırakıp gittiğini düşünmüştüm.”

“Bunu düşündüm ama senin, bu çocukların önünde kötü görünmene yol açmak istemedim. Millie beni kızdırdı. Yani, Millie değil aslında. Herkes. Konuşuyorlar.” Konuşurken tırnaklarımla oynuyordum. Ne zaman ona her bir küçük şeyi anlatmaya başlamıştım? Peter’a göz ucuyla baktım. *O senin arkadaşın aptal. Tabii ki ona bir şeyleri anlatacaksın.*

Peter şaşkın görünüyordu. “Ne hakkında konuşuyorlar?”

“Bizim hakkımızda. Beni hamile bıraktığın, ofisinde beni becerdiğin ve ÖA’nın tamamen farklı bir manası olduğu gibi her şeyi duydum. Anladın mı? Ö ve A? Bu tamamen çılgınlık.” Somurarak önümüzde dans etmeye çalışan birkaç çift çocuğa baktım. Başka bir çift onlara tosladı.

Peter bana garip bir şekilde bakıp güldü. Elleri başındaydı, saçlarını karıştırıyordu. “Kahretsin. Sonunda bir kadınla platonik bir ilişkim var ve bu ilişkinin beni getirdiği yere bak.”

“Ya, değil mi? Seni alçak herif, seni.” Dirseklerim dizlerimde, ellerimin üzerine yaslandım. Bu akşam daha çok

insan vardı. Müzik bas bas bağıırıyordu ve içerisi sıcaktı. Birisi arka kapıyı açık bırakmıştı. Hava yavaşça içeri süzülüyor ve hanımeli kokusu gibi tatlı bir koku getiriyordu.

“Ee, onlara ne dedin?”

“Birine sana deli gibi âşık olduğumu söyledim. Bana, insanların neler söylediğini dediğinde bir bakıma çılgına döndüm. Dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Millie’ye de, şey, biraz bağıırıp çağırdım. Açıklaması yok.” Gözümü ileriye diktim.

Peter boğazını temizledi. Ona göz ucuyla baktım. Sırıtıyordu. “Beni mi korudun? Ve neyi, onurumu mu? Bunu benim senin için yapmam gerekiyor diye düşünmüştüm.”

Sırıtarak ona doğru döndüm. Peter’m yüzü danstan dolayı parlıyordu. Kahretsin, içerisi çok sıcaktı. Havalandırmanın olmaması kötüydü. Gözlerim omuzlarına, ardından göğsüne kaydı. Gömleği göğsüne yapışmıştı, kırıış kırııştı. İyi görünüyordu. Yanaklarına daha çok renk gelmişti, gözleri buraya ilk geldiği zamankinden daha hayat doluydu.

Omzumla ona dokundum. “Aptalın birisin, biliyorsun değil mi?”

“Danstan dolayı mı?” Peter ciddi ciddi soruyor ve insanların neden böyle şeyler dediğini merak ediyordu. Şaşkına dönmüş görünüyordu. Saçlarını yüzünden öteki tarafa attı. Nemli ve uçları kıvrıcıkta saçlarının.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum ve kafasını iki yana salladı. Ona gülümsedim. “Çünkü çekicisin. Biriyle çıkmadığın sürece kiminle konuşsan böyle dedikodular olacak ve hem de... şey, insanlar aptal. Konuşmaya değer hiçbir şey olmasa dahi konuşurlar.”

“Tadwick’le ilgili de böyle şeyler söylediler mi?”

“Tadwick çekici biri değildi. Sen öylesin.”

“Ve kimin fikri bu?” Bana doğru sırtıyordu. Dizlerini vurdu bana.

“Etrafta konuşulan bu. Şahsen, senin biraz fazla kaslı olduğunu ve yanık tenli olduğunu düşünüyorum. Eşimin çelimsiz ve solgun olmasını tercih ederim. Kusura bakma, Charlie.”

“Peter. Benim adım Peter. Kahretsin, Sidney. Adımı bile hatırlamıyor musun?” Peter’ın gülüşü derinleşti ve yanındaki gamzelerini görebildim. Çok tatlılardı. Gözlerini ondan alamayacağınız kadar hoştu. Tribünlerde, arkasındaki bir kız sürüsüne bir bakış attım. Ağızlarından akan salyalardan oluşmuş bir göl vardı yerde. Hepsi ona dik dik bakıyordu, ağızları İsveç balığı gibi açık kalmıştı.

Ayağa kalktım ve elimin tersiyle Peter’ın koluna vurdum. “Haydi ama profesör. Ayakta duramayacak hâle gelene kadar dans etmek istiyorum.” Salona doğru topuklu larımın üzerinde Peter’la birlikte zıpladım. Durdum ve bir anda döndüm. Az daha bana çarpıyordu. Bir anlığına zaman sanki durdu. Hava daha sıcak, gece elektrik çarpıyor gibi hissediliyordu. Peter elini kaldırdı. Avucumu avucuna bastırdım. Dokunuşlarımızda bir elektriklenme vardı. Bu elektrigin ayak parmaklarıma kadar gidişini hissettim. Kendimi tutamadan geniş geniş sırttım. Ve dansa başladık.

Peter’m elleri her zaman mütevazî yerlerdeydi. ancak ellerini tenimde kaydırma ve elbisemde süzme şekli, şey, sanki bana hükmediyor, sanki onun kontrolündeymişim gibi hissettiriyordu. Tuhaftı. Daha önce de dans etmiştim ama bu his hiç gün yüzüne çıkmamıştı. Eski sevgilim ve ailemden kurtulmak için dans etmiştim. Onların umurunda değildi. Dans pisti, dengemi bulmak ve hayatıma göğüs germeyi öğrenmenin yeri idi. Ancak Peter bunu değiştirdi.

Artık göğüs germiyordum. Gülüyor, terliyor ve dönüyordum. Ayrıca dokunuşlarından da kaçmıyordum. Bu yeni bir şeydi. Dans etmeye başladığımız ilk zaman bundan keyif aldım - bunu kabul ediyorum - ancak elleri beni germiştir. Şimdi ise bana huzur veriyordu. Daha güçlü, daha iyi hissediyordum.

Müzik, tempo değişince daha hızlandı. Gülüyorduk ve bazı öğrenciler bizi izlemek için durdular. Peter dans ederken, “Hazır mısın?” diye sordu. O fırlatma hareketini yapmak istiyordu.

Kafamı salladım. Beni adım hareketlerine yönlendirmesini bekliyordum ama yapmadı. Birbirimize doğru adım atmak yerine Peter beni geri döndürdü ve kendine doğru çekti. Sırıttım. “Ne yapıyorsun sen?”

“Hiçbir şey. Sadece merak ediyorum, neden bana fırlatma hareketinde güveniyorsun ama-”

“Ölümcül dönüşte güvenmiyorum mu? Ölüm kelimesi ile bir ilgisi olmasın?” diyerek güldüm. Müzik içime işliyordu. Peter beni etrafında ve kolunun altında doladı, sonra beni göğsüne doğru yapıştırdı.

“Seni kandırabilirim diye düşünmüştüm.” Gülümseyip beni yere doğru döndürdü. Bana tekrar ulaşmadan birkaç adımlığına ayrıldık. Kollarına tekrar döndüm. Aramızda çok fazla mesafe yoktu. Peter neredeyse birbirimize dokunacak kadar yakın tutuyordu beni.

“Kask takmıyorum.”

Güldü. “Çok inatçısın.”

“Yüzümü yere kesinlikle çarpmayacaksın,” diye sıırıttım ona. Avuçlarını sırtıma bastırdı. Kolunun altından hareket ederken onu takip ettim. Müzik havaya kaldırma hareketi için doğru bir noktadaydı.

“Ayak direyecek misin, yoksa bunu yapacak mıyız?”

Peter beni yakınma çekti ve kalçalarım onunkilere çarp-
tı. Kalbim çok hızlı atıyordu. “Yapalım haydi.”

Beni bir başka harekete yönlendirdi, onu takip ettim. Burgu ve döndürme hareketi derken beni çok hızlı çekti. Bacaklarım açılarak sırtına doğru yuvarlandım. Eteğim havalandı ve yere indim. Başımı hızlıca eğip kaldırdım ve Peter beni burguya çekmeden önce bacağını kafamın üzerinden döndürdü. Bacaklarının arasından yukarıya kaydım ve beni bileği üzerinden kaldırdı. Harekete devam ettim ve ayağımla vurdum. Yukarı doğru dönerken devinimi hissettim. Ağzım açık gülüyordum. Midemde, aşağı doğru geri inerken serbest düşüş hissi oluştu.

Peter hareketi mükemmel bir şekilde ifa ediyor ve bacaklarım beli etrafında uçuşuyordu. Elleri beni geriye doğru bastırır gibi kayıyordu. Müzik durdu. İkimiz de zor nefes alıyorduk. Sessizlik daha belirgin bir hâle geldi. Peter beni bir anlığına tuttu. Kulüptekiler alkışlamaya başladı ve Peter beni indirdi. Bu sanki bir gösteriymiş gibi beni başıyla selamladı. Sonra bu tarz hareketlerdeki güvenlik meselelerine girdi ve daha ileri seviyedeki dansçıları, biraz önce yaptığımız hareketleri öğretmek için davet etti.

Bir kız Peter’a doğru yürüdü. Kızın elini tutup kızla dans etti. İşte, o an anladım ki paylaşmak bana göre bir şey değildi. Peter, darmadağınık ve cennet gibi kokan hâliyle güzel görünüyordu. Pençelerimi uzatma güdülerimi beynimin deli tarafına doğru iterek soğutucudan bir şişe su aldım. Onu birkaç kıza hareketleri ağır çekimde gösterirken izledim. Birkaç erkek de vardı. Onlara ellerini nereye koyacaklarını ve adımlara nasıl yön vereceklerini gösteriyordu.

Suyumu kana kana içtim ve salonun çevresinde kendimi

yatıştırmaya çalışarak yürüdüm. Bir süre sonra açık olan kapıya yöneldim. Gece esintisi tenime değince iyi hissettirdi. Dışarı adım attım. Gökyüzü bir şişe mürekkep gibi koyu lacivert bir renkteydi. Yıldızlar sayılıyordu bu gece. Soğuk, taş duvara doğru, sert taşları ince kumaş elbisemden hissederek yaslandım.

Kısa bir süre sonra Peter görüldü. “Yemek?”

“Olur. Henüz bir şey yemeye fırsat olmamıştı.”

“İyi,” diye başıyla onayladı ve içeri yöneldi.

Bir süre orada durup yatışıyordum ki Tia dolanmaya çıktı. “Hey, bu inanılmazdı. Nerede öğrendin böylesine dans etmeyi?”

Sırıttım. “Bilmiyorum. Eğer bir şeyi çok fena istiyorsan, nasıl olduğunu öğreniyorsun. Eğlenceli olabilir diye düşündüm ve öğrendim.” Omuz silkerek şişeden bir yudum aldım. “Göründüğü kadar zor değil.”

Başını sallayarak şişesinden bir yudum aldı. “Ne zaman formda olduğumu düşünsem aslında olmadığımı fark ediyorum. Tanrım, herkesin neden Granz’ın çekici olduğunu söylediğine şaşmamalı. Çoook iyi bir parça.”

“Evet, harika kalçaları var.”

Saatın kaç olduğunu farkında değildim. Arkamda birinin olduğunu fark etmedim.

“Sağ ol, Colleli,” dedi Peter bana eşyalarımı atarken. Karnıma çarptı ama tuttum. “Bunca zaman benim götün biri olduğumu söylediğini düşünüyordum. Benim hatamış.”

Yüzüm kızardı ve gözlerim açıldı. Peter durmadı. Ottoparka doğru yönelerek yürümeye devam etti. Yavaşça Tia’yı dürttüm. Gülüyordu. “Seni adi,” diye tısladım. “Orada olduğunu biliyordun.”

“Evet, biliyordum. Mükemmeldi. Yapmak zorunday-

dım.” Gülerken şişesinden kana kana su içiyordu. Neredeyse boğulacaktı.

“Seninle görüşeceğiz. Sadece bekle.”

“Git ve dene!” diye bağırdı arkamdan, ben Peter’ın arabasına doğru otoparkta koşarken.

Nefes nefese arabaya bindim. “Onu demek istememiştim.” Kemerimi takarken kendimi açıklama gereği hissettim.

“Ben bir şey duymadım. Yani, benim süper iyi kalçalarım hakkındaki yorumun dışında.” Güldü ve bana baktı. “Seni anlayamıyorum. Arkadaşmışız gibi davranıyorsun ve o kadar - sonra gidip böyle şeyler yapıyorsun. Kararsızsın sen.”

“Kararsız mı? Hayır, bence yanlış kelimeyi kullandın. Ben...” Otoparktan çıkıp yola koyulurken gözlerim Peter’a odaklandı. Koltuğuma gömülüp bir nefes verdim. “Ne olduğumu bilmiyorum. Tren enkazı. Karmaşa. Hasarlı mal. Seç birini. Ya da üçünü birden.”

Kafasını iki yana sallayarak güldü. “Seksi bir karmaşa, bilmece, bir şiir – saklayacak hiçbir şeyi olmayan ham bir duygusun.”

Kendimi tutamayıp güldüm, çünkü daha yanılmış olamazdı. “Saklayacak hiçbir şeyi olmayan mı? Her şeyi saklıyorum ben.”

“Hayır, saklamıyorsun. Kristal kadar berraksın.”

“Sen kafayı yemişsin.”

“Ve işte, haklı olduğumu böyle biliyorum. Bunu çok yapıyorsun, biliyor musun?” Ona baktım. Ne konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anlaşılan, anlamadığımın farkındaydı. “Gerçeğe çok yaklaştığımda bu şekilde davranıyorsun. Savunmaya geçiyorsun ve bana isimlerle sesleniyorsun. Bu, ben haklıyım demek.”

“Sadece itin teki olduğunu ve daha fazlası olmadığını düşündüğüm anlamına da gelebilir.” Tam ben sana demiştim diyecekken Peter bana baktı. Bana bakışından söyleyebilirdim ki bunların ağzımdan çıkmasına izin vermeyecek.

“Beni çekici buluyor musun, Sidney?”

Sorusu yüreğimi ağzıma getirdi. Ona bakamadım. Yüzümün, vücudumun geri kalanıyla birlikte ısınmaya başladığını hissediyordum. “Bu da neyin nesi? Bunu kim soruyor böyle?” laflarını ağzımdan çıkarmayı başardım.

“Hmm, ben sordum. Beni çekici buluyor musun? Basit bir soru.” Peter bana ve sonra tekrar yola baktı.

Tanrı’ya şükür hava karanlıktı. Yüzümün ateşler içinde yandığına oldukça emindim. Ona çok kötü bir adam olduğunu söylemek istedim ama bu çok çocuksu görünürdü, o yüzden, “Ahmağın tekisin!” dedim. Yüzümü elimle kapadım ve camdan dışarı baktım. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Peter’in bakışlarının boynumdan süzülüğünü hissettim bir an. Bunu neden yapıyordu bana? Yani onu seksi bulsam ne olacaktı? Bu bir şey yapabileceğimiz anlamına gelmiyordu. Önemi yoktu. Ancak yine de söylemek istemedim.

“Peki, bu evet gibi görünüyor. Ben senin hakkında ne düşündüğümü söyleyebilir miyim?”

“Umursamıyorum,” diye mırıldandım hâlâ camdan dışarı bakarak.

“Oo. Peki, öyleyse söylemeyeceğim.” Sırıttıyor, şehrin diğer tarafındaki restorana doğru arabayı karanlığın içine sürüyordu.

Bana sataşmaya devam etmesini bekledim ama başka bir şey söylemedi. Sessizlik ortamı dolduruyordu ve aklım son dediği şeyde takılıp kalmıştı. Şimdi benimle ilgili ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyordum. Öyle sakince otu-

rup bana bunu dememesine inanamıyordum. Gözlerimi ona çevirdim. Ne yaptığından son derece eminmiş gibi o gıcık eden seksi sırtışıyla arabayı sürmeye devam ediyordu.

Karanlık gökyüzüne baktım ve bu sorunun beni niye bu kadar çok rahatsız ettiğini düşündüm. Tabii ki zaten biliyordu cevabı. Neredeyse yatmıştık. Ancak olay bu değildi. Beni korkutan ne bildiği değildi. Neyi bilmediği idi. Ona bağlanmıştım. Millie ya da Peter'la takılma seçeneği sunulsa Peter'ı seçerdim. Beni daha iyi anlıyordu. En iyi arkadaşım hâline gelmişti. Benim patronum ya da hocam olmasının bir önemi yoktu. Yanında huzurlu hissediyordum. Sesine, yüzüne alışmaya başlamıştım. Peter içeri girdiği her an, beni kollarında döndürdüğü her an, huzuru hissediyordum - hayır daha da ötesini; mutlu hissediyordum. Bunun ne anlama geldiğini düşündükçe midem bir fena oluyordu.

Sanırım biliyordum.

Peter'a baktım. Yüzüne yandan bakarak çenesi boyunca uzayan kirli sakalını ve koyu saçlarının kulaklarından itibaren kıvrırcıklaşma şeklini büyük bir zevkle izliyordum. Teni öyle mükemmeldi ki ve gözleri, aman Tanrım, gözleri değerli bir taşı sanki. Onlara bakınca sanki ışıldayan safirlerle kaplı güzel, mavi bir mağarada kaybolmuş gibi oluyordum. Ve hayatımda ilk kez güvende hissediyordum. Beni inciteceğinden, dokunacağından ya da zorlayacağından endişe duymuyordum.

Peter bana dönüp bakana kadar onu ne kadar bir süredir izlediğimi fark etmemiştim. Yavaşça gülümsedi ve sanki bir yerden düşüyormuş gibi hissettim. Midem ağzıma geldi ve konuşamadım.

Ah hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Gözlerim arabanın ön camına döndüğünde gözlerim biraz fazla büyü-

müştü. Sanki aklımın az önce keşfettiği şeyi silmek ister gibi beynimin içinde *hıyır* tezahüratları yükseliyordu tekrar ve tekrar. Kalbim gülüyordu. Sanki bu tarz şeyler geri alınabilir gibi, sanki aşktan kaçmak âşık olmak kadar kolaymış gibi...

Onu seviyorum? Bu olamaz.

Bunu reddettim. Olan şey bu değildi. Olamazdı. Onu sevmiyordum. Bu saçmalıktı. Onu daha tanıımıyordum bile.

Ama tanıyorsun, dedi kafamın içindeki bu tatlı rahatlatıcı ses. Ona bir süpürgeyle vurup geri yerine ittim. Genelde aklımdaki mantıklı ses oydu. Mantığımın o ses olduğuna yemin edebilirdim ama bu mantıklı değildi. Peter'ı tanıımıyordum; öyle değil. Tanımak istemiyordum. Yapamaz-

Benim zıvanadan çıkmış düşüncelerim, Peter arabayı park ederken kesildi. Panikliyordum. Hiçbir şey iki saniye önce olduğu gibi değildi. Yanımda oturan adama karşı bir şeyler hissettiğimi fark etmiştim. Belki de fark etmeme konusunda bir dinozor kadar mankafaydım - kahretsin benden başka herkes fark etmişti - ancak ne yapacağımı bilmiyordum şimdi. Aynı mı davranmalı? Asla böyle bir düşüncenin aklımdan geçmediği gibi davranmak?

Arabadan inmeme çok uzun sürdü. Peter kapımı açmak için arabanın etrafından dolandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, elini uzatıp beni çıkarırken. Başını eğip bana o gözleriyle baktı. Nefes almayı unuttum âdetaa.

Çok yakın duruyordu. Uzaklaşarak arabaya doğru yöneldim. Peter yaklaşarak aradaki mesafeyi kapattı. Bana degecek kadar yakındı, fakat dokunmuyordu. Bana, "Ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?" diye sormadan önce beni süzdü.

Bakışlarından kaçınarak kafamı yavaşça iki yana sal-
ladım ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim. “Ha-
yır.” Sesim çok kısıktı. Kahretsin. *Evet* der gibi çıkıyordu.
Boğazımı temizleyip tekrar denedim. Kafamı kaldırmam
gerekliyordu. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Söyle
gitsin. Sanki hiç önemi yokmuş gibi ağzımdan çıkması ge-
rekiyordu, zira bana ne düşündüğünü söylese bununla baş
edemezdim. Bir şeylerin değişmesini istemiyordum. Ara-
mızdaki şey iyiydi.

Gözlerinin direkt içine bakarak gülümsedim ve “Ne dü-
şündüğünü bilmek istemiyorum. Sana o anlamda bir şeyler
hissetmiyorum,” dedim. Yalan dilimi yaktı.

Geri çekilmedi. Tam tersine orada durup beni izliyordu.
Kulağıma doğru eğildi ve “Güzel olduğunu düşünüyorum
ve bu sivri dilin... Tanrım, hayatımda hiçbir zaman bir
kadını bu kadar çok öpmek istemedim. Seni bu gece öpe-
ceğim. Kendimi tutamayacağım,” dedi. Konuşurken içim
titriyordu.

Peter geri çekilince vücudum gerildi. Sırtım kaskatı ke-
silmişti ve başım sanki bir tavşan deliğine düşüyormuşum
gibi dönüyordu.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Zorlukla nefes alarak onu
izliyordum. Gerçekten bunu yapıp yapmayacağını merak
ederek gözlerim dudaklarına kilitlenmişti.

Elini yanağımda gezdirdi, gözleri ağzımdaydı. “O za-
man bir şey söyleme.” Dönüp uzaklaştı. Otoparkı geçi-
yordu. Ben orada öylece durup içeri yönelmesini izledim.
Kapıyı açmak için çektiğinde dönüp bana baktı. “Colleli,
geliyor musun?”

Peter benimle uğraşıyordu. Kesin bana takılıyordu. Az
önce yaptığı her şeyi aklımdan uzaklaştırıp kendime gü-

venerek otoparkta yürümeye koyuldum. Canı cehenneme. Madem öyle ben de aynı oyunu oynarım.

Peter kapıyı açık tutuyordu. Havayı içime çekerek yanından geçerken yana döndüm. Çok yakındık birbirimize. Bunu kasten yaptım. Göğsüm, yanından geçerken neredeyse onunkine değiyordu.

Bu duygu tüm vücudumun karıncalanmasına neden oldu ama onun da öyle hissettiğini biliyordum. Nefes alıp vermeyi bırakma şekli ve kafasını kaldırması bunun tamamen beklenmedik bir şey olduğunu anlatıyordu.

“Pardon,” dedim uzaklaşmadan önce, çok sesli nefes alıp vererek. Peter’ın dudakları aralandı. Omuzları geride, kasatıydılar. Hostese doğru döndüm hıznır bir sırtışla. Peter hâlâ sanki karnına tekme yemiş gibi havayı içine çekiyordu. “İki kişilik bir masa, lütfen.”

Peter aniden hareket edip bana doğru geldi. Arkamda vücudunun sıcaklığını hissettim. Kulağıma, “Bu çok adice idi,” diye fısıldadı.

“Sen başlattın,” dedim omuz üzerinden ona bakıp gülererek.

Hostesi takip edip her zaman oturduğumuz masaya geçtik. Burası bizim masamızdı. Bu nasıl olmuştu ki? Peter kızın önüne geçip oturmam için sandalyeyi çekti. Hostes orada durup, bize menüleri vermek için bekliyordu. Peter beni masaya nazikçe oturttu ve karşımdaki koltukta yerini aldı. Gözleri neşeyle parıltıyordu. Yüzünde kendini beğenmiş yarım bir sırtış vardı. Bir anlığına gözleri dudaklarıma yöneldi. Sandalyemde kıpırdanmama yol açtı. Az önce söylediklerine inanamıyordum. Benimle dalga geçiyordu. Öyle olmalıydı.

“Ee,” dedi Peter.

“Ee.” Sesim çıktı bu kez.

Dizlerimin bağı çözölüp kollarına düşene kadar beni öpmek istiyormuşçasına bana bakış şekli, beni çok telaşlandırıyordu. Onu anlamıyordum. Buraya geldiğinden beri takılıyorduk. İlk gece haricinde Peter hiç alenen bir şey yapmamıştı. Yapmış mıydı yoksa? Birden aptal gibi hissettim. Ya bu flörtleşmeler gerçektiyse? Öyle olmadığını düşünmüştüm. Bana takıldığını sanıyordum. Peter işine mal olacağı hâlde deneyecek ve benimle olacak kadar deli miydi? Yeni hocaydı. Bu inanılmaz aptalca olurdu ve kariyerinin geri kalanını mahvederdi. Yani o zaman ne düşünüyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

Ağzımı, ona bu tarz şeyler yapamayacağımızı - öpüşmek yok, hiç bir şey yok - söylemek için açacakken onun şöminenin oradan geçtiğini gördüm. Dr. Strickland'ın yüzü Peter'ı görünce aydınlanmıştı. “Dr. Granz, Bayan Colleli. Ne hoş bir sürpriz.” Saçlarını cart turuncu gibi gösteren koyu kırmızı pahalı bir takım giyiyordu.

“Cyiana,” dedi Peter, “sizi görmek ne kadar güzel. Bize katılmaz mısınız?”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır, yemek yiyip mezun öğrencilerin bazı kâğıt işlerini yapacağım.” Bize doğru gülümsedi ve sonra bana baktı. “Yeni dans kulübüne yardım ettiğini duydum.”

“Ediyorum. Az önce oradaydık. Dr. Granz sponsorumuz.”

İkimize baktı. “Anlıyorum.” Bunu sanki gerçekten bir şeyler biliyormuş gibi söyledi. Strickland tekrar Peter'a döndü. “Biliyor musun, sanırım size katılacağım. Yeterince fazla çalıştım ve uzun bir gündü.” Hostes bize başka bir sandalye daha getirdi ve Dr. Strickland yanıma oturdu. Dizi-

me eliyle vurdu; neredeyse yere düşüyordum. Bana matrak bir şekilde baktı. "Pardon, canım."

"Önemli değil," diye yalan söyledim. Dokunulmaktan nefret ediyordum. Kafamı çevirdim. Bu kuralın bir istisnası vardı. Peter bir şekilde bir yolunu bulmuştu. Başımıza bir iş açılıp açılmayacağını merak ederek gergin bir şekilde gülümsedim ama Strickland burada baş başa olmamız hakkında bir şey demedi.

Yemek normal bir şekilde gidiyordu. Hepimiz birbirimizi tanıyorduk. Konu üniversite, bölüm, sınıflar ve sonra edebiyat arasında dolaşıyordu.

Tam Strickland bu konuda bir şey demeyecek diye düşünürken, "Bir arkadaşlığı bozmaktan ya da ikiniz arasındaki şeyleri garip hâle getirmek istemem ama bazı şeyler dikkatimi çekiyor," dedi.

Peter güldü ve kafasını iki yana salladı. "Cyanna-"

"Peter, aptalca bir şey yapmayacağını fark edecek kadar iyi tanıyorum seni ama gençsiniz ve Bayan Colleli daha da genç. İkinizin de oynaması gereken roller, karşılaşması gereken beklentiler var. Arkadaşlık desteklenebilir ama daha fazlası değil. Burada sadece bir arkadaşlık görüyorum ve ikinizin de iyiliği için umarım bu şekilde kalır."

"Sidney, sana burs durumundan bahsetmeme gerek yok. Üniversite düşüncesizce yapılan bir cinsel durumdan dolayı dersleri tekrar alman için para ödemez." Aman Tanrım. Az önce cidden bunu dedi mi? Yüzüm yanıyordu. Başımla onaylamayı başardım. "Ve Peter, bunun önemini biliyorsun. Umarım bundan tekrar bahsetmeme gerek kalmaz."

"Şimdi bahsetmene de gerek yoktu," dedi Peter sakince.

Strickland bir an ona baktı. Peçetesiyle dudaklarını sildi ve tabağına koydu. "Birçok insandan daha fazlasını geçir-

din, Peter. Adil bir insan olduğumu düşünüyorum. Dobra olmama izin ver. Öğrencinle aradaki bu durum yanlış görünüyor. Onunla dans ediyordun ve sonra şehirdeki en iyi tesislerden birine yemeğe çıkardın. Hostese bakılırsa, ikimizi burada daha önce birkaç kez görmüşler. Uygun olan durumlar vardır ve bu öyle bir durum değil. Bir daha bu şekilde bir şey görmek ya da duymak istemiyorum. Bunu kibar bir uyarı olarak değerlendirin, Dr. Granz. Akşamınızı mahvettiğim için özür dilerim ama bunun belirtilmesi gerekiyordu.” Ayağa kalkıp ikimizi de başıyla selamladı ve yürüyerek uzaklaştı.

On Sekizinci Bölüm

Peter'a baktım ama o bana bakmıyordu. Sonuçlar sonunda dile getirilmişti. Eğer buna devam edersek, ikimiz de her şeyi kaybedecektik. Boğazımdaki yumru bir küp şeker gibiydi. Hareket etmiyordu. Orada öyle kalakalmıştı. Peter'a bir şeyler söylemek, onu tekrar güldürmek istedim ama sanki biri gözlerindeki ferî almış gibiydi.

Daha fazla sessizce duramadım. "Biz sadece arkadaşız, Peter. Bunu biliyor. Yani, bir daha burada yemek yemiyoruz." Önemsememeye çalıştım.

Peter kafasını kaldırıp bana baktı. Az önce dediklerime inanamıyor gibi ağzı açık kalmıştı. "Bana yalan söyleme, Sidney. Seni tanıyorum. Bu belki arkadaşlık olabilir ama çok daha fazlası var içinde. Herkes görebiliyor bunu. Senin gördüğünü de biliyorum. Bunu kabullenmeni isterdim. En azından beraber ne yapacağımıza karar verirdik." Ben bir şey söylemeyince kafasını iki yana salladı ve durdu. "Kendi duygularını fark edemeyecek kadar mı çok dağılmış bir hâldesin?"

Sözleri bir tokat gibiydi. Kaskatı kesilip gözlerimi kacırdım.

Onu seviyordum. Onu sevdiğimi biliyordum. Bu sözler

kalbimi deliyordu. Çenem titriyordu. Söylemek istiyordum. Ona bunun düşündüğünden çok daha fazlası olduğunu söylemek istiyordum, ancak kaçıp gideceğinden korkuyordum. Belki Peter delicesine âşıktı ama ben değildim.

“Kabullenmek istemediğim konusunda haklısın,” dedim. “Ve hayır, duygularıma iyi hâkim olamıyorum artık. Nereden bakılırsa bakılsın, son dört yıldır tek hissettiğim duygu acıydı. Hiç durmuyordu. Sonra seninle tanıştım.” Zorlukla nefes alıyor, konuşurken göğsümün yükseldiğini hissediyordum. Kelimelerin ağızımdan akıp gitmesine engel olamıyordum. “Her şey değişti. Belki o zaman ne hissettiğimi fark etmedim ama şimdi biliyorum. Arkadaşına âşık olan aptal bir kızım ve en kötü kısmı bu da değil. En kötüsü eğer bunu sana söylersem her şeyi kaybedecek olmam. Bu küçük mutluluk parçası solup yok olacak ve hepsi benim suçum olacak, çünkü çenemi tutamadım. Senin hiç değilse arkadaşım olmana razıyım.”

Peter’in sırtı birisi kemiklerini çelik bir çubukla değiştirmiş gibi katılaştı. Şok olmuş, büyümüş gözlerle bana tekrar baktı. Sözlerimi kesmeye çalışmadı ama ben ne kadar çok konuşursam o kadar kötü görünüyordu. Sonunda çenemi kapattığımda, Peter başına bir tahtayla darbe almış gibi görünüyordu. Tek tepkisi şok olarak gözlerini kırpmasıydı.

Kahretsın. Orada oturup beni reddetmesini beklemeyecektim. Masadan kalkıp tuvalete doğru yürüdüm. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Büyük, ıslak göz yaşları yanaklarıma düşmeden zar zor merdivenleri geçip kapıyı açtım. Lavaboya tutunarak aynaya baktım. *Sakin ol.* Aheste aheste konuşan o tatlı, sessiz sesi kafamın içinde duydum.

“Her şeyi mahvettim.” Yüzümü tutup ellerimin arasına aldım. Yalnız olmak istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı ve

kalkıp Peter'a hissettiklerimi anlatmak yapmış olacağım en aptalca şeydi. Strickland arkadaşlığımızın çizgiyi aştığını söyledi, ben de Peter'a onu sevdiğimi söyledim. Benim neyim vardı böyle?

Musluğu açıp yüzüme biraz su çarptım. Ağlamam yavaşladı ama yüzüm hâlâ sıcak ve şişti. Tekrar aşağıya indiğimde içimde ne hissedersen hissedeyim normal davranmam lazımdı. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, sadece bir anlığına.

Küçük pencereye doğru yürüdüm ve jaluzinin ipini çektim. Jaluzi çabucak açıldı ve pencereyi açarak çektim. Görüşüm bulanıklaşmıştı ve hava karanlıktı, dolayısıyla fark etmem uzun sürdü. Pencerenin dışına bir sincap tırmanıyordu. Pencereyi tutup açtığımda, bu küçük şey kaymaya başlamıştı. Tırnaklarını ahşap çerçeveye saplamıştı ama benim pencereyi hızla itip açmam tutunuşunun gevşemesine neden olmuştu. Tırnakları camdan kayarken tiz bir ses çıkardı.

Bir süre onu izledim ve tutunamadığını fark ettim. İkinci kattaydık. Tuhaf bir dürtü içimi kapladı. Düşecekti. Benim hatamdı. Sincap katili olamazdım.

Çılgılık atıp ayaklarımın üzerinde tepindim - sanki düşmesini engelleyecek gibi - ve kollarımı pencereden çıkarıp küçük yaratığı tutmaya çalıştım. Sincap elime doğru düştü. Kalbim yerinden çıkacaktı. Sincap elime değince beynim hata mesajı verdi ve ne yaptığımı fark edemeden ellerimi içeri çektim. Sincap koluma tırmanıyordu.

Birisi beni öldürüyormuş gibi bağırdım ve sincaptan kurtulmaya çalışarak zıplayıp durdum. İşe yaramayınca daha yüksek sesle bağırp, daireler çizerek ve sincabın uçup gitmesini umarak döndüm dönebildiğim en hızlı şekilde.

Ancak kolumdan aşağı kayıp da tutunacak bir yeri kalmayınca durdum. Hayvanın yere süzülüp duvara çarpmasını izledim.

Tam bunlar olurken, tuvaletin kapısı hızla açıldı. Peter, korkmuş sincap bacaklarının arasına çarparken, orada öylece, birine vurmaya hazır bir şekilde duruyordu. Etrafında dönüp sincabın koridora kaçışını izledi. Bir saniye sonra çılgınlık patlak verdi.

Peter bana baktı. Tırmalanmış kolumu elimle tutuyordum. Alt dudağım titredi ve gözyaşları doldu gözüme. Ağlamama engel olamıyordum. Öyle aptal, öyle inanılmaz salak hissediyordum ki... Peter gülümseyerek bana doğru geldi, beni kollarının arasına aldı. Bir süre beni sadece tuttu. Parmaklarıyla saçlarımı karıştırıp beni göğsüne sıkıca bastırdı.

Beni bırakınca, koluma baktı. Çizikler derin değildi. “Seni ısırды mı?” Kafamı iki yana sallayıp gözyaşlarımı sildim. Peter gülmek için çok zor tutuyordu kendini. “Ne oldu? Tuvalet sırası için kavga mı ediyordunuz?”

Gözlerimde hâlâ yaşlar vardı, ancak yüzündeki gülümseme beni de güldürdü. Tokadımı göğsüne indirdim. “Tuvalet sırası için kavga etmiyorduk. Biraz hava almak için pencereyi açtım. Sincap vardı. Pencereyi açmak için çektiğimde ölecek diye düşündüm, o yüzden de yakaladım onu... ve sonra birazcık çılgına döndüm.”

Peter gülmemeye çalışıyordu. Ciddi durup gülmemeye çalışıyor ama rezil bir iş çıkarıyordu. Başımı ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı. “İyi misin? Kuduz yok mu? Tuvalet bölmelerinin birinde saklanan seri katil sincaplar?”

“Kapa çeneni. Sen de çılgık atardın.” Dönerek elinden kurtuldum ve ona vurdum.

Peter kahkahalara boğuldu, gerçekten. Tüm vücudu baştan aşağı sallandı, gülmekten gözlerinden yaşlar geldi. Elinin tersiyle gözlerini ovup, “Atardım şüphesiz,” dedi.

“Ee, niye gülüyorsun o zaman?” Surat asıyordum. Asmak istemiyordum ama duygusal bir deliydim. Birinin çılgınlığını ve ardından bir çarpışma sesi duyduk. Hâlâ küçük canavarı yakalayamamışlardı. Lanet sincap.

“Çünkü bu sadece sana olabilecek şeylerden biri. Şehrin en iyi restoranındasın ve bir sincap tarafından saldırıya uğruyorsun.” Gülmeye başladı tekrar.

Ellerimi kucağımda birleştirdim; onunla birlikte gülme dürtüsü çok güçlüydü. Sırıttım ve “Bunu birine anlattığımızda, ayıydı diyelim,” dedim.

Bu onun daha çok gülmesine neden oldu. Kadınlar tuvaletinde çok uzun süre birbirimize yaslanıp gülerek durduk öylece. Gideceğimiz zaman gülmekten karnım ağrıyordu.

Restoran tekrar tekrar özür diledi. Tuvaletlerinde bir ke-mirgen tarafından ısırılmamdan hoşlanmamışlardı. Yemek için para almadılar ve bir kez daha gelmemiz için tonlarca hediye kartları verdiler. Müdür, herkese restoranlarında hayvan sıkıntılarının olduğunu anlatacağımızdan endişeleniyordu, oysa bundan hayatım boyunca kimseye bahsetme gibi bir niyetim yoktu.

Peter ve ben arabaya döndük. Yurda dönerken kesiklerim için odamda malzememin olup olmadığını sordu. Yoktu.

“İlk yardım kitim var evde. Yaralarını tedavi edelim ve sonra seni eve bırakayım.”

“Senin evine mi?” diye sorup ona baktım. Hâlâ benim *En iyi arkadaşım*a âşık oldum cümlemle ilgili bir şey söylememişti. Bir daha hiç bundan bahsetmez diye umuyordum. Yeterince aptal hissediyordum zaten. “Bana bir daha kahve

içmek isteyip istemediğimi sormayacaksın, değil mi?” diyerek sataştım ona.

Güldü. “Hayır ama bu kesikleri tedavi edilmeden bırakamazsın. Kuyruğun falan çıkar sonra. Ayrıca, yol üstünde evim.”

Başım la onayladım. Evine gidiyordum. Ne olacağını fark etmemiştim. Hiçbir şeyin farkında değildim.

On Dokuzuncu Bölüm

“Sıyrık yüzeysel görünüyor,” dedi Peter kolumu tutarak ve kesikleri nazikçe inceleyerek. Dokuz tane kızgın, kırmızı toplu iğne büyüklüğünde sıyrık vardı bir kolumda. Banyosunda oturuyorduk. İlaç kutusu açıktı. Onunla tanıştığımızdan günden beri ilk kez evindeydim. Her şey yerine konmuştu. Peter çok düzenliydi. Onun böyle bir kiti olmasına bile şok olmuştum.

Hâlâ aptal gibi hissediyordum. Kim küçük bir yabani yaratık tarafından saldırıya uğrardı ki? Pamuk Prenses’in zıddıydım âdetâa. “Muhtemelen öyle deli gibi bağırmasaydım ve sincabı duvara fırlatmasaydım bunlar olmayacaktı. Onun küçük kızı değince çıldırdım.”

Peter bana bakarken sırtıyordu. “Evet, çıldırdın. Oturduğum yerden bağırdığımı duydum. Kapıyı açarken birinin seni öldürmeye çalıştığından emindim. Sonra küçük bir hayvanı fırlatmanı görüyorum.” Güldü. “Aklıma *Sapık*⁸’ta-ki⁸ duş sahnesi geldi, Norman Bates’in sincap olması dışında. Hareketlerine dikkat etsen iyi olur. Restorandan çıkınca tüm arkadaşlarına anlatacak.”

⁸ *Sapık*, 1960 yapımı Alfred Hitchcock’un yönettiği bir korku filmidir. (ç.n.)

Peter'in omuzları sallanıyordu. Gülmemek için kendini öyle çok tutuyordu ki.

Sırıttım. Küçük bıçaklı Sincap Norman komikti. "Adi herif."

"Hareket etme. Deli gibi acıyabilir."

"Deliler gerçekten acı-" Aptal sorular sormayı kesip bir küfür bastım. "Bu da neyin nesi? Asit mi?" Kolumu çektim. Sanki yanmış gibi acıyordu tenim.

Peter elimi yakalayıp çekti. "Bebeğim." Koluma tekrar bir şişe bir şey döktü. Dirseğimin altında peçete vardı; sıvı kolumdan peçeteye akıyordu.

Peter hızlıca tekrar döktü. Vücudum gerildi, dişlerimi gıcırdattım. Bu kez hazırdım. Çenemi sımsıkı kapadım ama Peter kafasını eğip kesikleri kabarcıklara boğunca neredeyse düşünüyordum. Pembe dudaklarını büzüp tenime üflledi. Bu nazik esinti keskin yanma hissini kovarak tenimi soğuttu. Çenemi sıkmayı unuttum. Hâlâ gergindim ama nedeni değişmişti. Peter ne yaptığını fark etmiş gibi görünmüyordu. Hâlâ sırtlıyor ve bana bakıyordu.

Hayır, hayır, hayır. Korkudan donakalmıştım. Hareket edemiyordum. Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Peter'm gözleri kararmıştı. Başka yöne bakmıyordu. Kalbim daha hızlı atıyordu. Sanırım duyabiliyordu kalbimin attığını. Birden nefesimi, titrek, yavaş nefes alış şeklimi fark ettim. Peter'in parmakları bileğimde durmaya, kolumu dizimde tutmaya devam ediyordu. Bakışlarında kayboluyordum. Ona, dudaklarına doğru mıknaş gibi çekildiğimi hissediyordum. Tenim dokunuşundan dolayı elektriklenmişti. Duramıyordum yerimde. Havayı içime çekerek yüzümü çevirdim.

Bunu yapamazdım.

Onu öpemezdim.

Burada bile olmamalıyım.

Peter'ın sesi normaldekinden de kalındı. "Bunun iyi gelmesi lazım. Antiseptiği alıp geleyim. Sonra seni eve götürebiliriz." Bileğimi bırakıp ayağa kalktı. Küçük şişeye bakıyor ama eline almıyordu. Onun yerine göz kırpmadan öylece duruyordu. Derin derin nefes alıyor ve dudaklarının arasından havanın çıkmasına izin veriyordu. Porno izliyormuşum gibi hissettim. Nabzım yarış hâlindeydi ve çok sıcaklamıştım. Başka yere bakamıyordum. Bakmak istemiyordum.

Peter ellerini saçlarının arasında gezdirip ilacı aldı. "Al bakalım. Bu daha hızlı iyileştirir." Koluma yavaşça sürdü. Narin dokunuşlarıyla midem altüst oluyordu. Parmaklarını sıyrıklara bastırırken onu izliyordum. Beni öyle fena titretiyordu ki kolumu çektim.

Peter bana baktı. Ağzım açıktı ama konuşmadım. Ne söylemem gerekiyordu ki? *Dokunuşun beni çıldırttı? Ne zaman bunu bana yavaşça sürsen en olmayacak yerlerim karıncalanıyor?* Benim neyim vardı böyle?

Banyodaki küçük tezgahdan zıpladım ve onu itip geçmek istedim. Peter son saniyede döndü. Vücutlarımız karşı karşıya geldi. Buz sırtımdan damla damla akıyor ve donuyordum. Göğüs kasları benimkilerle karşılıklı duruyordu. Onu hissedebiliyordum. Çarpıntıya dönüşen ürpertilere neden oluyordu. Dudaklarım aralandı ve ağzımdan çıkmayan kelimeleri söylemeye çalışarak nefes nefese kaldım. Ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Orada durup gözlerine bakmak dışında bir şeyler yapmaya çalıştım.

Peter ellerini yavaşça kaldırdı. Avuçlarındaki sıcaklığı dirseklerimin hemen aşağısında hissediyordum. Bana dokunmak istediğini biliyordum. Neyi bu kadar düşündüğünü biliyordum, çünkü aynı düşüncüler benim aklımdan da geçiyordu. Biliyorum, hareket etmem lazımdı ama edemiyordum. Nabzım kulaklarımda gürleyerek daha hızlı atıyordu. Ellerin neredeyse kollarımın çıplak tenine değdiğini hissediyordum. Elleri çok yakındı ama bana dokunmuyordu.

Kafamı, Peter'ın bakışlarının gözlerimden dudaklarıma inip çıktığını hissetsem bile kaldırmadım. Eğer kafamı kaldırırsam oradan ayrılamayacaktım. Kaldırırsam her şeyi bir kenara bırakacaktım. Bu okulu bir kenara bırakmak eve gitmek demekti. Kaçtığım insanlara geri dönmek demekti. Vücudumu defalarca kullanan adamı tekrar görmek demekti.

Sesim zorla çıkıyordu konuşurken. “Yapamam...”

Peter'ın yüzü çok yakındaydı. Kafasını eğdi. Nefesini dudaklarımda hissediyordum. Parmaklarım yanlarımda top gibi olmuştu. Ellerimi gerdim ve sonra parmaklarımı yumruk yaparcasına topladım.

Dokunma ona. Dokunma.

“Biliyorum,” dedi Peter nefes nefese. Gözlerimi kapadım ve odanın yana yattığını hissettim. *Burası çok sıcak.* Bana çok yakındı. Gözlerimi tekrar açtım ve göğsünü izledim. Yukarı bakmayacaktım. “Yapamayız ama seni bırakamam.”

Gözlerimiz kilitlendi. Ah, Tanrım. Hata. Kulaklarımda sirenler çalıyordu. Bu iki safi mavi havuza düşüyordum ve yukarı tırmanamıyordum. Nefes nefese kaldım. Dudaklarım neredeyse dudaklarındaydı. Elleri hâlâ kollarının

üzerindeydi. Her geçen an parmakları bana dokunma dürtüsüyle kavga ediyormuş gibi kapanıyordu. Yutkunmaya çalıştım. Aşağıya bakmaya çalıştım ama tamamen bakışlarına takılmıştım. Ellerini üzerimde istiyordum. Avuçlarının tenimi yaktığını hissetmek istiyordum. Hiç istemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri istiyordum.

Dudaklarım aralıktı. Konuşmaya çalıştım ama hiçbir şey çıkmadı ağzımdan. İçime çektiğim, içimi dolduran her nefes kaburgalarımın çıkıp göğüslerimin göğüslerine sürtünmesine neden oluyordu. Nefes almayı bırakmam lazımdı. Başım şehvetle dönüyordu. Bir yanımda dokunulmak, öpülmek için yalvarıyordu. Engel olamıyordum. Kontrol edemiyordum. Köşeye sıkışmıştım.

Peter ellerini açıp gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında yüzünde ümitsiz bir gülüş vardı. Konuşmaya, içindekileri, onu yaralayan her parçayı dökmeye başladı. “Hiçbir zaman şanslı değildim. Ne zaman birini bulsam kayboldu gitti. Her zaman erişilemezdi ve bunu değiştiremeyecekmişim gibi.

“Ona tekrar sahip olamam. Bir şeyleri değiştiremem. İkinci bir şans yok. Her şeyi kaybettim. Gina’yı kaybettim.

“Öldüğünde kendimi kaybettim. O zamandan beri hiçbir şey hissedemedim. Fakat sonra sen geldin... Zekisin ve güzelsin. Hayatıma devam edebilirim diye düşünmüştüm ama edemedim. Hazır değildim. Sen bunu anlayan ve bunun gerçekten ne anlama geldiğini bilen tek kişiydin.

“Ve şimdi,” diye gülümsedi acıyla Peter ve gözlerini bastırarak kapattı. Yeniden açtığında, işkence çekmiş gibi görünüyordu. Konuştukça sesi yükseliyordu. Kelimeleri ağzından daha hızlı, daha kederli, daha telaşlı dökülüyor-

du. “Şimdi hayatıma devam etmeye hazırken, devam edemiyorum. İşimi kaybedemem. Seninle olamam ama sensiz de olamam. Tanrım, Sidney. Bu gece hayatımın en iyi ve en kötü anlarından biriydi. Beni sevdiğini söyledin. *Beni seviyorsun...*” Hüzünlü bir şekilde güldü ve kafasını iki yana salladı. “Ben de seni seviyorum. Beni hayata döndürdün. Bana gülüşümü tekrar verdin. Benim için her şeysin ama bunu sana yapamam-”

Ona bakıyordum. Gözlerim kocaman açılmış, ağzım açık kalmıştı. Ne dedi? Bunu kastetmiş olamazdı. Olamazdı ama söyledi. *Peter: beni seviyor.* Ama dediklerini kavrayamıyordum. Sesinde çok fazla acı vardı. Ne dediğini bilmiyordum. “Bana neyi yapamazsın?”

“Burada burslusun. Buna devam edersem bana ne olacağını biliyorum ve senin hayatını mahvetmene izin veremem-”

Beni seviyordu. Gözlerine bakıp bunu söylemesini, neden donup kaldığını, neden bana dokunmadığını dinledim. Beni seviyordu.

Beni itip uzaklaştıracak diye korkmuştum; ödüm kopuyordu ama yine de yaptım. Bir anlığına cesur - ve aptal, pervasız ve düşüncesiz olmuştum. Sözlerini, kirli sakallı yanaklarına parmaklarımla dokunarak kestim. Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Ağzı yumuşacık ve tatlıydı.

Peter onu öptüğümde donup kaldı. Kollarıyla beni sarmadı. Beni öpmedi. Kaslarım çok gergindi, kaçmak için hazırdı. Bana sarılacağını düşünmüştüm. Bana karşılık vereceğini düşünmüştüm.

Yüzüm utançla doldu. Küçük öpücüğümü yarıda kesip

başımı eğdim. “Özür dilerim,” dedim yere bakarak. “Bunu yapmamalıydım. Yapmamalı...” Alt dudağım titriyordu. Kıpırdatmamaya çalıştım ama iş birliğine yanaşmıyordu; ben de dudağımı ağızımla emip ısırdım.

Başka bir kelime söylemeden önce Peter beni kollarına aldı. Ciyaklayıp sımsıkı tutundum. Bizi öndeki kapıya yönlendirdi ve beni yere doğru yatırdı. Bedenim bedeni üzerimde kaydı. Kollarından inip ayaklarım yere değerken, elbiseimin eteği utanç verici derecede yukarı kalktı. Beni tekrar kapı dışarı edecekti. Ellerim göğsündeydi.

Peter geri adım atmadı. Gözlerini yüzümde hissettim. Çekip gidemedim. Bir nefes verdi ve bana doğru yanaştı. Elleri omuzlarımdaydı. Göğsündeki parmaklarıma baktı. “Sana git diyemem.”

“O zaman deme.”

“Seninle yatamam.”

“O zaman yatmayız.”

Güldü. “Bunu çok kolay dillendiriyorsun. Bana böyle dokunduğunda bile zar zor düşünebiliyorum. Gerçekten seninle yatmamak için yeterli iradem olduğunu düşünüyor musun?”

Başımınla onayladım. Parmaklarım göğsünde geziniyordu. Her hâliyle hissediyordum onu, her kıvrımını, her kasını. “Farların yanıyor.” Başparmağım, alttaki gergin göğüs uçlarını hissederek göğüs kaslarını okşuyordu.

Güldü ve “Seninkiler de,” dedi tam parmağım göğüs ucuna doğru hareket edecekken. İnleyerek elimi tuttu. “Sidney.”

“Peter.”

“Sen çok... Neden vazgeçtiğini bilmiyorsun.” Sesi bo-

ğuktu. Boyun kasları gerilmişti. Hâlâ çenesini sıkıyor, dudaklarını birbirine çarpıyordu.

“Tam olarak neden vazgeçtiğimi biliyorum. Beni evde kimin beklediğini biliyorum.” Ellerim göğsüne doğru kaydı. Karın kasları çok sıkıydı. Parmağımla, gömleğinin hemen belinin üzerindeki bir düğmesine hafifçe vurdum.

Omuzları gerildi. Kesik kesik bir nefes verdi. Elini yukarı kaldırıp yanağını okşadı. Dokunuşuyla birlikte ona biraz daha yaklaştım ve gözlerimi kapattım. Sanki onu yakmışım gibi geri çekildi. “Sidney, bunu yapamam.” Saçım düzelterek benden uzaklaştı. Volta atmaya başladı.

Kafasını kaldırdığında panikledim. Gözlerinde görüyordum. Beni kendinden uzaklaştıracaktı. Kımıldamadım. Kapıyı açıp beni atacağını bekleyerek sonuca hazırladım kendimi ama yapmadı. Yanıma gelip ellerini başımın iki yanına koydu. Ne yaptığını bilmiyordum. Ne yapacağını bilemiyordum, bağırarak mıydı ya da -

Daha düşüncelerimi bitirmeden Peter bana sokuldu. Dudakları benimkilere çok yakındı. Direndiğini hissediyordum. O yanı hâlâ savaşıyordu ama geri çekilmedi; aradaki mesafeyi kapattı. Dudaklarını benimkilere yavaşça bastırdı. Bu öpüşmenin fısıltısıydı âdetaa. Hâlâ kendini tutuyordu; tüm vücudu gerilmişti. Ellerimi kaldırıp ona dokunmaya çalışınca, sıçrayarak geri çekildi. Yüzü tereddütle buruşmuştu. Elleriyle kafasına vuruyordu. Sanki duvara vurmak ve benden kaçıp uzaklaşmak istiyor gibi görünüyordu.

Deliydim ben. Ona doğru yürüdüm. Tam arkasıdaydım. Aklımı başıma topladım. Bunu ona yapamazdım. Bu onu mahvediyordu. Çekip gidecek gücü buldum. Cılızdı ama

yine de o gücü hissediyordum. “Peter, önemli değil. Özür dilerim. Bunu sana yapmayacağım.”

Yüzü ellerinin arasındaydı. Yavaşça dönüp bana baktı. “Ben bunu sana yapamam. Buraya gelmek için neler yaşadığını biliyorum. Seni, sana bunları yapan insanlara gönderemem... Bunu yapmana izin veremem. Seni seviyorum, Sidney.” Gözleri benimkileri arıyordu. Sanki ayrılıyor gibiydik. Boğazımda bir şeyler düğümlenmişti. Yutkunmaya çalışıyor ama yutkunamıyordum.

“Ben de seni seviyorum, Peter.” Hüzünlü bir şekilde gülmüsedim ve gitmek üzere arkamı döndüm.

“Kal,” dediğinde, elim kapının topuzunu çevirmekteydi. “Ne?”

“Kal, sadece biraz daha. Gitmene izin veremem, henüz değil.”

Ağlamak üzereydim. Yaşadığımız her şeyden sonra ondan uzaklaşmak zorunda olduğuma inanamıyordum. Hayat çok adaletsizdi, bu çok yanlıştı. Onu seviyordum ve o da beni seviyordu. Bir insanın eşini bulma ihtimali o kadar az, o kadar küçüktü ki. Benim için yaratıldığını biliyordum ve gitmek zorundaydım.

Kafamı iki yana salladım. “Yapamam. Bu ya hep ya da hiç tarzı bir durum. Etrafında olup da sana dokunamamaya dayanamıyorum. Bana seni çekici bulup bulmadığımı sormuştun. Buluyorum. Hem de çok. Seninle ilgili her şey beni baştan çıkarıyor. Peter, gitmem lazım.” Dudaklarımı birbirine bastırarak dairesinden dışarı adım attım, uçar adımlarla uzaklaştım. Boğuluyormuşum gibi havayı içime çektim. İki blok boyunca, yalnız, düşünceli bir hâlde yurduma doğru yürüdüm.

H. M. WARD

Onun için her şeyden vazgeçebilirdim ama sonra? Onun işi olmayacaktı, benimse param ve ikimiz de bir kutuda yaşayacaktık.

Lanet olası aşk.

Yirminci Bölüm

Bitkin hissediyordum. Tenim bile hassastı. Parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim. Anılar hâlâ oradaydı. Sanki hâlâ Peter'ın dudaklarının yaptığı baskıyı, dudaklarıma, dudaklarını mükemmel şekilde yerleştirişini hissediyordum.

Peter'ı bir daha göremezdim. Bunu, sokakta yürümeye başlayana kadar tam anlamıyla algılayamamıştım. Bundan sonra onun ÖA'sı olamama ihtimalim yüksekti. Strictland bizi ayıracaktı.

Peter'sız günlerim nasıl olacak, ona bu kadar yakın olup da onunla konuşamayacak ya da ona dokunamayacağım diye düşünüyordum. Ah, Tanrım, acı veriyordu. Sanki birisi bir bıçak alıp kalbimi yerinden söküp atmış gibiydi. İki büklüm olup ağlamak istiyordum ama ağlamadım. Yürümeye devam ettim.

İçerikle dolu bir araba yanımdan geçerken yavaşladı. Hızla ayrılmadan önce ısıklık çalıp laf attılar. Sonunda yeniden kampüse girince, kendime geldim. Bununla baş edebilirdim. Yurda kestirme yoldan gittim. Odama girdiğimde içerisi kızlarla doluydu. Tanrım, neden ben hiç yalnız kalamıyordum ki? Millie, birkaç atkuyruğu saçlı kafanın üze-

rinden bana baktı. Ellerinde mavi bir şişe Kool-Aid⁹ vardı ve saçlarının uçlarını leğene batırıyorlardı. Tia kapının yanında oturuyordu. Kollarını kucığında birleştirmiş, sandalyesine yaslanmıştı.

“Sen mavi yapmıyor musun?” diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. “Yo, maviyi severim ama benim saçımda tutması için önce saçımın rengini açtırmam lazım. Açtırmıyorum, yaparsam kel kalırım herhâlde.” Bana baktı ve şişmiş gözlerini fark etti. “Neyin var senin? Bir şey mi oldu?”

Başımı salladım. “Evet, alışıldık şeyler. Strictland tarafından Peter’ın arkadaşı olduğum için azarlandım ve bir sincap tarafından saldırıya uğradım. Lanet şey kolumu yoldu.” Tia, bunları uydurup uydurmadığımı anlamak için yüzüme, ardından koluma baktı.

“Oha. Sen ciddi misin?” diye sordu sandalyede doğrularak. Başımı salladım. Başka bir şey söyleyemeden ayağa kalkıp beni koridora çıkardı. “Millie sarışın ve tüm saçını o kovaya batıracak. Boyanın tutması tüm gece sürer. Yani konuş. Neyin var senin? Strictland neden seni azarladı?” Durdu, gözleri büyümüştü. “Kahretsin, Peter mı? Hani Dr. Granz olan?” Başımla onayladım. Beni odasına çekip kapıyı kapattı. “Oda arkadaşım Millie’yle odanızda. Dökül. Neler oluyor Tanrı aşkına?”

Omuzlarım düşmüş bir şekilde yatağına çöktüm. Omuz silktim. “Ben de bilmiyorum. Peter, Dr. Granz... Uzun hikâye ama onun aslında kim olduğunu öğrenmeden önce az daha onunla yatıyordum.”

⁹ Kool-Aid ABD’de popüler olan bir içecektir. Bu içeceği bir kaba ya da leğene döküp saçlarının ucunu batırarak saç boyamak genç kızlar arasında trend hâline gelmiştir. (ç.n.)

Tia'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Ne?"

"Millie, Brent'le buluştuğunda beni de biriyle tanıştırmam için yanında sürüklemişti. Onlarla mekânda buluşmam gerekiyordu. Uzun lafın kisası yanlış masaya oturdum." Yüzüne baktım. Tia gerçekten iyi birisiydi. Ona daha önce de saçma sapan şeyler anlatmıştım ama bu seferki beni geri-riyordu. "Kimseye söyleme, olur mu? Onun başını belaya sokmak istemiyorum."

"Kimseye söylediğim yok ama bana ne olduğunu anlatmak zorundasın. Eğer başka biriyle randevun vardıysa, geceyi nasıl onunla noktaladın?"

"Diğer çocuğun elleri rahat durmuyordu. Erkenden ayrıldım. Otoparka gittiğimde Peter, kaportası açık bir şekilde orada duruyordu. Buralarda yeniydi ve yalnızdı. Artı seksi ve komik. Bilmiyorum. Onunla eve gittim. Yiyiştik. Çokça. İşler kontrolden çıkmadan önce telefon çaldı ve ayrıldım. Ertesi gün onu sınıfta gördüm."

"Vay bel!" diye ayağını yere vurdu çok heyecanlı bir şekilde. "Ee, şimdi ne oldu?"

"Kulüpten sonra yemeğe gittik. Hiçbir şey yoktu ama Strickland geldi ve bizimle birlikte yemek yedi. Ardından bir bakıma bize bir ültimatı verdi. Peter, beni görmeye devam ederse kovulur ve kariyerini çöpe atar eğer; ben de sınıfta kalırım ve mezun olamam. Bursumdan dolayı dersleri tekrar alamam ve param yok. Bunu biliyor."

Tia koltuğunun kenarında, parmakları ağzında duruyordu. "Aman Tanrım. Ama bir dakika, aranızda bir şey olmadığını söylemiştin?"

"Bir şey olmuyordu. Tuhaf bir başlangıç yapmış iki arkadaşlık, ama..." diye iç geçirdim ve saçımı düzelttim.

"Ama şimdi bundan daha fazlası var?"

“Yani, bayağı fazla. Lanet olsun, Tia. Kahretsin işte. Sana bile anlatamam.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir şeylere vurmak istiyordum. “Bu en iyi arkadaşımdan ayrılmışım gibi bir şey değil ki aslında öyleyiz ama bundan daha da kötü. Kalbim yerinden sökülmiş gibi hissediyorum.

“Ve Peter. Bunu halletmek için evindeydik,” diyerek pençe izlerini gösterdim, “ve onu öptüm. Bunu yapamayacağına, ancak beni sevdiğini söyledi-”

Tia nefes nefese, “Aman Tanrım. Sen onu seviyor musun?” diye sordu. Ona baktım. Gerilmişti, yatağını elleriyle sarsıyordu. Ben cevap vermeyince ciyakladı. Herhâlde her şey yüzümde yazıyordu. “Aman Tanrım. Bu çok romantik! Onu seviyorsun ama onunla olamıyorsun. Ne yapacaksınız peki?”

Omuz silktim. “Hiçbir şey. Yapacak bir şey yok. Kariyerini benim için riske atmasına izin veremem ve mezun olmak zorundayım. Bunu mahvedip eve gidemem.” Yüzümü ellerime gömüp sertçe ovdum. Her şey dağılıyordu. Çok kırılmış hissediyordum, sanki parçalara ayrılacaktım.

“Daha önce hiç böyle lanet ettiğini duymamıştım.”

“Lanet edilecek pek bir şey yoktu. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ondan uzak durmam lazım ama duramıyorum.” Acı acı güldüm ve kollarımı belimin etrafında doladım. Beni boğan duygulardan kurtulamıyordum. Yere baktım.

Anılar davetsiz bir şekilde döküldü. “Bu benim ilk *seni seviyorum*’umdu, yani ilk gerçek olan ve sonra bunlar oldu. Arkadaş bile değiliz artık. Olamayız. Bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok.” Ellerim başımda, parmaklarımla saçımı karıştırıyordum.

Bu gece harika başlamıştı. Bunun olduğuna inanamıyordum. Evet, tahmin etmeliydim ama edemedim. Peter’a aşık

olduğumu bilmiyordum. Bu geceye kadar fark bile etmemiştim. Çok aptaldım. Bunu nasıl anlamadım? Özellikle herkes bu konuda anlayış dahi göstermezken.

“Ah, Tanrım,” diye ellerimin arasında inledim. Kafamı kaldırıp, “Ne yapacağım?” diye sordum.

Tia’nın yüzü şefkatle doluydu. “Tek yapabileceğin şeyi. Ondan uzak durup çikolatayla dikkatini dağıtacaksın.”

Yirmi Birinci Bölüm

Sonraki birkaç hafta acı verici derecede yavaş geçti. Geceleri duvara bakıyor, uyuyamıyordum. Kolum kanadım kırık hissediyordum. Hayali acılar çekiyordum. Ah bir de kâbuslar... Dalıyor ve Peter'a bir araba çarptığını, uçurumdan düştüğünü ya da göğsünden vurulduğunu görüyordum. Her seferinde aynıydı - gerçekleşmeden önce neler olacağını görüyordum. Ciğerlerim sökülene kadar çığlık atarak Peter'a koşuyordum ama beni duymuyordu. Hiçbir zaman yeterince hızlı olamıyor, yeterince yüksek sesle bağırıyordum ve hep bir saniye geç kalıyordum. Hiçbir zaman bir elveda yoktu; Peter sadece elimden kayıp gidiyordu.

Bir gece rüyam çok canlıydı. Peter gülüyor, bana bir şeyler söylüyordu. Geriye doğru bir adım atıyordu yüzündeki o alaycı sırıtişıyla. Yer çok sert ve kuruydu. Yerdeki kil çatırdıyor ama Peter arkasına bakmıyordu. Otopark kilometrelerce çatlamış kile dönüşüyordu. Onu ince bir buz tabakası üzerinde yürürken izlemek gibiydi. Telaşlı bir şekilde ona sesleniyordum - ona geri gelmesi için yalvanyordum - ama beni duymıyordu. Altındaki toprak birdenbire ikiye ayrılıyor, Peter düşüyordu. Ona doğru, koca yarığa doğru

fırlıyordum. Deliğin kenarına, tam Peter'ın parmakları benimkileri pas geçtiği anda düşüyordum.

Bağırdım.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki kâbus gerçeğe dönüştü. Yatağımdan çığlık atarak fırladım. Bedenim soğuk terle kaplıydı. Çarşaflar vücuduma yapışmıştı. Allak bullak olmuştum ve bundan kurtulmak için çabalıyordum. Millie ayağa fırlayıp ışıkları açtı. Elim göğsümdeydi. Kendi kendime bunun gerçek olmadığını, Peter'ın hayatta ve iyi olduğunu söylüyordum ama rüya o kadar gerçekçiydi ki ağlamak üzereydim.

Millie elinde bir süpürgeyle gelen davetsiz misafiri sopalayacakmış gibi duruyordu. Etrafta kimsenin olmadığını görünce, elleri yanlarına düştü. “İyi misin?” Gözlerini ovaladı ve derin bir nefes aldı.

Başım la onayladım ama pek inanılacak gibi değildim. Konuşamıyordum. Neden korkuyordum? Kâbus çok aptalca görünüyordu. Toprak öylece insanları yemezdi ama rüyam çok gerçek gibiydi. Bu hissi üzerimden atamadım. Battaniyemi üzerimden çekip dolaba doğru yürüdüm. Eşofmanlarımı alıp üzerime geçirdim.

Millie beni izliyordu. “Nereye gidiyorsun? Saat dört. Koşuya çıkamazsın bu saatte.”

“Çıkmam lazım.” Sinirimi atabilmemin tek yolu buydu.

“Sidney, bekle. Ben de seninle geliyorum.” Millie'nin göz kapakları yarı kapalıydı. Neredeyse uyuyakalacak gibi görünüyordu.

“Sorun yok. İyiyim. Yatağına geri dön.”

“Dönemem. Bir şey seni rahatsız ediyor ve Brent'le olduğumdan beri iğrenç bir arkadaş a dönüş t ü m . Bekle bir

saniye. Seninle geliyorum.” Yavaşça gözlerini kırptırıp dolabına döndü. Ben çoktan hazırdım, ayakkabılarımı giymekteydim.

Ayakkabımın diğer tekinin bağcıklarını bağladığımda, “Tek gitmeyi tercih ederim. Gerçekten, dön yatağına. Eğer endişeleniyorsan senin biber gazı spreyini alırım yanıma.”

Esnedi. Millie eşofmanını bir bacağına geçirmişti, bana baktı. “Tamam ama sadece spor salonunu kullanırsan. Dışarıda koşma. Git koşu bandını, egzersiz bisikletini falan kullan. Söz mü?”

Başım la onayladım. “Tamam. Öğle yemeğinde görüşürüz.”

Ve çıktım. Merdivenlerden koşarak indim ve dışarı soğuk havaya çıktım. Hava ciğerlerimi doldurdu ve bana neyin gerçek olup olmadığını hatırlattı. Rüyalar gerçek değildi. Peter hayattaydı. Kâbusların neyi işaret ettiğini, ne anlama geldiğini biliyordum. Peter elimden kayıp gidiyordu ve yapabildiğim hiçbir şey yoktu. Gitmişti. Güya ölmüştü ama hayaletinin her gün İngilizce binasına dadandığını görüyordum.

Strickland bizi yemekte gördükten sonraki gün beni ÖA görevimden almış; kendi ÖA’sı ile Peter’inkini değiştirmişti. Artık Strickland’la çalışıyordum. Dedikodular kesilmişti. Kimse bir şey söylemiyordu artık.

Ayağımı yere daha sert vurarak daha hızlı koştum. Ciğerlerim hava alamıyormuşum gibi yanıyordu. Saçlarım öne ve arkaya saçılıyor ve boynumu gıdıklıyordu. Vücudum acı içinde bağırarak kadar hızlı koşmak istiyordum. Nasıl baş edebileceğimi bildiğim bir şey hissetmek istiyordum, çünkü bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu, diğer kâbuslar gibi değildi. Diğerleri ödümü koparmıştı, çünkü birisi bana zarar vermeye çalışıyordu. Bu rüyalar tam tersiydi. Kimse bana zarar vermiyordu ama bağırsaklarım yerinden sökülüyor gibi hissettiriyordu. Peter'ı üst üste her gece yeniden kaybetmek gibiydi. Ne zaman bitecekti bu? Hâlâ hayattaydı. Neden beynim sanki o ölmüş gibi yas tutuyordu? Dayanamıyordum. Çığlık atmak istiyordum.

Daha sert adımlar atarak daha hızlı koştum. Adımlarımı büyüttüm. Kollarım yanlarımda sallanarak, koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde kampüsün diğer tarafındaki yeni spor salona doğru koştum. Vardığımda nefes alamıyordum ve göğüs kafesime kramp girmişti.

Kimlik kartımı okutarak içeri girdim. Ellerimi bellimde durup havayı içime çektim. Nefes alış verişim yeniden düzene girene kadar karanlık koridorda birkaç dakika bu şekilde bekledim.

Kramp azalınca egzersiz odasına yürüdüm. Kimsenin orada olmayacağını düşünüyordum. Koridorlar boş ve ışıklar kapalıydı. Kartımı okutup içeri girdim. Bir koşu bandı buldum ve hızını yükseltip en hızlıya getirerek çalıştırdım. Bandı adımlarımla döverek olabildiğince hızlı koşuyordum.

Birkaç dakika sonra kendi küçük dünyamdaydım. Akıldaki düşünceler uçup gitmişti. Kafamdaki tek şey kalbimin küt küt atışı ve ciğerlerimi dolduran havanın esintisiydi. Bu yüzden çocuk ödümü kopardı.

“Sidney?” Mark'ın sesi arkamdaki bir yerden geldi. Çığlık atarak dengemi kaybedip, ayakkabımın üzerine bastım ve bir anda düşerek koşu bandının ucuna fırladım. Sırtım duvara çarptı. “Ha siktir!” Mark acil durum anahtarını çekti

ve ayağım altında kalmadan koşu bandı durdu. Sonra yanımda dizlerinin üzerine çöktü. “Sidney, özür dilerim. İyi misin? Hareket edebiliyor musun?”

İnsanları gerçekten rahatsız eden türden bir kıkırdamayla gülmeye başladım ama kendimi durduramıyordum. Mark hâlâ dizlerinin üstünde, yanımdaydı. Etrafa baktı. “Ah, kahretsin. Kızı delirttim.” Eliyle saçlarını karıştırıp omzumu dürttü. “Hey, iyi misin? Biraz aklını oynatmış gibisin.”

Derin bir nefes aldım ve ona baktım. “Biraz aklımı oynattım. Yoksa sabahın dördünde neden burada olayım? Sanırım sen de aklını kaybettin, karanlıkta burada oturduğuna göre.”

Mark alınmış görünüyordu. “Oturmuyordum! Bir ses duyduğumda arkada ağırlık salonundaydım. Kim olduğuna bakmaya geldim, sana seslenip kıcının üstüne düşmene ve ardından duvara toslamana neden oldum.”

Güldüm ve delinin ve yorgunun ötesinde bir hâlde olduğumu fark ettim. Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve iç geçirdim. “Şu ana kadar başıma gelmiş en garip şey değildi.” Elimi yüzümden çekinde elimde kan olduğunu fark ettim. “Lanet olsun. Yüzümü mü yaraladım?”

Mark ayağa kalkıp elini uzattı. Temiz olan elimi avucuna koydum, beni yukarı kaldırdı. “Yok, sadece yanağında küçük bir sıyrık var.”

Yüzümü tekrar parmaklarımla yoklayıp aynaya doğru yürüdüm. O kadar kötü değildi ama berbat görünüyordum. Saçım, atkuyruğu yapılmış bir fare yuvası gibiydi. Çalı gibiydi. Odadan çıkmadan önce taramaya zahmet etmemiş; sadece toplayıp lastik tokayı saçlarımla etrafına dolamıştım. Gözlerimin altında siyah daireler vardı ve dayak yemiş gibi görünüyordum.

Mark bana bir mendil uzattı. Ona şaşırarak baktım. “Kullanılmış değil, öyle düşünüyorsan.”

“Sağ ol ve düşündüğüm şey bu değildi,” dedim mendili alarak. Beyaz mendili nemlendirmek için çeşmenin altına tuttum ve yanağımı kuruladım. “Bunu neyin yaptığını bile bilmiyorum.”

Bileğimi işaret etti. “Saatin. Ellerin düşerken yüzünü korumaya çalıştı. Muhtemelen saatin yüzünü çizdi.” Bileğime ve sonra ona baktım.

“Ee, senin hikâyen nedir?” diye sordum. Bana bakmasını istemiyordum ama bakıyordu. Ona kısa bir bakış attım. “Gecenin dördünde hep burada mısındır?”

Mark ellerini arkasına koydu ve kafasını iki yana salladı. “Yok, genelde beş gibi gelirim. Bugün gerçekten erkenciyim. Nedenine gelirsek, şey, biraz anormalim. Sadece dört saatlik bir uykuya ihtiyacım oluyor.”

O konuşurken yanağımı kuruluyordum. Bunu söylediğinde ona imrenerek baktım. “Ciddi misin?”

“Evet, bir bakıma genetik bir şey. Annem de böyle. Bunun dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu olduğunu düşündüler uzunca bir süre, ama değilmiş. İyi hissetmek için sekiz saat uyumam gerekmiyor sadece. Dört ya da en fazla beş saat ve uyanmaya hazırım. Tüm gece dışarıda durup ardından sabahın köründe uyanabiliyorum.

“Yurtta yapacak bir şey olmadığından ve oda arkadaşım onu uyandırırsam beni öldüreceğinden genellikle buraya geliyorum.” Duvara yaslanmış, beni izliyordu. Mark, Peter’a göre benim yaşıma daha uygundu. Bu birlikte olmam gereken türden biriydi. Normal, iyi ve dengimdi. Benim hocam değildi.

Mark'ı çok uzun bir süre yüzüne bakarak, dönem başında kendimi ona atsaydım ne yapardı - masadaki Peter olmasaydı da Mark olsaydı - diye merak ederek izledim. Aynısını mı yapardı? Durur muydu? Bu bana ne yapardı? Bazen seksin her şeyi düzeltereğini düşünüyordum. Her şeyi mahvetmişti, yani mantıklıydı düzeltmesi bir bakıma.

Ne kadar zaman geçtiğini fark etmedim.

Mark'ın yüzünde gergin bir gülümseme belirdi ve etrafına baktı, benim başka bir şeyi izliyormuşum gibi. "Öhöm, Sidney. Oldukça sıkıcı hikâyemle kazara uyuyakalmana mı neden oldum?"

Gülümsedim ve göz kırptım. Çok acı çekiyordum ve o çok tatlıydı. "Hayır. Tam tersine sıkıcı değilsin."

Sırıttı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Başımınla onayladım. "Eğer başka bir adam dikkatimi önce çekmemiş olsaydı bir süs köpeği gibi peşinden ayrılmazdım."

"Hayatımın hikâyesi." Mark'ın gözleri, elini kaldırıp yavaşça koluma dokunmadan önce yüzümü aradı. Rahatlatıcı bir dokunuştı. "Bahsettiğin adamın bu berbat saatte burada olmanın nedeni olduğunu sanıyorum?"

Yavaşça başımı salladım. Düşüncelerim altüst olmuştu. Ne istediğimi bilmiyordum. İçimdeki ızdırabı nasıl durduracağımı bilmiyordum. Mark'm dudaklarına baktım. Eski hâlime dönüyordum. Eski Peter öncesi planımın bilekleri-me atlayıp beni çimdiklediğini hissedebiliyordum.

Mark'ın üstü çıplaktı. Vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Saçı nemli ve dağınıktı. Nefesimin farkındaydım, ağzının farkındaydım ve ona çok yakın durduğumun farkındaydım. Mark'ın eli çıplak kolumdan, omzuma doğru çıktı ve yanağıma dokundu.

Bir parça saçımı kulağımanın arkasına attı ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Teselli edip toparlayacak tiplerden değilim, Sidney. Ben tüm kalbiyle seven biriyim ve senden gerçekten hoşlandığım için şu anda seni öpmemek çok zor. Ama yapamam...” Yere bakarak bakışmamıza son verdi. Ellerimi alıp başparmaklarıyla tenimi okşadı. Derin derin nefes alarak, “Beni affediyor musun?” diye ekledi.

Normalde kıpkırmızı kesilirdim ama bugün sadece başımı sallayıp ellerimize baktım. “Peki, kırılmış bir kalbi nasıl onarırsın? Herkes seks diyor ama ben...” Derin derin iç çekip ona baktım.

“Benimkisi birkaç kez kırıldığı için sana gerçeğı söyleyebilirim.” Başını yana doğru yatırdı ve gülümsedi. Gözleri, konuştuğı süre boyunca benimkilerle buluşmadı tekrar. “Onaramazsın. Hiçbir şey bir anda iyileştirmez acıyı. Ortadan kaybolmaz, çünkü onu unutmak için hazır değilsindir. Zamanla olur. Bir gün, bir şeyler o kadar çok acıtmayacak. Bir gün başka birini fark edeceksin ve önceki adamı hiç düşünmeyeceksin. Yeniden başlamak için hazır olacaksın ve kalbin de buna hazır olacak. Zamana bırak, Sidney.”

Başımı salladım ve ellerini çekti. “Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?”

“Açık değil mi?” Başımı iki yana salladım. “Çekicisin, inanılmaz derecede dikkat çekicisin. Senden hoşlanıyorum.” Mark sonuncuyu söylerken biraz utangaçtı.

Gülümsedim. Tuhaf hissediyordum ve bir süredir hiç gülmediğimi fark ettim. “Bilmiyordum.”

“Evet, yani, böyle şeyleri pek göstermem.” Sırıttı ve omuzuyla vurdu bana. “Yarış yapmak ister misin? Sanırım buraya koşmak için geldin, bahse girerim ki seni yenerim.”

Dışarı doğru cama bakıp başımı salladım. “Olur.”

Sonraki saati Mark’la koşarak geçirdim. Kaslarım, elektrik çarpmışçasına seğirene kadar koştuk. Matların üzerine düşüp sırtüstü yattım. Mark yanıma oturdu huzurlu bir sessizlik içinde. Başka bir arkadaş bulmuşum gibi görünüyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Hâlâ haftada bir kez Peter'ı görmek zorundaydım. Onun gece sınıfından transfer edilmeyi dilemiş olsam da edilme-miştim. Tek seçeneğim, o dersi bırakmaktı ama eğer bıra-kırsam bursum yüzünden bir kez daha alamazdım. Strict-land bizi ayırdığında artık sömestir başlayalı çok olmuştu. Dersi bırakmam için beni zorlamadığına memnundum.

Peter sınıfın önündeydi. Ona bakmadım. Aksine, sesini duydum ve not defterime baktım. Çok uzun süredir ayak-taydım. Mark'la sanki dün oturmuş gibiydik ama aslında bu sabahtı. Yüzüme dokundum ve yanağımdaki kesiği hisset-tim. Evet, bugündü. Koşu bandından düştüğüme inanamı-yordum. Kim bunu yapardı ki?

“Bayan Colleli?” dedi Peter. Bana ilk kez seslenmediği hissine kapıldım.

Kafamı kaldırdım. Herkes bana bakıyordu. “Pardon, ne demiştiniz?”

Peter'ın gözleri yanağımdaki kesiğe takıldı. Kaşları çatıldı. “Kitabın başındaki şiir...” Ben cevap vermeyin-ce, “*Bay Perşembe*’nin kitabın başında bir şiiri var. Şiirin ne hakkında olduğunu düşünüyorsun? Edebiyatla uyumlu mu?” Peter bir anlığına önümde durdu. Sonra sınıfı geçip

masasına yaslandı ve kollarını mükemmel göğüs kafesinde topladı.

Neden bana soruyordu ki? Bir deliğe girip ölmek istedim. Bu cevaplayamayacağım tek soruydu. “Bana fôtr şapka aldırma isteği verdi,” dedim ve omuz silktim. Birkaç öğrenci kıkırdadı. Bir tanesi çatlak dedi. Döndüm ve o çocuğu onayladım. Kendisiyle gurur duyan bir çatlaktım. Ona göre.

Peter bana yüzünde ümitsiz bir ifadeyle baktı. Ayrıntılarına inmemi istemedi. Onun yerine şiirin şapkalar hakkında olduğunu düşünecek kadar gay olmadığını söyleyen bir ineğe sordu. Peter burnunun direğine dokunarak saate baktı. Neredeyse dokuz olmuştu.

“Kimse şiirin ne hakkında olduğunu bilmediğine göre, önümüzdeki haftaya bir araştırma yazısı yazıyorsunuz. Üç kaynak istiyorum, dört sayfa, çift aralıklı ve şiirden ne anladığınızı da içerecek. Eğer araştırmaya katılıyorsanız nedenini yazın. Ders bitmiştir.” Herkes sızlanarak çabucak çıktı.

Ben yavaş hareket ediyordum. Çok yorgun hissediyordum. Bugün yemek yiyip yemediğimi hatırlayamadım. Sanırım yememiştim. Kitaplarımı toplarken bir şeyler yemeyi aklımdan geçiriyordum. Kapıya yöneldiğimde, masasında olan Peter dışında sınıfta kimse yoktu.

“Yüzüne ne oldu, Colleli?”

Kaşımı kaldırıp ona doğru baktım. “Bu pek iltifat sayılmaz, Dr. Granz.” Parmaklarımla, *aşk olsun* dercesine bir hareket yaptım baştan savma bir şekilde.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. “Senin neyin var? Notların sınırda. Öyle ki kalabilirsin, farkında mısın? Ve Strickland ensemdeyken eğer hak etmezsen seni geçiremem.”

Farkında değildim. Sırtım kaskatı kesildi. “Beni geçirmeni istemiyorum.”

“O zaman ne halt ediyorsun? Seni anlamıyorum. Bu derisi almayı sen istedin, öyle değil mi?”

“Tadwick hocayken almak istemiştım.” Peter geri çekildi. Belki de biraz fazla sert konuşmuştım. “Öyle demek isteme-”

Peter ellerini avuçları bana dönük bir şekilde kaldırdı ve geriye çekildi. “Ne demek istediğini anladım. Önemli değil.” Boynunun arkasını tutup iç geçirdi.

Peter’in yüzüne bakmaktan kaçındım ama o diğer tarafa - benden uzak tarafa - dönünce bakma şansım oldu. Gözleri yere bakıyordu ve omuzları sanki mağlupmuş gibi düşüktü, sanki öyle çok ağırlardı ki onu bitiriyor gibi. Gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı benimkilere uyan. Yüzü artık gülmüyordu. Peter her bir parçasına sinen üzgünlüğüyle birlikte bitkin görünüyordu. Melankolide boğuluyordu.

Gözlerimin üzerinde fark etmiş olmalıydı, çünkü kafasını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu; keşke buluşmasaydı. Kalbim yerinden oynadı. Ölüyordum. İçerideki hava çekilmişti sanki. Haftalar geçmişti ama hâlâ unutamamıştım onu.

Peter bakışmamıza son verip yere baktı. “Gitsem iyi olacak.” Sesi bitkindi, zar zor çıkıyordu.

Ne dediğimin farkına varamadan kelimeler ağızımdan boşaldı. “Pişman mısınız?” Kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri, gözlerimi bulana kadar yüzümde gezindi. “Çünkü ben öyleyim. Çok pişmanım. Geriye dönüp her şeyi tersine çevirebilseydim, çevirirdim. Seni bu şekilde görmeye dayanamıyorum ve bu şekilde olmaya dayanamıyorum. Eğer masana oturmasaydım-”

Peter sözümü kesti. “Eğer masama hiç oturmamış olsaydın, bir daha mutlu olabileceğimi asla bilmeyecektim. Hayır, pişman değilim. Hiçbirinden pişman değilim.” Çenesini oynattı, sanki daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi ama söylememeye karar verdi.

Yavaşça başımı sallayıp kitaplarımı aldım başka bir şey söylememeyi düşünerek. Mektup sayfaların arasından düşüp Peter’ın ayağına düştü. Eğilip mektubu aldı. Gözleri benimkilere döndü. “Bu ağabeyinden mi?” Başımla onayladım. “Atacağına sanıyordum.”

“Attım. Bana bir tane ve bir tane daha yolladı.”

“Hiçbirini açmadın mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.” Sesim neredeyse hiç çıkmıyordu. “Benim için öldü. Al. At onu. Bir daha görmek istemiyorum.”

Kapıya doğru yöneldim. Peter’ın gözlerini arkamda hissediyordum. Bir şeyler söylemek istediğini biliyordum ama söyleme fırsatı vermedim. Sınıftan dışarı, koridora yürüdüm. Ön merdivenlerden dışarı çıktım. Kimse merdivenleri kullanmazdı. Aşağıdaki çimenliğe inen yüzden fazla basamak vardı. Direğe yaslanıp yere doğru kaydım.

Uzun bir süre orada karanlıkta oturdum. Etraftaki ışıklar merdivenleri aydınlatıyordu ama ben gölgede kalıyordum. Aşağıdaki insanlar beni göremiyordu.

Sam’in bana mektup göndermeye devam etmesine endişeleniyordum. Çocukken, yakın arkadaştık. Beni gözetir, bana bakardı. Arkadaşlarıyla oynamama izin verirdi. Bana sataşan herkesi döverdi. İkiz olmamıza rağmen ben onun küçük kardeşiydim. *Benden sonra doğdun*, derdi. *Bu yüzden benim küçük kardeşimsin*. Sanırım büyük ağabey olmayı seviyordu. Kendini önemli biri hissediyordu.

Ancak bütün bunlar ona Dean yüzünden ağladığımda değişti. Beni savunmasını bekledim. Savunmadı. Benim baş belası olduğumu ve ne yaptığımı, arkadaşları arasında nasıl davrandığımı gördüğünü söyledi. Anılar bir bir ortaya dökülüyordu. Bir kere başlayınca durmuyorlardı.

Dean sana zarar vermedi dediler. Dean iyi bir delikanlı. Sanki Sam ve annem babam karşımda duruyor, aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyor gibiydi. *Peki, ya ben?* diye bağırarak istiyordum. Beni zorla tutup kaba kuvvet kullandı üstümde. Dean bunu yapmaz dediler. Tanrım, hayatımda hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim.

Ama Sam'e söylediğimde daha kötüydü, çok daha kötü.

Bu anıların saklandıkları kutudan çıkmalarına hiç izin vermiyordum. İçimdeki her bir mutluluk parçasını artık geride hiçbir şey kalmayana kadar çıkaracak zebaniler gibilerdi. Ama anıların gün yüzüne çıkmasına izin verdim. Seslerini duyuyordum. Eski kelimeler, hiçbir zaman iyileşmemiş yaraları tekrar açtı. Başım dönüyordu. Zebanileri geri itmeli, durdurmalıydım. Dizlerimi göğüslerime doğru çekip, kafamı öne eğdim. Kollarımı bileklerimden dolayarak, kendimi bir top yaparcasına çektim. Gözlerimi bunun geçmesi ya da beni yutmasını umarak kapadım.

Arkamdaki kapı açıldı. Duydum ama kafamı kaldırmadım. Her kimse, beni görmeden gidecekti. Ayak sesleri yaklaştı ve sonra durdu. Kolumun altından bakıp deri golf ayakkabılarını gördüm. Kafamı kaldırıp Peter'a baktım.

Yanıma oturdu. Yüzümü tekrar dizlerime gömdüm. Onunla konuşmak istemiyordum.

"Perişan görünüyorsun."

"Perişanım," dedim dizlerimin arasından.

"Ben de öyle." Peter derin bir nefes aldı ve elini sırtıma

koydu. Beni kendine çekti, kollarımı beline doladım. Bırakmak zorunda kalacağımı bilerek sıkı sıkı sarıldım ona. Kendi çektiğinde, biri sanki tenimi katman katman soyuyor gibi hissettim.

Yukarı doğru doğruldum ve merdivenlere doğru döndüm. “Bunu yapamam, Peter. Senin yanında böyle olamam. Beni öldürüyor bu. Seni nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Sadece yapamam...” Uzaklaştım ama kolumu tuttu. Kaskatı kesildim. Bunu seviyordum ve nefret ediyordum. Kollarını etrafımda istiyordum. Arkadaşımı geri istiyordum.

“Sana bir şey söylemem lazım.” Beni daha yakına çekip kitaplarımı aldı, ayaklarının yanına, yere koydu. Elleri yanaklarımdaydı. Nefesini yüzümde hissediyordum. Başım hafiflemiş, neredeyse dönüyordu. Peter’ın dudaklarını dudaklarımda istiyordum. Onu öyle fena özlüyordum ki göz yaşları doldu gözlerime.

Peter’m ellerini, elime alıp çekmeye çalıştım. “Yapma Peter... Bunu yapamam.” Güç bela tek parça hâlindeydim. Pişmanlık dalgasının içimde giderek büyüdüğünü hissediyordum. Beni un ufak edecekti. Dokunuşu beni mahvedecekti. Panikledim. Onu ittim ama beni bırakmadı. Ağlıyordum. Farkına varamadım ama gözyaşlarım hızla yanaklarımdan süzülüyordu.

Peter’ın parmakları, gözyaşlarım arasında yanağımda gidip geliyordu silerek. “Ağlama.” Uzandı ve dudaklarıyla gözyaşlarımı öperek yüzüme dokundu. Donup kaldım. Parmaklarım hâlâ ellerini kavırıyordu ama çekmeyi bıraktım. O bunu tekrar tekrar yaptıkça kesik kesik nefes alıyordum. Yüzümü, her bir gözyaşımı uzaklaştırarak nazikçe öpüyordu.

Sonra gözlerini görebileyim diye başımı geriye yatırdı

“Umarım beni affedebilirsin ama çok aptalca bir şey yaptım.” Dudaklarının kenarı kalktı. Belirsizlik bakışlarında belirdi. “İstifa mektubu yazıp Strictland’ın masasına bıraktım.”

“Bunu daha fazla yapamam. Seni her gördüğüm zaman, kalbim sanki yerinden sökülüyor gibi oluyor. Yemek yemiyorum, uyuyamıyorum. Bu basit bir hoşlanma değil. Hiçbir zaman öyle değildi. Seni seviyorum, Sidney. Bunu söylemek için çok bekledim. Bunu tamir etmek için çok bekledim ama seni seçtim.”

Ağzım açık kaldı. “İşi mi bıraktın?” Kafasını salladı. Yüzüm düşmüştü. Şok sessizliği esir aldı beni âdetaa. Sonunda konuşmaya başlayınca, yüksek hıçkırığa benzer bir kahkaha çıktı ağzımdan. Kollarımı boynuna doladım ve sıkı sıkı sarıldım. Peter vücudunu vücuduma bastırdı ve beni ayağa kaldırıp etrafında döndürdü bir kere. Çığlık atarak güldüm. “Ama bunu yapamazsın!”

Peter beni yere indirdiğinde gülümsüyordu. “Çoktan yaptım bile. İstifa mektubu yazdım ve kapısının altından içeri attım.” İçeri gitmek için arkamı döndüm, o mektubu geri almam lazımdı. Beni seçtiğine çok mutluydum ama bunu yapmasına izin veremezdim.

İçeri gitmeye çalıştığımda Peter beni yakaladı. Parmaklarını kolumun etrafına doladı. Mideme buzlar hücum etti âdetaa. Bu gerçek olamazdı. Nabzım daha hızlı atmaya başladı. Bunu yapmasına izin veremezdim. “Sidney, ofisi kilitli. Geri alamam ve geri almak da istemiyorum.”

Bir dakika kadar sessizce durdu ve beni serbest bıraktı. Hâlâ avuçlarını kolumda hissedebiliyordum. Yutkunamıyordum. O bir dakika çok yavaş geçti, sanki gerçek değilmiş gibi. Peter ağzını bir şey söylemek için açtı. Ben de.

İkimiz de konuşmadık. Tenim son bulmayan ürpertilerle doldu. Panik duygusundan kurtulmak için ellerimle kollarımı ovuşturdum ama bir işe yaramadı.

Çok korkuyordum ve bu, 'yatağın altında biri var' korkusu değildi, başkaydı. Beni boğan eller yoktu ama yine de yutkunamıyordum. Ağzıma bant yapıştırılmamıştı ama nefes alamıyordum. Kalbime kurşun değmemişti ama yemin ederim ki kalbim durmuştu. Göz kapaklarımdaki ağırlık, bakışlarımı yere düşürmüştü. Kafamı kaldıramıyordum. Ona bakamıyordum. Dehşet, korku ve neşe birbirine karışmıştı. Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Ellerimi o kadar sert burkuyordum ki yanıyorlardı.

Peter'ın başı öne eğilmişti. Ellerini yakarcasına burkmak yerine ceplerine koymuştu. Derin derin soluk alıyordu ama nefesi kesik kesikti. Benim kadar gergin olup olmadığını merak ediyordum. Her şeyin önemli olduğu o anlardan birini yaşıyormuş gibi hissediyordum. Yanlış yolu seçmenin yıkıma sürükleyeceği bir yol ayrımıydı bu. Bir keresinde yanlış yolu seçmiştim. Beni neredeyse mahvetmişti.

Peter'ın arkasındaki kapılara baktım. Bunu yapmasına izin veremezdim. Ne yaptığını ve bunun ne anlama geldiğini düşündükçe gittikçe büyüyen bir ağrı girdi göğsüme. Benim için her şeyden vazgeçmişti. Dudaklarım aralandı, konuşmak üzereydim ama sözümü kesti.

Sesi çok yumuşaktı. "Seni seviyorum sözünü geri alman için çok geç." Mavi gözlerini bana çevirdiğinde ellerim titremeye başladı. Sıkıca tutmayı çalıştım daha sert burkarak.

Bu büyülü gözlerin içine bakarak. "Asla geri almayacağım. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." dedim.

"Ben de seni seviyorum. Bu kadar aptal olduğum için özür dilerim. Bir şeyler yapmam çok zaman aldı."

Başımı iki yana salladım. “Yapmamalıydın.”

Peter ellerini omzuma koydu ve bana doğru adım attı. Yüzüme bakarak, alnını alnıma yaslayarak, “Yapmak zorundaydım. Seni kaybedemezdim. Lütfen seni kaybetmediğimi söyle bana,” dedi. Bakışları dudaklarıma kaydı. Bir saniye kadar beni izledi ve hissettim onu.

Önemli bir andı. Şu an diyeceklerim her şeyi değiştirecekti. İşten ayrılmıştı, yani benimle birlikte olabilirdi. İstifa etmişti. Çok suçlu ve çok mutlu hissediyordum. Duygusal bir tren enkazıydım. Motorum raydan çıkmış ve yüklerim her yere saçılmış; kâbuslar, endişeler ve pişmanlıklar aklımda dağılmıştı. Kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Bu şansı yakalayabileceğimi asla düşünmemiştim. Güvendiğim biri tarafından benden alınmıştı. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı, atlatıp atlatamayacağımı merak ediyordum. Bu fırsatı değerlendirmeyi o kadar çok istiyordum ki içimin yandığını hissediyordum. Ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma, kollarımı Peter’a atıp ona benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini söyleme dürtüsü veren ateşler vücudumu sarıyordu.

Ama yapamazdım. Zorlukla nefes aldım ve bakışlarım göğsüne kaydı. Bunun birçok nedeni vardı. Her biri beynimde dikkat çekmek için yarışarak, acıdan başka bir şey vadetmeden yüksek sesle çınlıyordu. Onu istemediğim anlamına gelmiyordu bu, istiyordum onu. Bunun, istifa mektubunun ne anlama geldiğini biliyordum. Tam şu an tekrar evine gidebilirdim. Kollarına atlayabilir ve beni sabaha kadar sevmesine izin verebilirdim. Ona neler hissettiğimi gösterebilirdim. Beni korkutan bu düşüncelerdi. Kapı açıktı. Bizi durduran, bizi ayıran hiçbir şey yoktu. Bu, yolumu kapatan engeli daha rahat görmemi sağlıyordu. Yaralarımın

kanamaya başlayacaklarmış gibi yandığını hissettim. Ben eski ben değildim. Tekrar eski ben olabilirmişim gibi davranmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bunun farkındaydım artık. Onunla olamazdım, bu şekilde değil. Bu düşünceyle dehşete düştüm. Gözyaşları, gözlerimin kenarından hızla akarak yüzümü yaktı ve ıslattı. Ağzımı konuşmak için açtım ama Peter başını iki yana salladı. Gözlerindeki bakış beni paramparça ediyordu ama söylemek zorundaydım. Bir geleceğimiz yoktu.

Peter benden uzaklaştı. “Hayır. Söyleme. Sidney, bize bir şans ver.”

“Yapamam.” Sesim zar zor çıkıyordu. “Seninle birlikte olamam. Hayatıma devam edemem. Ve seni de kendimle birlikte mahvedemem. Ben, çok üzgünüm... Çok üzgünüm.” Eşyalarımı alıp gözyaşlarım görüşümü engellerken oradan ayrıldım. Peter arkamdan seslendi ama arkamdan gelmedi. Oradan giderken beni izledi. En büyük hatasının oradan ayrılışına baktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Adını yıllardır ağzıma almadım, aklımdan bile geçirmedi. Onu ve beraberinde onunla, Dean'le iken bana olan her kötü şeyi çağırmak gibiydi. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Öndeki merdivenlerden koşarak inerken Peter'ın gözlerini üstümde hissetmiştim ama durmadım. Duramadım. Kendi hayatımı çoktan mahvetmiştim, onunkini de mahvedemezdin. Büyük merdivenlerin aşağısına varıp arkamı döndüğümde Peter gitmişti. Gittiğini, kapıların sesini hiç duymamıştım. Sessizce gitmişti. Daha çok ağlamak istedim. Görüşüm bulanıklaşmıştı. Hiçbir şey göremiyordum.

Sırt çantamda el yordamıyla peçete arayıp, peçeteyi hızla çektiğimde neredeyse her şeyi yere düşüyordum. Birkaç tükenmez kalem ve Millie'nin biber gazı yere yuvarlandı. Özensizce çantaya geri tıktırdım. Titriyordum. Vücudumun her bir parçası çimlere çöküp ağlamak istiyordu. Ağlamak istiyordum, çünkü hayatıma devam etmeye korkuyordum. Ağlamak istiyordum, çünkü geçmişimi geride bırakamıyordum. Zorlukla yutkunup arkama, merdivenlere baktım. Peter denemek istiyordu.

Ama Peter'in acısı farklıydı, sanırım. Sevgilisi, Peter'ı bir sandalyeye bağlayıp derisini bıçakla çizmemişti. Ağlayıp ağlamadığını görmek için daha sıkı bastırmamıştı. İstedikini almak için kaba kuvvet kullanmamıştı. Böyle şeyler yapmamıştı. Peter'ın acısı farklıydı. Öyle olmalıydı.

Bu kâbusları tekrar yaşayamazdım. Peter'la birlikte olmanın yapacağı şey tam da buydu. Bir süre nefes aldım ve sakinleştirdim kendimi. Kampüsün bu tarafından çıktım, yurduma gitmem gerekiyordu. İçeri kızarmış yaşlı gözlerle girmek istemiyordum. Herkes neler olduğunu soracaktı.

Yüzümü tekrar silerek kaldırımdan yürümeye başladım. Gökyüzü neredeyse siyaha bürünecek kadar kararmıştı. Bu gece ay yoktu. Birkaç ağaç rüzgârla hışırıyordu. Önümde, yolun karşı tarafında sonunda, yurdun yanında birkaç çocuk vardı. Çoğu otoparka doğru yürüyüp araçlarına biniyordu. Bazıları binanın yanındaki alanda futbol oynuyordu. Üstünde tişörtü olmayan bir çocuk topa vurdu. Topun gökyüzüne havalanmasını izledim. Topun yere inişini göremeden ensemde bir karıncalanma hissettim. Kimin bana baktığını görmek için arkamı döndüm ama kimse yoktu.

Son zamanlarda fazla paranoyaklaşmışım galiba. Etrafa baktım; gözlerim, birçoğu benim orada olduğumu bile fark etmeyen yüzleri taradı. Çok uzakta, ışıkların altında oynuyorlardı. Sokak lambalarının arasında, her birinden iki otopark alanı uzaklıkta, gölgedeki kaldırımdaydım.

Ensemi sıvazlayarak yürümeye devam ettim. Arabamı caddenin karşısına park etmiştim, ana otopark doluydu. Arkama bir kez daha baktım. Peter'ın nereye gittiğini merak ediyordum. Üzerime pişmanlık çöktü. Onu incitmek istememişim. Tanrım, ona 'hayır' dediğimde yüzündeki ifa-

de çok kötüydü. Karşıya geçerken çantamda anahtarlarımı bulmaya çalıştım. Yaya geçidini geçip kaldırıma çıktım ve otoparka yöneldim. Birkaç sıra gerideydim ama bu gece kısmen boştu. Anahtarlarım neredeydi? Çantamı önüme çekip anahtarları bulmaya çalışarak içini karıştırdım. Çantamı düşürdüğüm için her şey birbirine girmişti.

“O kaçtığın güncü kadar güzel görünüyorsun şu an.”

O ses. Kaskatı kesildim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arkamı dönüp ona bakarken az daha çantamı düşürüyordum. Korkum ya da kaçışım etkisini gösterdi ve ayaklarım kaçmak için yanıp tutuşmaya başladı ama korku beni olduğum yere kilitledi. Dean olamazdı bu. Neden burada oldu ki? Ama oydu. Kâbuslarımdaki sesin aynısıydı. Asla unutmayacağım sesi bu.

Anahtarlarımı bulamadım. Aniden ne kadar derin nefes aldığımı ve tenimin nasıl karıncalandığını fark ettim. Dean’i binanın karşı tarafında dururken görünce kollarımda küçük şişlikler oluştu. Kalbim sıkıştı. Söyleyecek sözüm yoktu. Kaçmak istiyordum ama nedense hareket edemiyordum.

Duvardan çekilip bana doğru yürümeye başladı. “Merhaba demenin en iyi yolu. Merhaba, Sidney,” dedi önümde durarak. “Sonra sen, ‘merhaba Dean’ diyorsun.”

Sonunda konuşabildim. “Ne yapıyorsun burada?” Burası Teksas’tı. Evden binlerce kilometre uzakta kocaman bir eyaletin küçük bir şehrinde saklanıyordum.

Dean kanımı donduracak bir şekilde gülümsedi. Gözlerindeki aynı bakıştı, o şeyde-

Anıları uzaklaştırmaya çalıştım ama laf anlamadılar. Birden tekrar o zamana dönmüştüm. Dört yıl öncesine. Dean kalçama bıçak doğrultmuştu. Herhangi bir ses çıka-

ramazdım, yoksa beni doğrardı. Sabit bir şekilde uzanmış, beni kullanmasına, ne istiyorsa almasına izin veriyordum. Dudaklarımdan küçücük bir iniltinin çıktığı günden başka bir anı uçup geldi. Acının boğazımı yaktığını, sanki az önce yapmış gibi hissettim. Bu acılar çok kez olmuştu. Ürpereyerek o anıları geriye bastırmaya çalıştım ama yapamadım, Dean orada duruyorken olmuyordu.

“Ne güzel selam veriyorsun. Her zaman az biraz kalıtlık var sende, öyle değil mi?” Konuşurken gözlerini göğüslerime çevirdi. Tekrar yüzüme dönene kadar orada çok uzun zaman oyalandı gözleri. “Tam sevdiğim gibi.” Bana doğru bir adım attı. Koluma dokunup parmağını tenimde gezdirdi. Nefesim kesiliyordu ama sessizdim. Sesimi çıkarmıyordum, çünkü beni buna şartlamıştı.

Arabamdan biraz uzakta duruyorduk. Sırt çantam omzumda asılıydı. Kimse yoktu yakınlarda. *Yapamam. Yapamam. Yapamam*, sözleri beynimde tekrar tekrar yankılanıyordu ama hiçbir şey demedim. Donakalmıştım.

Dean’ın elleri, boynuma kadar mide bulandırıcı bir yol izleyerek tenime hafifçe dokundu. Çenemi yana çevirip boynumdaki zinciri kaldırdı. Sırıttı. “Yara izi kalmış.” Gözlerimin içine bakıp sırtıyordu. “Eğlenceli zamanlardı, ha, Colleli?” Zinciri bırakıp geri çekildi.

Çenesini ovarak kafasını iki yana salladı. “Zamanımız yok şimdi, ne yazık. Seninle eskisi gibi sevişmek isterdim ama ağabeyine seni bulur bulmaz onunla buluşacağımıza söz verdim.” Sırıttı. Gözleriyle vücudumu süzdü, sanki tekrardan tecavüze uğramışım gibi hissettim. Cebinden telefonunu çıkarıp birine mesaj yazdı.

Aklım ve geriye kalan o azıcık kendimi koruma hissim yerine geldi. “Ağabeyim mi burada?”

Dean kafasını salladı. “Evet. Bazı ailesel sıkıntılar var. Buraya seni eve götürmeye geldik.”

Ağzım açıldı; başımı iki yana sallıyordum. Neden bu Dean’i görmekten daha kötüydü? Dean ve Sam’in beni eve götürmesi düşünülemez bir şeydi. “Hayır, götürmüyorsunuz. Burada yaşıyorum, aşâğılık herif. Sizinle hiçbir yere gitmiyorum.” Arabama binmek üzere onu itip yürüdüm.

Ellerini uzatarak kolumu sertçe yakaladı ve beni geri çekti. Tam önünde duruyordum. “Korkarım bu konuda söz sahibi değilsin ama burada olduğun sürece boyunca kendine güveninin gelmesi hoşuma gitti.” Beni tutup arkam ona dönecek şekilde döndürdü. “Sıkı, küçük kalçanla birlikte harika görünüyor.”

Ona bir tekme atıp kolumu geri çekmeye çalıştım. “Bırak beni! Seninle gelmiyorum.”

Gülüyordu. Kolumu tutuşu sertleşti. “Ne kadar tatlı. Bu konuda söz sahibi olduğunu düşünüyorsun. Ama değilsin. Gir şu lanet olası kamyonu.” Kafamı kaldırıp beni nereye sürüklediğini gördüğümde neredeyse düşüyordum. Eskiden kullandığı Explorer’dı bu; bana tüm bunları yaptığı aynı araba. Dizlerimin bağı çözüldü, düştüm. Çantam da yanımda yere düştü, içindekiler etrafa saçıldı. Tükenmez ve kurşun kalemler ve kâğıtlar her yere dağıldı. Kâğıt yaprakları rüzgârla birlikte kar taneleriymişçesine yola savruldu.

Gözlerim kocaman açılmıştı, dudaklarım aralıktı. İçimdeki ses bana bağırمامı söylüyordu ama yapamadım. Ciğerlerimde hava yoktu. Sanki biri bana sırtımdan bir tahtayla vurmuş gibiydi.

“Ayağa kalk ve ben seni içeri atmadan şu lanet kamyona bin.” Dean beni çekti ama ben bir külçe gibi ağır, ölü gibiydim. Kolumu bükerek daha sert çekti. Acıyla bağırarak ona baktım. “Kırarım. Yemin ederim yaparım. Kalk ve bin kamyona.”

Hareket etmedim.

Kolumu sırtıma doğru bükte sertçe. Boğazımdan bir çığlık koptu. İçime yayılan ve omuzlarıma çıkan acı kör ediciydi. Bakışlarım yere yöneldi. Dean konuşuyor, duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Beni bıraktı ama kemiklerimin içindeki yangın durmadı.

Beni ayakkabısıyla itip bağırdı. “Kapa çeneni. İnsanlar yanlış bir fikre kapılacak.” Diğer kolumdan çekip sürüklemeye başladı. Kamyona varmak üzereyken çocukmuşum gibi beni omzuna aldı. Beni kamyonun içine atacaktı.

Tepem attı. Beynim bir anda durdu ve âdetaa *Cujo*’ya¹⁰ döndü.

Dişlerimi omzuna geçirip ısırdım. Tişörtü kanlar içindeydi; daha sert ısırdım. Dean bağırdı, küfrederek beni fırlattı. Önce sırtım yere çarptı. Gözlerimin önünde, görüşümü engelleyen beyaz noktalar belirdi. Koluma ve omzuma inanılmaz bir acı saplandı. Bir öncekinden bin kere kötüydü.

Bağırıyordum. Ne dediğimi kendim bile farkında değildim ama “Beni yalnız bırak!” diye tekrarlamaya başladım. Dean beni kaldırmaya çalıştığı an ona bir tekme attım. Ayağım yüzüne çarptı.

“Seni siktüğimin orospusu!” Dean çenesini tutarak bana gürlledi. “Bunun hesabını soracağım sana.” Tekrar bana

¹⁰ *Cujo*, Stephan King’in kuduz bir köpeği anlattığı romanının adıdır. Ayrıca filme de uyarlanmış olan romanda *Cujo* adındaki köpek çıldırdığında insanları rehin dahi alacak durumlara gelmektedir. (ç.n.)

doğru geliyordu. Yerde kalıp tekrar tekme attım. Ayağımdan kaçıp bileğimi yakalamaya çalıştı. Beni kamyonuna sürükledi. Etrafımda döndüm ve emekleyerek kaçmaya çalıştım. Yerdeki asfalt avuçlarımı parçalıyordu.

“Dur! Bırak gideyim!” Çığlık atıyor, karşı koymaya çalışıyordum. O kamyonu binmeyecektim. Belimi hızlıca döndürüp arkama yuvarlanmayı başardım. Sert bir tek attım ve topuklarım hayalarına değdi.

Dean’in eli bileğimden çekildiği gibi yuvarlanarak çantama doğru süründüm. Anahtarlarımı buldum ama ayağa kalkıp arabaya doğru koşmadan eliyle yüzüme vurdu. Anahtarlar elimden uçtu. Hıçkırıklara boğuluyor, bağıırıyordum. Sümük ve kan birbirine karışmıştı. Dean yüzümü öyle sert tutuyordu ki kendimi çekemiyordum. Yanağıma dişlerimi geçirmiştim, kanıyordu. Tadını ağzımda hissedebiliyordum.

Dean’in yüzü ter içindeydi. Yüzüme doğru, “Geç arabaya ve bunu senin için kolaylaştırayım. Karşı koymaya devam edersen evine dönüş yolculuğun keyifsiz olur. Ne dediğimi anlıyor musun?” diye tısladı. Bir eli beni sıkıca tutarak yüzümdeydi. Öteki eli, bacaklarımın arasında, kotumun üzerinde kayıyordu ve beni tuttu.

İçgüdülerim kontrolü ele aldı. Dört yıl önceki kız değildim artık. Bana tekrar dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Kafamı burnuna vurdum ve çatırdadığını duydum. Kanlar her yere fişkırdı. Dean öyle derin bir çığlık attı ki sesi insandan çok bir hayvan gibi çıktı.

Koşuyordum. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama İngilizce binasına doğru koştum. Yolun yarısında Peter’la karşılaştım. Bedenim onun kine çarptı. Omuz-

larımdan tutup titrememi durdurmaya çalıştı, bense çığlık atıyordum.

Gözleri kısıldı ve kanı fark ettiğinde yüzünde öfke dolu bir ifade belirdi. Kan her yerdeydi. “Ne oldu?”

“O burada. Arkamda, otoparkta.” Zor bela nefes alabiliyordum.

Peter eşyalarını yere bırakıp telefonunu çıkardı, bir numara tuşladı ama telefon çabuk bağlanmadı. Etrafına bakıyordu. Onları görmüyordu ama ben görüyordum. Peter’ın kollarını sımsıkı tuttum. Sam ve Dean bize doğru yürüyordu. Peter kumaş pantolon ve beyaz, düğmeli gömlek giyiyordu. Ceketini çantasına asılıydı. Korkutu görünmüyordu.

Sam ve Dean beni onunla görünce birbirlerine bakıp güldüler. Peter önüme geçti. “Ne oluyor? Bunu ona hanginiz yaptınız?”

Sam çantamı ayaklarıma doğru attı. “Kes şunu, Sidney. Gitme zamanı. Eşyalarını topla ve arabaya bin.”

“Sizinle gelmiyorum.” Elimin tersiyle sildim yüzümü.

“Öyle bir seçeneğin yok,” dedi Sam gözleriyle beni uyarak.

Sam, Peter’a doğru bir adım attı. “Onun ağabeyiyim. Buraya onu alıp eve götürmek için geldim. Annemizin ona ihtiyacı var. Sanırım Dean’i tanımamış.” Arkadaşına bakıp güldü. “Seni haydut falan sanmış herhâlde. Seni fena benzetmiş oğlum. Eski sevgilisini bile tanıyamamış.” Peter’a dönüp az önce olanlar gayet normal şeylermiş ve herkesin başına gelebilirmiş gibi davrandı. Sam elini kaldırıp ona doğru gitmemi işaret etti. “Haydi, yola koyulalım. Yolumuz uzun.”

“Ağabeyi misin?” diye sordu Peter. Sam bana baktı, ardından başıyla onayladı. “Sen de eski sevgilisi?” Dean

gömleğini burnuna bastırıyor, kanamasını durdurmaya çalışıyordu.

“Evet, az önce Sam söyledi ya, geri zekâlı.” Dean bunu Peter’a söylemişti ama sanki yalnız kalınca beni parçalayacakmış gibi bana bakıyordu.

Peter’ın sesi öyle kalındı ki gürlüyordu. Omuzları gerilmişti. Sadece iki kelime söyledi. “Gidin. Hemen.”

Dean güldü, Sam’e baktı ve sonra tekrar Peter’a. “Gitmezsek ne olur?” Dean, Sam’in önüne geçip konuşmaya devam etti. Peter’a çok yakındı. “Beni ihbar mı edersin? Benim kıza abayı yakmış olmayasın? Çünkü o benim, Sidney her zaman benim olacak.” Bana doğru sırttı ve içim ürperdi. “Sana eskiden birlikte olduğumuzu söyledi mi? Sana saçma sapan zevkleri olduğunu söyledi mi?”

Peter cevap vermedi. Elleri yanlarındaydı. Her birkaç saniyede bir parmaklarının seğirmesinden sinirli olduğunu anlayabiliyordum.

Dean’in bakışları Peter’a kaydı ve midemi bulandıran bir bakış attı bana. “Yoksa onu çoktan becerdin mi?”

Peter cevap vermedi.

Sam sinirlendi. “Kes şunu Dean. Kardeşimin yatakta ne bok yediğini duymak istemiyorum.” Bir köpekmişim gibi beni hiçe saydı. “Haydi. Şimdi.”

“Bana cevap vermeyecek misin?” Dean sırttı ve parmaklarını Peter’ın göğsüne bastırdı. “Ya da seninle yatmadı diye kızgın mısın?” Tekrar Peter’ı itti. Bu kez daha sertçe.

Peter hareket etti. İki adımda kolları Dean’in boynuna dolalı bir şekilde arkasındaydı. Peter, Dean’in kulağına benim duyacağım kadar çok kısık bir sesle bir şeyler fısıldıyordu. Dean ellerine boğazına uzatmaya çalışıyordu. Kollarını savurdu ama Peter’ın onu bırakmasına yetmedi.

“Bu da neyin nesi?” diye bağırdı Sam. Bana çok iyi bildiğim bir bakış attı – *bu senin suçun*. Sam bir yumruk atıp Peter’ın yandan vurdu. Peter, Dean’i bıraktı. Sam ve Dean ona saldırdı.

Bir ölüm perisi¹¹ gibi feryat ederek bağırdım. Kendimi durduramıyordum. Sahadaki çocuklar durup bize baktılar.

Üç kişi kavga ediyordu ama Peter’ın hakkından geliniyormuş gibi görünüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sahadaki birkaç çocuk bize doğru koşturmaya başladı. Peter, Sam’in yüzüne bir yumruk indirdi. Yüzünde bir şeyler çatırdadı ve Sam bağırarak geriye düştü. Dean durmadı. Bıçağı, o lanet olası bıçak, elindeydi. Peter’ın gözleri bıçağa kilitlendi ve geri çekildi. Sam kalkıp Dean’e bıçağı kaldırmasını söyledi ama Dean kaldırmadı. İleri doğru bıçağı sapladı ve az bir farkla Peter’ı ıskaladı.

Hayır, hayır, hayır. Çantam kaldırımdaydı. Millie’nin bu sabah bana verdiği o gümüş kalemi görüyordum. O tarafa doğru koşup kalemi aldım. O kadar gergindim ki kenarındaki çizgiyle kapağını zor denk getiriyordum. Ama bu bir kalem değildi, biber gazıydı. Dean ve Peter’a doğru koşarken şişeyi salladım.

Peter geldiğimi görmüştü. Gazı ağabeyime sıktım. Bağırdı ve bana küfür ederek gözlerini ovdu. Dean ne olduğunu görmek için döndüğünde bir gaz dalgası da onun yüzüne çarptı. Ellerini yüzüne atıp bıçağını düşürerek bağırdı. Bıçağı logar kapağına ittim ve Peter’ı kolundan çekistirdim.

“Beni eve götür. Hemen.” Ben kendi çantamı, Peter kendininkini aldı ve arabasına doğru koştuk. Bir saha dolusu

¹¹ İngilizcede Banshee adıyla tanınan ölüm perisi eski Gal inançlarında bağırırları, çığlıkları ve inlemeleriyle ünlü bir peridir. (ç.n.)

ocuk koşarak geçtiğimizi gördü. Hiçbir şey demediler. Aralarında Mark'ı fark ettim. Yüzümü, kanı gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı tekrar kısılmadan önce. Telefonunu çıkar-
dı. Biz oradan uzaklaşırken telefonda konuştuğunu gördüm.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Eliyle direksiyonu kavrarken Peter zorlukla nefes alıyordu. Okuldan uzağa sürüyorduk. “İncindin mi?”

Kafam koltuğa gömülü, gözlerim sımsıkı kapalıydı. Kafamı salladım. “Omzum. Sanırım çıktığı yerinden.”

“Birkaç dakika daha dayan, tamam mı? Ben hallederim. Sana biraz ağrı kesici alacağım ve sonra evimden polisi arayabilirsin.” Otoparka girdi ve bana merdivenleri çıkmak için yardım etti. Peter’ın yanağında bir kesik vardı ama gayet iyi görünüyordu. Bense iğrenç görünüyordum.

Beni ışıktaki görünce Peter neredeyse kalp krizi geçiriyordu. “Kanaman var.”

“Çoğu onun kanı, benim değil. Sanırım kafamla burnunu kırdım.” Alnımı ovdum. “Başım ağrıyor. Sanki beynim mengenede sıkışmış gibi hissediyorum.” Onun dairesindeydik. Oturma odasında panik içimi kemirirken ayakta duruyordum. Artık güvende olduğum hâlde hâlâ öfkeliydim.

Peter bana Advil verdi. Alıp hapları yuttum. Peter omzuma ne yapacağını anlattı, çünkü biraz sıkıntılı olacaktım gibi görünüyordu. Ona yapmasını söyledim. Omzumu tekrar yerine yerleştirdiğinde bir çığlık attım. “Bu neredeyse

çekip çıkarıldığındaki kadar acıdı.” Kolumu ovdum. Gözümde yaşlar vardı.

“Ne oldu?” Elleri üzerimde, nazikçe yüzümden kollarıma kayıyordu. Dokunurken dikkatliydi. “Sana ne yaptı? Yoksa-”

“Hayır,” diye fısıldadım. Nabız atışım sonunda yavaşlıyordu. “Bir şeyler söyleyip beni yakaladı. Başka bir şey yapmadı, beni aracına itip kakmaya çalışmak dışında. Onunla gitmek istemediğim için bunlar oldu.”

Peter’ın parmakları saçlarımın ucuna dokunuyordu. “Çok iyi karşı koymuşsun. Aferin kızıma.” Derin bir nefes alarak telefona uzandı. “Polisi arıyorum.”

Ellerini tutup durdurdum onu. “Hayır, yapma.”

Peter bana baktı. “Sidney, bunu bildirmen gerek.”

“Sam bir şey yapmadı. Yapan Dean’di.”

“Sam yanlış kişiye yardım etmeyi seçti. Ona bir şey borçlu değilsin.”

“O benim ağabeyim. Peter, lütfen. Bunu düşünmeme izin ver. Şu an karar veremiyorum. Lütfen arama, şimdi değil.”

Bir saniye kadar bana bakıp kafasını salladı. “Seni bir inceleyeyim.” Ellerimi aldı ve tırnaklarına baktı. Birkaçı etlerime kadar kırılmıştı. Tekrar kafasını kaldırıp baktığında gözleri pişmanlıkla doldu. “Seni yalnız bırakmamalıydım.”

“Bilemezdin ki.”

“Bilmeliydim...” Sesi düşmüştü. Başını iki yana sallayıp diğer tarafa çevirdi. Ben kanepeye oturdum. Bitkinlik yavaşça kendini belli etmeye başladı. Peter banyoya gitti ve ilk yardım kiti ve havlularla geldi. Zor nefes alıyor, yüzüme bakmıyordu. Ellerimi alıp avuçlarımı açtı. Dokunuşu çok daha iyi hissettirdi.

Görüşüm bulanıktı ama sonunda yüzüne baktım. Yana-

ğındaki kesik derindi. Metal bir şey derisini ayırmış gibiydi. Aşağı tarafa baktım. Elleri de hırpalanmıştı. Söyleyecek çok şey vardı. Daha önce neden hayır dediğimi anlatmak istiyordum. Dean'i hiç görmeseydim bile hayatımın geri kalanı boyunca bununla baş ediyordum. "Peter, önceki ko..."

"Söylenecek bir şey yok. Anlıyorum. Sorun yok." Yarama oksijenli suyu döktü; geri çekildim. Sesi bu konuda konuşmak istemiyor gibi soğuktu, ben de bir şey demedim. Kafamı salladım. Korkağın tekiydim. Bir süre sonra, "Neden seni eve götürmek istediler?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onları annemin gönderdiğinden başka bir şey söylemediler."

Yavaşça başını salladı diğer elimle ilgilenirken. "Eve gitmek istiyor musun?"

Sanki sorup sorabileceği en saçma soruyu sormuş gibi ona baktım. "Hayır, istemiyorum."

"Sadece ağabeyin olsaydı bile mi?"

Kaskatı kesildim. "Ağabeyim sert seksi sevdiğimi ve bunu benim istediğimi düşünüyor. Dean'in beni incittiğini düşünmüyor. Arkadaşının beni kullandığına inanmıyor." Çenem kilitlendi. Neden bilmiyorum, savunmaya geçmiştim. Peter, Dean'in söylediği şeyi söylemiş gibi hissettim. Bununla baş edemiyordum. "Düşündüğün bu mu? Bundan hoşlandığımı, bunu istediğimi mi düşünüyorsun?" Kollarım o kadar gergindi ki Peter'in ellerini savuşturdum. Ayağa kalkıp hole yürüdüm nereye gittiğimi bilmeyerek. Bağırarak istiyordum.

Peter arkamdaydı. Sesi çok yumuşaktı. yatıştırıcıydı. "Bunun doğru olmadığını biliyorum, Sidney. Biliyorum. Bunu değiştirebilmeyi isterdim. Keşke acını biraz dindire-

bilseydim. Bazen, aile yardımcı olur, hepsi bu. Koluna zarar verecek şekilde elini sallamadığından emin olmak istedim.”

Ters ters baktım. “Siktir git.” Tüm vücudum öfkeyle sarsılıyordu. “Bu konuda nasıl hissettiğimi bilmediğimi mi düşünüyorsun? O olay olduğundan beri her gece bunu kendi kendime yaptığımdan şüphe duymayarak yattığımı mı düşünüyorsun? Tüm o söylediği saçmalıklar ya doğruysa? Öyle düşünmüştüm. Uzun bir süre boyunca, benim yaptığımı, buna benim neden olduğumu düşündüm. Bu yüzden bunu yapmaya devam etti ve her seferi bir öncekinden daha kötüydü. Bana tecavüz etmesine, beni kesmesine ve yakmasına izin verdim. Bunu tekrar tekrar yapmasına izin verdim. Ailem sevdi onu. Beni savunmadılar. Ağabeyim bana inanmadı bile, o yüzden bu konuda bir şey biliyormuş gibi davranma, çünkü bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok!”

Bağırıyordum. Ellerim yanlarımda yumruk olmuştu ve kendimi durduramıyordum. Durmak istiyordum. Böyle olmasını istemiyordum ama çenem durmuyordu. Peter’ın bakışları yere çevrildi. Bana bakamıyordu bile. Titrememi durdurmak için kendimi zorladım. Kaslarım çok gergin, çok sıkıydı. Bunu kontrol etmeliydim. Kendime hâkim olmalıydım ama olamıyordum. Eklem yerlerim ayrılıyor gibi hissediyordum. Acımın ağırlığıyla parçalandığımı hissediyordum. Üst dudağımı büzüp ısırdım ama durmadı. Boğazım hıçkırıklarla doldu. Peter’a arkamı döndüm. Buna dayanamıyordum. Bu hâlimi görmesine dayanamıyordum. Bu yüzden hayır dedim. Bu yüzden onu geri çevirdim. Ne yaparsam yapayım bu tarafım hep benimle olacaktı. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve gözyaşlarımı geri ittim.

Peter arkama geldi. Eli yavaşça omzuma değdi. Konuşurken beni kendisine döndürdü. “Ne yaşadığını bilmiyo-

rum. Hiçbir fikrim yok. Anlamıyorum. Anlıyormuş gibi bile...”

Göğsüne, kanlı gömleğine baktım. Ne yaptığımı fark etmeden önce elim ona uzandı, beli etrafında dolandı ve göğsüne doğru yattım. Kolları beni sardı. Bana sarılıp ağlamama izin verdi. Tamir edemeyeceği şeylerin sözünü vermeden, kaybettiğim her şey için yas tutmama izin verdi. Gözyaşlarımın sele dönmesine izin verdi ve bana sımsıkı sarıldı.

Birden, kalp atışlarını fark ettim. Göğüs kafesine vuruşunu dinledim. Bu beni yatıştırdı, sakinleştirdi. “Bu gece burada kalabilir miyim?” diye sormadan önce dudaklarımı defalarca birbirine bastırdım. Hayır diyeceğinden korkuyordum. Her şeyi mahvettiğimden ve beni artık istemeyeceğinden korkuyordum.

Konuştuğunda sesi yumuşaktı. “Tabii ki.” Elleriyle sırtımı sıvazlıyordu. Ben onu bırakana kadar sarıldı bana. Ardından havlu verip suyu açtı. Lavabonun üzerine fazla büyük bir tişört koydu. “Pek bir kadın kıyafetim yok ama bu, bu gece için yeterli olur sanırım.”

Kafamı salladım ve beni yalnız bıraktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Yatağında yatarken Peter'ın kokusu içimi doldurdu. Oda sıcak ve sessizdi. Kollarıyla beni sarmış, uyuyakalmıştı. Hafif, yavaş nefes alışını beni güvende hissettiriyor, bu gece olan dehşetten beni uzak tutuyordu. Anılar tekrar tekrar aklıma gelmek için mücadele ediyor, beni uyutmuyordu. Gözlerimi kapamak istemiyordum. Hatırlamak istemiyordum.

Sırtüstü yatıyordum. Peter'm kolu belimdeydi. Çok yorgundum. Nefes alışını, göğsünün kalkıp inişini izledim. Peter yatağa altında pijama altı ile üstü çıplak girmişti. Gözlerim miskin miskin kaslarını izliyordu. Burada bir başına olmanın ve sonra benim gibi bir tren enkazına rastlamanın onun için nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Bana karşı fazla iyi, fazla nazikti. Peter bana sevgisini vermişti ve elimin tersiyle itmiştim. Kıpırdanıp yana döndü. Eli yatakta aramıza düştü, kalçaları bana döktü. Gözlerim vücudu boyunca gezindi ve belindeki pürüzlü beyaz yara izine odaklandı. Neredeyse sırtındaydı sayılırdı ama tam değil. Bunu görünce mideme bir şey saplanmış gibi hissettim. Ona bir şey olmuştu. Ameliyat yarası değildi bu. Olamazdı. İzler, Cadılar Bayramı'ndaki balkabağı fenerinin

üzerindeki gülümsemeye hiçbir şeye olmadığı kadar çok benziyordu.

Onu izlerken Peter'in gözleri açıldı. Yorgun bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerini kırıştırdı yavaşça. "Uyanık mısın sen hâlâ?"

"Evet." Şimdi o uyanınca, gerildim. Hayatım o kadar darmadağındı ki içinde ona bir yer olmadığını düşünüyordum. Ama...

Peter kollarını açıp, "Gel buraya," dedi. Dediğini yaptım. Ona doğru kaydım ve göğsüne yattım. Bana sarıldı. Vücudu çok sıcak, çok güçlüydü. Gözlerimi kapattım ve başımı sıvazladı. İstmeden inledim. Gülümsedi. "Hoşuna mı gitti?"

"Mmm," diye cevap verebilirdim. Aklım başka tarafa kaymaya çalışıyordu ama Peter'in kokusu içimi doldurmuştu. Kalbim olması gerektiği yerin orası olduğunu biliyordu ama aklım kendiyle savaş hâlindeydi. Birlikte olmamamız için milyonlarca sebep vardı, onu ne kadar çok incitebileceğime dair milyonlarca sebep. Yani, adamla onun yatağında yatıyordum ama seks yapmak için bir arzum yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ne bir karıncalanma ne de başka şey.

"Düşünmeyi bırak. Uyu bakalım."

"Sana benim düşün-"

"Tek cevabın 'Mmm' olmalı." Başımı daha sert okşadı ve yeniden inledim ve biraz kıkırdadım. Bu alışmadığım bir şeydi ama istemiyor falan değildim. "Bu çok tatlıydı. Bunu da yapabilirsin."

Düşünmeksizin bir şeyler mırıldandım ve ona sarıldım. Peter ben uykuya dalana kadar başımı okşadı.

Gözümü açtığımda, nerede olduğumun farkında değildim. Çarşafı da çekere ileri fırladım. Peter yanımdaydı. Uyanmak için gözlerini kırıştıırıyordu. Dönüp ona baktım. Onu uyandırmıştım. Tekrar. Saat kaçtı? Etrafta saat aradım. “Dokuzu geçiyor!” Sabah dersimi kaçırmıştım. Dizlerimi yataktan sallandırıp ayağa kalktım ama Peter elimi tuttu.

“Benimle kal.”

Sinirlerim boğazıma doğru hücum edip nefesimi kesti. Bu geçen gece ona sorduğum şeyin aynısıydı. Kalmayı düşünüyordum ama beynim kaçmamı haykırıyordu. Her şeyi mahvedecektim. Hem bu adil de değildi. Dün gecenin benim için anlamı büyüktü. Bana bakıp korumuştı. Eğer Peter orada olmasaydı, şimdiye çoktan Tennessee’deydim.

Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

“Tamam,” deyip geri uzandım ama gergin hissediyordum. Bugün her şeyin daha bir farkındaydım: yatağının, parfümünün, onun. Bunu düşünmemeye çalıştım. Kollarıma kadar varan heyecanı durdurmaya çalıştım. Yorganı çekip üzerime örttüm. “Ee, ne yapmak istiyorsun?”

Peter kaşlarını kaldırdı. “Öncelikle, yaralanmadığına memnunum ve polisi araman gerektiğini söylemek istiyorum. Ama bunu yapmak istemediğini bildiğim için, biraz kahve içelim derim.”

Yüzüm düştü. Şaka mı yapıyordu? Lafı ağzımdan çıkarmayı başararak, “Ne?” diye sordum.

Peter bana tuhaf bir şekilde baktı ve sona güldü. “Hayır! O anlamda değil. Gerçekten, gerçek bardaklarda falan yani.” Hâlâ gülüyordu. Yaklaşık bir bukle saçımı kulağımın arkasına koydu. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Kelime anlamıyla yaptığımız sürece olur.” Güldüm utanarak. Başımı kaldırıp ona bakınca gözüm belindeki yara izine takıldı.

Peter’in gülüşü kayboldu. “Bunu unutmuşum.” Sırtüstü yattı ve yüzünü elleriyle kapatıp ovuşturdu. “Ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?”

“Yanii...”

Yaralı cildini göremeyeyim diye yorganı üstüne çekti. “Seninle ilgili bir şey bilmek istiyorum.”

Bunu söyleyiş şekli beni endişelendirdi. Ama aklından ne geçiyorduysa ona anlatmak istiyordum. “Sor haydi.”

“Geçen gece bir şey dedin - senin eski sevgilin seni yaralamış. Bunu fark etmemiştim.” Peter gözlerimin içine bakıyordu. Parmağı konuşurken yanağında geziniyordu. “Bununla ilgili konuşmak istemiyorsan-”

“Söylenecek çok bir şey yok. Sapkındı. Beni bağlar ve bağırmamamı söylerdi. Bu ilk kez olmuştu. Onu heyecanlandırıyordu sanırım. Başlarda bir şekilde eğlenceli olduğunu düşünmüştüm. Ne yapmak üzere olduğunu bilmiyordum ve bu kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu. Ellerimi bağladıktan sonra beni öperdi ama bir gün öyle yapmadı. Her şeyi değiştirdi. Bıçağını kalçamın altına kaydırды ve eğer bağırırsam beni keseceğini söyledi.” Gözlerim yan tarafa kaydı. Anlatırken Peter’a bakamıyordum. “Daha ileri götürdü bir gün. Bir eliyle bıçağı boynuma dayadığında, diğer elini iç çamaşıırıma soktu. Korkmuştum. Ses çıkardım ve o...” Nefes aldım.

“Anlatmak zorunda değilsin.”

“Kimseye anlatmadım, tam olarak. Annem babam tamamını dinlemedi.” Omuz silkdim. Sinirlerim sanki midemde yüzüyordu. “Belki birine anlatmak bunu aşmama yardımcı

olur.” Peter gülümsedi ama bu hüznü bir gülümsemedi, sanki ne diyeceğini biliyormuş gibi. Hikâyeyi bitirdim. “Buramı çizdi.” Boynumu işaret ettim. Boğazımın ortasında duran bir yara izi vardı tam köprücük kemiğimin üzerinde.

Derin bir nefes aldım ve sordum: “Senin yanındaki yara izi nasıl oldu?”

“Bıçak. Bıçakla oldu.” Peter bir anlığına sessizliğe büründü. Sonra bana anlatmaya başladı. “Evlenme teklifi ettiğim gecedен. Dizlerimin üzerine çökmüştüm. Gina, eli ağzında, şaşırmıştı ve ağzı kulaklarındaydı. Bana, çıkardığım yüzüğe bakıyordu. Konuşuyor, bir şeyler diyorduk birbirimize. Bana cevap veremedi...” Konuşurken gözleri bulanmıştı. Neredeyse gözlerinden anıları okuyabiliyordum. “Yan tarafımda keskin bir acı hissettim yüzük elimden alındığında. Birkaç kişi bizi izliyormuş. Onlar yaptı. Bıçağı saplayan adam yaramı deşmişti. O yüzden böyle görünüyor.”

Nefes alamıyordum. Gözlerim dolmuştu. “Aman Tanrım. Peter...”

Bir süre ikimiz de sessizdik. Sonra Peter, “Devam etmek ister misin?” diye sordu. Neden bilmiyorum, başımı salladım. Gözleri benimkilere kilitlendi. “Bu yaşananlardan sonra seks yapmaktan koruyor musun?”

Yüzüm kızardı. Ağzım açıldı ve hemen tekrar kapandı. “Hayır demek istiyorum. Başka bir şey, herhangi bir şey demek istiyorum ama diyemem.” Ne söylemem gerektiğini, ne kadar dağıldığımı söylemem gerekip gerekmediğini merak ederek ona baktım. Dean beni mahvetmişti. Yeniden normal biri olmayı düşünemiyordum bile. Peter’la tanıştı-

ğım ilk gün onunla otururken bile olması gerektiği gibi değildi hiçbir şey.

Gülümsedim ama gülüşüm hemen soldu. “Seks yapmaktan korkmuyorum. Harekete geçmek değil sorun, yani, tam olarak. Sevmeyeceğimden korkuyorum. Aklımın geçmişte bir yerde takılıp kalacağından ve burada seninle birlikte olmayacağından korkuyorum.

“Canım istemiyor mesela, gerçekten. Dün tüm gece burada yanında öylece yattım ve farkında mısın bilmiyorum ama seksi birisin.” Güldü. Gözleri benimkilere kilitlendi. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. “Canım istemedi. Öpüşmekten ya da ellerini yüzümde hissetmekten daha fazlasını istemiyor gibiyim. Diğer şeyleri düşününce-” diye titredim ve başımı iki yana salladım. Dudaklarımı gergin bir şekilde birbirine bastırdım ve başımı kaldırıp ona baktım. “Yine öyle hissedebileceğimi hayal edemiyorum. Son sefer olanlar korkunç bir hataydı ama nasıl bilebilirim ki? Ya aynı hatayı yeniden yaparsam? Ya... Ya beni incitirsen?”

Peter elimi alıp dudaklarına götürdü. Avucumu öptü ve gözlerimin içine baktı. “Seni asla ama asla öyle incitmeyeceğim.”

“Bundan nasıl emin olabilirim? Dean en başta öyle değildi, yani-”

Elimi ellerinin arasında tuttu ve gözlerimin içine baktı. “Ben *eminim*. Öyle biri değilim ben. Çoğu erkek öyle değildir. Aşk öyle bir şey değil, Sidney. O seni kullanıyordu.”

Yutkunamadım. Biraz fazla çılgına dönmüş bir şekilde kafamı salladım. “Öyle olmadığını kanıtlayabilir misin?”

Kafasını iki yana salladı. “Sana karşı nasıl hissettiğimi göstermekten başka, sanmıyorum. Seni seviyorum. Eğer

benimle birlikte olmak istersen seni beklerim. Sen hazır olmadan seks yapmak zorunda değiliz.”

İçim bir kötü oldu. Ona bakamadım. Sesim zar zor duyuluyordu. “Asla hazır olmayacağım.”

“O zaman ben de hep beklerim.” Gülümseyip öne doğru eğilerek burnumu öptü. Kafamı kaldırıp ona baktım. Kırpiklerimi kırıştırdım ve gülümsedim. “Senin için her şeyi yapar, ihtiyacın olan kişi olurum. Seni öylece bırakmak istemiyorum.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Uyuyakalmış olmalıydım, çünkü birkaç saat sonra tekrar uyandım. Peter yatak odası kapısının diğer tarafında biriyle konuşuyordu. İçeri koridordan ışık süzülüyordu. Gerinip yorganı üzerimden çektim. Ellerim acıyordu. Yaralandıklarımı unutmuşum. Gerinmek vücudumdan bugün bana hayır olmadığını hatırlattı. Her yerim ağrıyordu.

Gözlerimi ovarak odadan kapıya doğru yürüdüm. Belli bir süre Peter'ı izledim. Telefon kulağındaydı ve sakın bir sesle konuşuyordu.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.” Duraksadı ve saçını gözlerinin üstünden geriye attı. Kaşları çatıktı. “Bundan daha fazlası vardı. Hiç içinizi görebilen birini buldunuz mu? Bana baktığında... Sanki bir araya getirilmişiz gibi; sanki hayatım hiçbir sebep yokken cehenneme çevrilmiş gibi. Onu bırakamam. Bunu anlamanızı beklemiyorum. Sadece bunun geçici bir heves olmadığını bilmenizi istedim.” Telefondaki diğer kişinin söylediklerine katlanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. “Geri gelmeyeceğim ama yine de teşekkür ederim. Bir ara uğrayıp ofisimi boşaltacağım.” Telefonu kulağından alıp bir tuşa bastı, sonra masaya bıraktı.

Onu izlediğim için kendimi kötü hissettim. Peter orada olduğumu hissetmişti. Dönüp kapının önünde durduğumu gördü. “Selam, daha iyi hissediyor musun?”

Cılız bir şekilde gülümseyerek ona doğru yürüdüm. “Birazcık. Burada uyumama izin verdiği için teşekkür ederim.” Kiminle konuştuğunu merak ederek ona baktım. Kafası karışık görünüyordu. “Her şey yolunda mı?”

Gözleri gözlerimle buluştu. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra yavaş bir nefes aldı ve “Geri dönmemi istiyorlar,” dedi.

“Kim?” Ona baktım. Kim olduklarını biliyordum ama emin olmak istedim.

“Üniversite. Arayan Strickland’dı. Hata yapıyor olduğumu, istifamı işleme koymadığını söyledi.” Ellerini saçında gezdirdi ve sonra boynuna indirdi. İç geçirerek doğruca bana baktı.

Suçlu hissediyordum. Midem burkuldu. Bunu istemiştim. Hayatını mahvediyordum. “Birbirinize yakın görünüyordunuz.” Bunu merak ediyordum.

Başıyla onayladı. “Lisans eğitimimi yaparken aynı üniversitedeydik. Buraya taşınmadan önce Strickland stajlarımı gözettiler ve yüksek lisans başvurularım için referanslarımı yazdı. Ben de onun ÖA’sıydım. Hep yanında olduğum için onu yakından tanıdım. Bu yüzden burada işe alındım. Benim başka bir pozisyona geçmem için destek oldu. Tadwick vefat ettiğinde beni onun sınıfına koydu.” Ellerini kucağında birleştirdi. Bana tekrar baktığında, “O zamanlar Strickland’la bir anlamda yakındım. Her şey olmadan önce beni tanıyordu,” diye ekledi.

Gözlerim yan tarafına, o yaraya kaydı ama beyaz bir tişörtle kapalıydı. Bakışlarım tekrar yüzüne dönünce kafamı

salladım. “Geri dönmelisin.” Şaka yapıyormuşum gibi güldü. “Ciddiyim, Peter. Bunu sana yapamam. Ben-”

“Sen yapmadın. New York’taki aşağılık herifin teki yaptı. İzini bile bulamadıkları bir herif hayatımı çaldı benden. Bunu sen yapmadın. Aksine sen bana ikinci bir şans verdin.” İç geçirdi ve bana yaklaştı. Elimden tutup beni kanepeye çekti. Tişörtümün içinde çıplak hissederek onu takip ettim. Oturduk. Bana doğru döndü. “Geçen gece ile ilgili ne yapmak istediğini bilmek zorundayım.”

Sinirlendim. “Polisi aramayacağım.”

Başını iki yana sallayarak elimi aldı, kucağına koydu. “Demek istediğim o değil. İstiyor musun-?”

Lafını bitirmeden birisi kapıyı yumrukluyor gibi bir patırtı koptu. Konuşmadan önce kim olduğunu biliyordum. “Aç şu lanet olası kapıyı! Orada olduğunu biliyorum.” Sam’in sesi odayı dolduruyordu.

Peter bir bana bir kapıya baktı. Kapının vurulması durdu. Onu sessizlik izledi. Kapı birkaç adım mesafesi uzaktaydı. Peter ayağa kalkıp gözetleme deliğinden baktı, sonra bana doğru geldi.

“Ağabeyin. Onu içeriye almamı istiyor musun?” Peter’in sesi gergindi. Parmaklarını yumruk yapıp açtı.

“Dean orada değil mi?” Peter başını iki yana salladı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sam’le konuşmak istemiyordum ama beni yalnız bırakmasını sağlamak zorundaydım. “Bekle bir saniye.” Ayağa kalktım ve kotumu buldum. Kotu, Peter’in tişörtünün altından bacaklarıma geçirdim ve saçımı düzelttim biraz. Bu durum yanlış görünecekti ama ne düşündüğünü önemsemediğimi fark ettim. Sam tekrar kapıya vurmaya başladı. Kafamı salladım ve Peter kapıyı açtı. Kapı bir anda hızla çekilip açılınca Sam’in eli havada kaldı.

Peter ona ters ters baktı. “Eğer onu tekrar almayı dener-
sen çok fena benzetirim seni.”

Sam sırıttı. “Dün geceki gibi mi? Yanlış hatırlamıyorsam
kız kardeşim kurtardı götünü.”

Peter’in sabrı taşıyordu. İçinde bir şeylerin köpürdüğünü
hissedebiliyordum. Cevap vermek yerine Sam’i boğazın-
dan tuttu ve duvara sertçe yapıştırdı. Kulağına duyamadı-
ğım bir şeyler fısıldadı. Sam’in gözleri fal taşı gibi açıldı.
Yüzü kızardı. Nefes alamadı. Peter ağabeyimi bıraktı ve
sonra kapıyı çarpıp kapattı.

Peter, biçimli kollarını kucağında birleştirdi ve “İki daki-
kan var, konuş.” dedi.

Sam Peter’dan çekindi. Bunun hoşuna gitmediğini gö-
rebiliyordum. Peter’in önünde konuşmak istemiyordu ama
yine de konuştu. “Dean için özür dilerim.”

“Özür dileme. Bunu duymak istemiyorum. Ne istiyor-
sun?” diye tersledim. İkimiz de ayakta duruyor, birbirimize
bakıyorduk. Benim ikizimdi. Bir zamanlar çok yakındık.
Benim ne düşündüğümü ve ne hissettiğimi biliyordu ama
ben artık onu tanıımıyordum. Aşağılık arkadaşını bana ter-
cih etmişti. Kollarımı kucağıma koydum ve ona baktım.
Sam göz ucuyla yana, Peter’a doğru baktı. “Söyle haydi.”

Sam ayakkabılarına baktı. Sessizdi.

Peter’in çenesinin kenarındaki küçük kaslar kasılıyordu.
“Bir dakika,” dedi.

Sam Peter’a ters ters baktı. “Daha bir dakika dolmadı!
Neyin var senin böyle ya?”

“Umurumda değil ve zamanını boşa harcıyorsun.” Peter
ona sertçe baktı.

Sam sonunda bir şey söyledi ve neden burada olduğuna
dikkat çekti. “Annem hasta, yani gerçekten hasta. Seni so-

rup duruyordu. Ona seni bulup eve götüreceğimi söyledim. Beni sensiz yollayamazsın geri. Lütfen, kardeşim. Ölüyor.”

Bu haberin beni etkilemesini istemiyordum ama etkiledi. Ellerim iki yana düştü. “Ne zaman? Ne zamandır sürüyor bu durum?”

Kafasını yana yatırdı. Bu onun *moron musun sen?* bakışydı. “Sana mektuplar yolladım. Birkaç ay önce çok kötüleşti. Seni geçen yıl başında buldum. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum ama annemi daha kötü yapmak istemedim. Seni sormaya başlayınca, sana yazmaya, eve gelmeni istemeye başladım. Görevden kaytarmanın bir yolu işte.”

Ona bakıyordum. Yüzeyin altında çok fazla duygu vardı. “Mektupları açmadım.”

“İyi de niye?”

Ona ters ters baktım. “Bunu gerçekten cevaplamamı mı istiyorsun? Benim için öldünüz, hepiniz. Hiçbirinizle bir alakamın olmasını istemiyorum. Ve hâlâ niye Dean’le takılıyorsun? Dün gece bana ne yaptığına bir bak! Bak!” Ellerimi kaldırdım ki avuçlarımı görebilsin. Yara kabuklarıyla kaplılardı. “Önceden yaptıklarıyla karşılaştırılmaz bile bunlar. Onu buraya nasıl getirirsin?”

“Hâlâ orada mısın sen?”

“Kahretsin,” diye dönüp bağırdı Peter Sam’in yüzüne. “Bu kadar aptal mısın? Kardeşine bir bak ve dün akşam her yerinin kesilmesinden hoşlandığını söyle bana. Söyle, geri zekâlı.” Peter, Sam’i omuzlarından ittirdi ama Sam cevap vermedi. Peter az önce ne söylediye, Sam hâlâ ürküyordu.

Sam’in gözleri benimkilere kaydı. “Eve gel lütfen.” Döndü ve başka tek bir kelime etmeden ayrıldı. Peter ardın-

dan kapıyı çarptı. Peter bana dönüp baktığında, paramparça olmuş hissediyordum. Neden ya da nasıl umursadığımı anlamıyordum. Artık daha fazla gözyaşım kalmamıştı. Arkama döndüm ve midem bulanarak kanepeye çöktüm.

“Neden? Neden buraya gelip bana bunu söylemek zorundaydı ki? Gidemem. Onlarla yüzleşemem. Olan bunca şeyden sonra yapamam.” Kendi kendime neden gidemeyeceğimle ilgili milyonlarca sebep söyleyip duruyordum.

Kısa bir süre sonra Peter’m yanıma oturduğunu hissettim. Dimdik karşıya bakıyordum hiçbir şey görmeden. Ne yapacağımı bilmiyordum. “Burada sorulacak sadece tek bir soru var, Sidney. Annene elveda demediğin için pişman olacak mısın?”

“Bilmiyorum. Onlarla yüzleşemem. Onlarla ve Dean’le baş edemem ve...”

“Ben de seninle gelirim.” Şaşırarak ona baktım. “Seni yalnız göndereceğimi düşünmedin, değil mi? Bu ikisiyle birlikte hem de?”

“Ne dedin ona?”

Peter muzipçe sırttı ve başını iki yana salladı. “Söylemem. Bu benim küçük sırrım. Dün gece kendimi tutuyordum. Hiçbirine zarar vermek istemedim. İstemedim, çünkü senin daha fazla acı çekmeni ya da benimle ilgili kafanın karışmasını ki hâli hazırda karışık, istemedim. Sam’i tekrar kendimi geri çekmeyeceğim konusunda uyardım. Kimse seni incitmeyecek, ben etrafında olduğum sürece.” Gözleri öyle maviydi ki...

“Bu hayatı istemiyorum. Geri vermek istiyorum.” Yüzümü ellerimin arasına alıp kapattım. Ne yapacağımı bil-

miyordum. Bir yanımla gitmek istiyordu. Annem asla bana ihtiyacı olduğunu söylememişti daha önce. Eğer bunu gerçekten dediyse gitmeliydim ama Sam'in yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordum.

Peter kollarını etrafımdan doladı ve göğsüne çekti beni. "Ben geri vermek istemiyorum." Sözleri beni şoke etti. Peter korkunç şeyler yaşamıştı. Doğrudum ve ona baktım.

"Her şeyi tekrar yaşar mıydın?"

Başıyla onayladı. "Bir dakika bile düşünmeden."

"Neden?" Ağzım açık kaldı. Hayatıma katlanamıyordum. Anında takas edebilirdim. Kendimi yırtılıp sonra tekrar tekrar yapıştırılan bir parça kâğıt mendil gibi hissediyordum. Kalan parçalarım hırpalanmış ve yırtılmış gibiydi.

Peter'm yüzüne baktım. Nasıl olur da bile bile tüm bunlara bulaşabileceğini söyleyebildiğini anlamıyordum.

Bana gülümseyerek yanağıma dokundu. "Hiçbirinden vazgeçmezdim. Kim olduğumu biliyorum. Benim için önemli olanın ne olduğunu biliyorum. Beni şekillendiren, beni değiştiren şeyleri... Başka türlü süreni istemezdim. Pes etmezdim." Yanıma sokuldu, dudakları neredeyse dudaklarımdaydı. "Ve eğer bir şans daha verilseydi bana, tamamen aynı şeyleri yapardım, çünkü sonunda bu beni sana getiriyor," diye fısıldadı.

Peter'in cesareti bana güç verdi. Öyle hissedip hissetmediğimi bilmiyordum. Benden hızla koparılıp alındıktan sonra hayatımı geri alabileceğimi düşünmemiştim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kaçmak işe yaramıyordu. Geçmişim beni bulmuştu. Her zaman bulacaktı da.

*Arkamda bırakmaya çalıştığım acıyla
yüzleşmedikçe özgür olamayacaktım.*

*Eve gitmek ve geçmişimle yüzleşmek
zorundaydım.*

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane